MEDITAȚI!

TEME DE GÂNDIRE PENTRU LIDERI

John C. Maxwell

O CARTE ESENȚIALĂ PENTRU CEI CARE TREBUIE SĂ DISTINGĂ ESENȚIALUL ÎN VIAȚĂ: LIDERII

John C. Maxwell scrie de mai bine de 30 de ani cărţi de literatură motivaţională despre leadership. Are, actualmente, peste 50 de titluri care-i poartă semnătura şi sute de proiecte derulate împreună cu *Injoy Life Club* şi *Maximum Impact*, două organizaţii fondate chiar de el. *Meditaţi*! este prima carte a lui Maxwell şi reprezintă o reală sursă de inspiraţie pentru liderii de peste tot. Ediţia de faţă, aflată la a 30-a reeditare, este una aniversară. Volumul cuprinde meditaţii demne de atenţia oricărui cititor şi vizează, în mare, împlinirea noastră ca indivizi şi, desigur, ca lideri. Pentru a ilustra ideea de conducător şi potenţialul unei asemenea poziţii, Maxwell dă exemple de situaţii şi personaje biblice, care, fireşte, au trecut testul timpului.

Una dintre cele mai importante idei pe care autorul o promovează se referă la atitudinea şi productivitatea omului. Atitudinea este fundamentală pentru existenţa noastră şi ne oglindeşte sinele. Iar productivitatea, roadele vieţii noastre, ţin de măsura în care ne valorificăm talentele şi abilităţile cu care suntem înzestraţi.

MEDITAŢI!

CURTEA VECHE PUBLISHING
Bucureşti

DE ACELAŞI AUTOR,
CUM SĂ DEVII POPULAR
REALIZEAZĂ – PE DEPLIN

JOHN C. MAXWELL este un celebru orator şi autor de cărţi pe teme de leadership, cărţile sale fiind vândute în 18 milioane de exemplare în lumea întreagă. E fondatorul organizaţiei nonprofit EQUIP, care a contribuit la formarea a cinci milioane de lideri din 126 de ţări.

An de an, Maxwell ţine prelegeri pentru lideri din diverse organizaţii, companii incluse în topul *Fortune 500*, guverne străine, Academia Militară a Statelor Unite şi din alte instituţii impozante.

Ca autor de bestselleruri, după cum a fost consacrat de publicaţiile *New York Times*, *Wall Street Journal* şi *Business Week,* Maxwell are deja trei titluri ce s-au vândut în peste un milion de exemplare: *The 21 Irrefutable Laws of Leadership*, *Developing the Leader Within You* şi *The 21 Indispensable Qualities of a leader*.

Site web: www.johnmaxvvellonleadership.com

MEDITAŢI!
TEME DE GÂNDIRE PENTRU LIDERI

JOHN C. MAXWELL

EDIŢIE ANIVERSARĂ:
30 de ani de la prima apariţie
Traducere din limba engleză de MARIUS CHITOŞCĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MAXWELL, JOHN
Meditaţi!: teme de gândire pentru lideri/
John C. Maxwell:
trad. Marius Chitoşcă, Bucureşti: Curtea Veche Publishing, 2012
ISBN 978 – 606 – 588 – 306 – 2
I. Chitoşcă, Marius (trad.)
316.462
65.012.431

wwwcurteaveche.ro
Design interior & Coperta: Griffon and Swans
www.griffon.ro
JOHN C. MAXWELL
Think on These Things: Meditations for Leaders
John Maxwell. 1979, 1999, 2009
Published by Beacon Hill Press of Kansas City, a division of Nazarene Publishing House, Kansas City, Missouri. 64109 U.S.A.
This edition published by arrangement with Nazarene Publishing House

CURTEA VECHE PUBLISHING, 2012

„Mai departe, fraţilor, câte sunt adevărate, câte sunt de cinste, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt vrednice de iubit, câte sunt cu nume bun, orice virtute şi orice laudă, la acestea să vă fie gândul”.

(*Epistola către Filipeni* 4, 8) Lui Melvin Maxwell

Model de evlavie, ctitor al împărăţiei Domnului, orânduitor ecleziastic, un om optimist şi un tată minunat.

MULŢUMIRI

IDEEA DE A SCRIE ACEASTĂ CARTE mi-a venit în timpul unei conferinţe despre dezvoltarea bisericilor pe care am moderat-o chiar eu. În timpul sesiunii de întrebări şi răspunsuri, un pastor m-a întrebat cum de ştiam atât de multe despre dezvoltarea bisericilor la o vârstă atât de fragedă. (Amploarea cunoştinţelor mele putea fi pusă sub semnul întrebării; sunt de acord, la cei 32 de ani ai mei, cât aveam pe-atunci, pot spune că eram, într-adevăr, la o vârstă fragedă!) I-am răspuns sincer: „De-a lungul timpului, mi-am însuşit multe principii ale succesului”.

În acea clipă mi-am dat seama cât eram de norocos graţie cunoştinţelor mele. Faptul că am fost încurajat de unii dintre mai-marii bisericii să aştern pe hârtie câteva dintre principiile importante însuşite este forţa motivaţională din spatele acestei cărţi. Sper ca următoarele capitole să vă arate calea spre o viaţă cu-adevărat încununată de succes.

INTRODUCERE

MENTALITATEA VĂ DETERMINĂ personalitatea. De aceea, în *Sfânta Scriptură*, suntem sfătuiţi să fim atenţi la lucrurile spre care ne îndreptăm atenţia. În *Epistola către Filipeni*, capitolul 4, versetele 8 – 9, scrie aşa: „Mai departe, fraţilor, câte sunt adevărate, câte sunt de cinste, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt vrednice de

iubit, câte sunt cu nume bun, orice virtute şi orice laudă, la acestea să vă fie gândul. Cele ce aţi învăţat şi aţi primit şi aţi auzit şi aţi văzut la mine, acestea să le faceţi, şi Dumnezeul păcii va fi cu voi.”[1]

Părinţii mei, Melvin şi Laura Maxwell, mi-au insuflat încă de timpuriu această lecţie despre gândirea corectă. Ai mei părinţi sunt doi dintre oamenii cei mai credincioşi şi mai optimişti pe care i-am cunoscut vreodată. Când eram mic, nu i-am auzit niciodată vorbindu-i de rău pe alţii.

S-au concentrat întotdeauna asupra lucrurilor bune şi şi-au trăit viaţa fideli credinţei lor.

Această minunată moştenire pe care mi-au lăsat-o, alături de dorinţa mea de a o transmite altora, e ceea ce m-a îndemnat să scriu, în urmă cu 30 de ani, cartea pe care o ţineţi acum în mâini. Mi-am dorit să transmit ceea ce ştiu, în special pastorilor şi altor oameni cu funcţii de conducere în cadrul Bisericii. Am ştiut că abilitatea unui lider de a face o faptă măreaţă, în numele lui Dumnezeu, izvorăşte din inima şi mintea lui.

În ultimii 30 de ani am trecut prin multe. Dumnezeu a fost foarte bun cu mine. Cu binecuvântarea Lui, timp de 26 de ani am fost preot. Am reuşit să pun bazele organizaţiei INJOY Group, la care s-au asociat pastori de pe cuprinsul întregii Americi şi nu numai. Am avut privilegiul de a vorbi în faţa a milioane de oameni. Dincolo de asta, am scris nenumărate cărţi. Am crescut mult, dar în sinea mea nu m-am schimbat. Cel mai mult pe lume îmi doresc să-i ajut pe oameni prin orice mijloace.

Recitind această carte, am constatat cu încântare că principiile expuse în ea sunt la fel de relevate în prezent pe cât au fost prima dată când le-am aşternut pe hârtie. Şi e firesc să fie aşa, întrucât se bazează pe iar aceasta nu se

---

1 Citatele sunt preluate din Biblia sau Sfânta Scriptură, Editura Institutului Biblic şi de Misiune Ortodoxă al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1994. (n. red.)

modifică în timp. Nădăjduiesc că paginile care urmează or să vă ajute să vă îmbunătăţiţi viaţa şi să vă concentraţi asupra tuturor lucrurilor nobile, drepte şi demne de laudă, astfel încât Dumnezeul păcii să fie cu voi.

PARTEA I
VORBE ÎNŢELEPTE
DIN BIBLIE
CAPITOLUL 1 Meditaţi!

„Mai departe, fraţilor, câte sunt adevărate, câte sunt de cinste, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt vrednice de iubit, câte sunt cu nume bun, orice virtute şi orice laudă, la acestea să vă fie gândul”.

4, 8

ÎN OPINIA MEA, versetul 4, 8 din *Epistola către Filipeni* e unul dintre cele mai importante din întreaga Gândurile, chestiunile la care vă gândiţi au o pondere mai mare decât orice alt lucru din viaţa. Salariul, casa şi ceea ce veţi face în viaţă ţin, toate, de mentalitatea dumneavoastră.

Ceea ce faceţi azi e rezultatul lucrurilor pe care le-aţi gândit ieri. Ceea ce veţi face mâine e rezultatul lucrurilor pe care le gândiţi azi. În cadrul unei conferinţe pe care am susţinut-o la un moment dat, un pastor a luat cuvântul şi mi-a spus: „Cred că pot clădi o biserică în care să încapă în medie 200 de enoriaşi. Ce părere aveţi?” I-am răspuns: „Sunt sigur că puteţi construi o biserică de o asemenea dimensiune”. Un alt pastor, fără să ridice mâna, a rostit din senin: „Eu cred că pot clădi o biserică în care să încapă

500 de enoriaşi. Ce părere aveţi?” I-am răspuns şi lui: „Sunt sigur că puteţi construi şi dumneavoastră o astfel de biserică”. Primul pastor s-a ridicat în picioare şi a ripostat „Nu mi se pare corect! Ce vă face să credeţi că dumnealui poate construi o biserică mai mare decât cea pe care vreau s-o fac eu, când nici măcar nu ştiţi de ce e în stare şi ce abilităţi are?”

La un moment dat, tot ajungem să dăm glas lucrurilor care ne acaparează mintea şi gândirea.

Auzindu-l pe al doilea pastor că protestează» i-am răspuns: „Nu contează care dintre dumneavoastră e mai capabil. Succesul bisericii o să depindă în special de ceea ce *credeţi* că puteţi face. Dacă vă credeţi în stare, o să fiţi în stare. De credeţi că existaţi, existaţi”.

Nimeni n-a rostit vreodată un adevăr mai mare decât acest proverb biblic: „Căci el este ca unul care-şi face socotelile în suflet”. (*Pildele lui Solomon* 23, 7) Cu toţii am întâlnit oameni care nu ştiu să poarte o conversaţie, oameni despre care obişnuim să zicem că „spun ceea ce gândesc”. Acest lucru e valabil pentru fiecare dintre noi: chiar dacă nu ne exprimăm imediat adevăratele reacţii» ele tot vor ieşi la iveală, mai devreme sau mai târziu, dacă ne concentrăm întruna asupra lor. La un moment dat, tot ajungem să dăm glas lucrurilor care ne acaparează mintea şi gândirea.

Să luăm exemplul tatălui meu. În viaţa lui, s-a remarcat ca lider bisericesc, pastor, episcop şi preşedinte al instituţiei Circleville Bible College. Performanţele lui au fost înlesnite, printre altele, de abilitatea sa de a studia şi de a se concentra asupra temelor de interes bisericesc. Graţie interesului său susţinut vreme de zeci de ani, pentru acest domeniu, de fiecare dată când vorbeşte, tatăl meu dă glas câte unui principiu de creştere religioasă. Personalitatea îi reflectă mentalitatea.

Există o vorbă care spune astfel: „Ai grijă ce-ţi doreşti, că s-ar putea să se împlinească". Aveţi grijă ce gândiţi, pentru că gândurile vă vor influenţa în mare măsură personalitatea.

Nucleul activităţii mele de consiliere este dorinţa oamenilor de a-şi schimba vieţile. Îmi place să le împărtăşesc oamenilor o formulă simplă ce presupune două etape şi are menirea de a-i ajuta să se schimbe.

Mai întâi, îi rog să citească versetul 5, 17 din

Epistola a doua *către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel*: „Deci, dacă este cineva în Hristos, este făptură nouă; cele vechi au trecut, iată toate s-au făcut noi". Naşterea nouă, prin care, aşa cum a spus Hristos, trebuie să trecem cu toţii, pentru a ne asigura că ajungem în Rai, nu numai că ne hotărăşte destinul veşnic, dar ne schimbă, totodată, şi viaţa prezentă. Prin iertarea păcatelor scăpăm de multe suferinţe şi greşeli din trecut. Dragostea, bucuria şi pacea pe care i le dăruieşte Iisus cuiva care devine, în totalitate, copilul Lui marchează o schimbare în viaţa oricărui individ.

Cu toate acestea, cunosc mulţi creştini care încă trebuie să facă schimbări radicale în vieţile lor, personale, de zi cu zi.

Pentru a ajunge aşa cum vă doriţi, al doilea lucru pe care trebuie să-l faceţi e să vă schimbaţi mentalitatea. Schimbându-vă modul de gândire, puteţi, efectiv, să aveţi o viaţă diferită. Dacă doriţi să faceţi o „curăţenie de primăvară" prin gândurile dumneavoastră, vă sugerez să aveţi în vedere următoarele aspecte:

1. În ce mediu vreţi să trăiţi?

Fiecare dintre noi e produsul anturajului. Nu întâmplător oamenii negativi sfârşesc adesea în aceeaşi gospodărie. Doi oameni care trăiesc în aceeaşi ţară, sub aceleaşi legi şi care se bucură de aceleaşi privilegii pot totuşi să-şi cultive valori diferite şi să aibă priorităţi şi stiluri de viaţă total deosebite. De ce? Pentru că provin din medii, în special familiale, extrem de diferite. Mentalitatea lor reflectă mediul de proveniență.

2. Ce faceţi în timpul liber?

Modul în care vă petreceţi timpul liber influenţează în mare măsură modul în care gândiţi. Fără doar şi poate, Satana îi atrage pe oameni în ispită în timpul lor liber. Pentru a ne asigura că ne petrecem timpul liber într-un mod cât se poate de valoros, trebuie să fim echilibraţi şi să avem scopuri clare.

Părinţii mei s-au arătat mereu foarte preocupaţi de ceea ce făceam noi, copiii, în timpul nostru liber. S-au asigurat că eu, sora şi fratele meu aveam destule jocuri acasă, astfel încât prietenii noştri să vină să se joace acolo cu noi.

Mulţumită acestui fapt, tata şi mama au putut să monitorizeze activităţile şi relaţiile noastre. O să le fiu veşnic recunoscător că m-au încurajat să petrec câte o jumătate de oră în fiecare zi citind *Biblia* şi alte scrieri creştine. Părinţii mei au înţeles cât de important era ca, în timpul meu liber, să am preocupări care aveau să mă ajute să gândesc corect.

3. Cine sunt cei mai apropiaţi prieteni ai dumneavoastră?

Oamenii cu care vă anturaţi vă influenţează în mare măsură mentalitatea. Unul dintre beneficiile de care are parte un om credincios care merge la biserică e că se bucură de încurajările primite de la ceilalţi credincioşi de acolo. Cunoscându-i pe prietenii unui om, putem să ne dăm seama cum este el de fapt. În general, influenţa socială (exercitată de grup, prieteni, colegi) îşi lasă cel mai puternic amprenta asupra vieţii unui individ.

Sintetizând, ca să vă schimbaţi viaţa, trebuie să vă schimbaţi mentalitatea. Pentru a vă schimba mentalitatea, trebuie să vă schimbaţi mediul de viaţă, anturajul şi modul în care vă petreceţi timpul liber. Ţineţi cont de versetul 4, 8 din *Epistola către Filipeni* – este un sfat foarte bun în ceea ce priveşte mentalitatea. Ar fi bine să vă amintiţi de acest verset atunci când vă faceţi prieteni noi, când desfăşuraţi activităţi în timpul liber şi când vă schimbaţi mediul de viaţă.

UNA DINTRE PILDELE MELE biblice preferate e narată în *Evanghelia după Marcu*, capitolul 2, versetele 1-12. Iisus tocmai încheiase pelerinajul la sinagogi şi se

întorsese în Capernaum. Vestea revenirii sale şi a faptului că se aciuiase într-o casă din preajmă a ajuns repede la urechile oamenilor. Mulţimea s-a înfiinţat degrabă la el, iar în curând casa s-a umplut până la refuz cu oameni dornici să-l asculte spusele.

Printre cei nerăbdători să dea ochii cu Iisus se aflau şi patru indivizi care-l aduseseră cu ei, pe o targă, pe un prieten care avea un handicap fizic. Văzând cât de mulţi oameni se adunaseră acolo, cei patru s-au căţărat pe acoperiş şi au făcut o gaură în el, pentru a-l coborî pe acolo pe prietenul lor, să-l vadă Iisus.

Cei patru bărbaţi au făcut un lucru extraordinar. De fiecare dată când îmi amintesc de această pildă, mă întreb: „Ce fel de oameni ar face o gaură în acoperiş?” Permiteţi-mi să înşirui, în rândurile următoare, câteva caracteristici ale bărbaţilor cu pricina.

1. Grija pentru ceilalţi oameni.

Bărbaţii aceia n-au fost egoişti. Ducându-l pe prietenul lor bolnav în faţa lui Iisus, cei patru au renunţat la posibilitatea de a fi ei înşişi binecuvântaţi, la fel ca ceilalţi. De dragul prietenului lor, au renunţat la posibilitatea de a se prezenta, în scop personal, în faţa lui Iisus. Le păsa suficient de mult de cel bolnav, cât să-şi asume o asemenea pierdere. Frumuseţea preocupării sincere pentru o altă persoană constă în disponibilitatea cu care te implici în problema ei, fără să ceri ceva în schimb.

2. Spiritul de cooperare.

Prima dată, *trebuie să ne unim forţele*, *căci* cooperarea ne va duce, *în timp*, *la victorie*.

A fost nevoie de toţi patru pentru a-şi aduce prietenul în faţa lui Iisus. Fiecare bărbat a fost conştient de importanţa contribuţiei celuilalt. Şi au reuşit numai pentru că fiecare dintre ei a ţinut de câte un capăt al tărgii.

Cu siguranţă că demersul lor ar fi eşuat, dacă unul ar fi decis să-şi vadă de interesele proprii.

Acest adevăr transpare din pilda ce ilustrează lupta dusă de poporul lui Israel împotriva amalechiţilor din pustie (*Exodul*, 17). În momentul în care Moise, conducătorul lor, şi-a întins braţele către cer, israeliţii au înaintat, îndreptându-se către victorie. Când pe Moise au început să-l doară braţele aşa de tare, că a fost nevoit să le lase-n jos, pe lângă corp, amalechiţii au dat să avanseze. Aaron şi Hur şi-au dat seama că, dacă voiau să învingă, trebuiau să coopereze cu Moise. Dovedind spirit de echipă, cei doi l-au prins pe conducător de mâini, i le-au ridicat spre cer şi le-au ţinut aşa până când au cunoscut victoria.

Cât am avea de câştigat, dacă am conştientiza cu toţii că avem nevoie unul de celălalt! Prima dată, trebuie să ne unim forţele, căci cooperarea ne va duce, în timp, la victorie.

3. Convingerea nestrămutată că Iisus deţine toate răspunsurile.

Pentru că au fost convinşi că numai Iisus îl putea ajuta pe prietenul lor, cei patru bărbaţi au dat dovadă de îndrăzneală şi de hotărâre. Ei ar fi putut, la fel de bine, să-şi zică: „E prea greu” sau: „Sunt prea mulţi oameni” sau: „Am ratat ocazia”. După aceea, descurajaţi, ar fi putut pleca acasă, ratând înfăptuirea unui miracol. Numai că ei nu s-au dat bătuţi!

Când James J. Corbett, fost campion la categoria grea, a fost întrebat ce eforturi a trebuit să depună pentru a ajunge în vârful clasamentului, acesta a răspuns: „A trebuit să mai lupt o rundă”. Apoi a adăugat: „Când nu-ţi mai simţi picioarele şi abia mai ai putere să te îndrepţi spre mijlocul ringului, trebuie să mai lupţi o rundă!” Mulţumită hotărârii de care au dat dovadă, cei patru bărbaţi şi-au salvat prietenul.

4. Lămurirea priorităţilor.

Cei patru bărbaţi au ştiut că cel mai important lucru din lume, în acel moment, era să-l ducă pe prietenul lor în

faţa lui Iisus. Prin urmare, s-au căţărat pe acoperiş. Evident c-au fost bântuiţi de gânduri precum: „Prin fapta noastră, o să-l tulburăm cuvântarea”, „N-am mai făcut niciodată aşa ceva”, „Ce vor crede oamenii?” Totuşi ei n-au renunţat – nu *puteau* renunţa. De ce? Pentru că frica de a proceda diferit faţă de restul lumii era insignifiantă, în comparaţie cu sarcina lor.

Îi mulţumesc Domnului că a lăsat pe lume oameni dispuşi să facă găuri în acoperişuri. Aceşti oameni sunt pacifişti, depăşesc obstacole şi înfăptuiesc miracole. Sunt diferiţi prin determinarea lor. Sunt criticaţi fiindcă se preocupă de nevoile altora. Dar, mai presus de orice, sunt cei care-şi duc semenii în faţa lui Iisus.

DUPĂ CE IISUS L-A ATINS pe ologul din Capernaum, lumea din jur a devenit, cu siguranţă, extaziată. Bolnavul a fost vindecat, şi-a luat targa şi s-a întors acasă, la familia lui, care-l aştepta fericită. Prietenii săi au fost mulţumiţi de ajutorul pe care i-l dăduseră. Şi mulţimea care se adunase să-l vadă pe Iisus a fost mulţumită.

Totuşi pe mine mă macină o întrebare. După ce s-a terminat cu entuziasmul, miracolele, bucuria şi laudele aduse lui Iisus, cine a reparat acoperişul? Pentru a afla răspunsul la această întrebare, să privim lucrurile în sens invers: cine *nu* a reparat acoperişul?

1. Acoperişul n-a fost reparat de spectatori.

Spectatorii doar s-au uitat la mulţime şi au decis să rămână o vreme prin preajmă, pentru a vedea ce-o să se întâmple. N-au fost implicaţi în fapta săvârşită de Hristos. Nu El, ci curiozitatea i-a împins într-acolo.

2. Acoperişul n-a fost reparat de farisei.

În *Biblie* scrie că fariseii nu munceau. Trăsătura lor distinctivă era spiritul critic. Ei nu erau interesaţi de clădirea împărăţiei Domnului, ci încercau s-o dărâme din temelii.

3. Acoperişul n-a fost reparat de oamenii veniţi să primească binecuvântarea lui Iisus.

Acest grup de oameni, dornic să experimenteze mereu bucurii gratuite, nu era suficient de disciplinat, cât să-şi ia gândul de la miracol. Aceşti oameni s-au înfiinţat la Iisus numai din dorinţa de a fi martori la un nou miracol.

4. Acoperişul n-a fost reparat de oamenii impresionaţi de miracolul înfăptuit de Iisus.

Mirarea lor, probabil, a reverberat pe străzile oraşului, pe acolo pe unde-au umblat cei impresionaţi şi le-au povestit cu entuziasm prietenilor despre lucrurile măreţe săvârşite de Iisus. Peste măsură de uimiţi şi dornici să-şi facă cunoscută uimirea, aceşti oameni n-au mai avut răbdare să rămână la faţa locului, deci nici vorbă să se fi ocupat de neînsemnata reparaţie a acoperişului.

5. Acoperişul n-a fost reparat de părtaşii obişnuiţi la eveniment.

Aparent, mulţimea care a venit să-l asculte pe Iisus nici măcar nu s-a dat la o parte pentru a le permite ologului şi prietenilor lui să intre în casă. Dacă participanţii la eveniment au fost într-atât de indiferenţi, încât nu i-au lăsat nici măcar pe bărbaţi să intre în casă, cu siguranţă că n-aveau cum să fie prea săritori, adică să ajute la repararea acoperişului. Din cauza refuzului lor de a-i lăsa pe bărbaţi să intre în casă, aceştia din urmă s-au văzut din start obligaţi să se caţere pe acoperiş.

6. Nu se ştie sigur nici măcar dacă acoperişul a fost reparat de către cei patru bărbaţi care l-au găurit.

De ce? Când ajungem faţă-n faţă cu Iisus, suntem impresionaţi de prezenţa Lui şi ne transformăm în creştini entuziaşti, activi. Într-o atmosferă de o asemenea încărcătură spirituală, oamenii fac, în mod natural, lucruri neobişnuite – asemenea celor patru bărbaţi care au făcut o gaură în acoperiş. Însă, odată cu liniştirea apelor, e limpede că probabilitatea ca aceştia să facă o gaură în

acoperiş înainte de înfăptuirea unui miracol e mult mai mare decât aceea de a fi rămas ulterior să repare acoperişul.

Persoana care a reparat acoperişul a fost un om care-l slujea pe Iisus *pentru ceea ce era El, mai curând decât pentru lucrurile pe care le făcea*. Acest gen de persoană apreciază în mai mare măsură mesajul decât miracolele, viaţa mai mult decât pâinea cea de toate zilele, adevărul mai mult decât evenimentele de senzaţie. Acest tip de persoană poate fi întâlnit când şi când şi în bisericile din vremurile noastre. Acest om este întotdeauna o binecuvântare. El îşi construieşte viaţa bazându-se pe valori precum credinţa, loialitatea şi securitatea. Când mulţimea încetează cu ovaţiile şi-şi domoleşte entuziasmul, acest om e gata să-şi suflece mânecile şi să se apuce de treabă.

Persoana care a reparat acoperişul a fost un urmaş de-al lui Iisus, un om pentru care crucea s-a dovedit mai importantă decât cununa. Această persoană a înţeles cât de mari au fost pagubele. A acceptat principiul enunţat de Iisus… […] cine-şi va pierde sufletul pentru Mine îl va afla”. (Mate*i 1*6, 25)

Fără îndoială, împărăţia *lui Dumnezeu e propovăduită de oameni simpli, care împlinesc sarcini mărunte pentru un* Dumnezeu *mare*.

În cele din urmă, persoana care a reparat acoperişul după ce a plecat mulţimea îl iubea cu siguranţă pe Iisus suficient de mult, cât să se gândească la faptul că orice sarcină, oricât de măruntă, conta în ochii lui. Fără îndoială, împărăţia lui Dumnezeu e propovăduită de oameni simpli, care împlinesc sarcini mărunte pentru un Dumnezeu mare. E interesant de ştiut că Domnul are nevoie de sprijinul fiecărui om pentru repararea acoperişului. Un individ suficient de disciplinat şi de loial, încât să reuşească să vadă până şi de treburi mărunte, neinteresante, este, cu

siguranţă, conştient că repararea unui acoperiş e o muncă pentru care Domnul îl va răsplăti cum se cuvine.

CAPITOLUL 4 Puţin îmi pasă

AM FOST TREZIT de o bătaie insistentă în uşa camerei mele de motel la ora 3: 45 dimineaţa. Era poliţia! Mintea mi s-a împânzit numaidecât de gânduri negre: „Iată-mă aici, în Chicago, preocupat să ţin o conferinţă, iar acasă s-a întâmplat, probabil, ceva rău!” Am fost uşurat să aflu că mă înşelasem! Poliţia o căuta pe o doamnă care ameninţase că se va sinucide.

Cum era de aşteptat, într-o cameră alăturată o tânără doamnă plângea disperată, în patul ei, şi striga că vrea să moară. Poliţiştii au imobilizat-o degrabă, apoi i-au pus cătuşe la mâini şi la picioare. În următoarele 45 de minute am ascultat-o lamentându-se necontenit: „Vă rog, lăsaţi-mă să mor! Lăsaţi-mă-n pace! Nu-i pasă nimănui de mine! Nu mă iubeşte nimeni!”

Dimineaţa m-a surprins gândindu-mă la disperarea şi la agonia acelei femei singure. Cumva, ecoul mesajului „puţin îmi pasă” a străbătut străzile din Chicago până când femeia cu pricina s-a simţit constrânsă să-şi respingă propria viaţă. Câte vieţi sunt distruse pentru că gândurile şi faptele lumii faţă de oamenii aflaţi la nevoie transmit acest mesaj, „puţin îmi pasă”? Cât de frumoasă ar fi lumea noastră, dacă această atitudine deloc creştină ar fi înlocuită cu gesturi creştineşti, până când oamenii ar spune: „Îmi pasă, chiar îmi pasă!”

Dacă vreau să-i arăt lumii că „îmi pasă foarte mult”, trebuie să deschid ochii şi să caut cu privirea după oameni care suferă.

Dacă vreau să-i arăt lumii că „îmi pasă foarte mult”, trebuie să deschid ochii şi să caut cu privirea după oameni care suferă. E posibil ca doi indivizi care observă una şi aceeaşi situaţie s-o vadă diferit. În *Matei* 9, 35 – 38 spune că „Iisus străbătea toate cetăţile şi satele, învăţând pe

norod în sinagogi, predicând Evanghelia împărăţiei şi vindecând orice fel de boală şi orice fel de neputinţă care era în norod.

Când a văzut gloatele, I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite şi risipite ca nişte oi care n-au păstor. Apoi a zis ucenicilor Săi: «Mare este secerişul, dar puţini sunt lucrătorii! Rugaţi, dar, pe Domnul secerişului să scoată lucrători la secerişul Lui.»”.

Iisus a vrut ca lumea să vadă rănile semenilor şi să le arate grijă şi afecţiune. De prea multe ori însă, la fel ca ucenicii, noi, oamenii, vedem doar problemele oamenilor. Simţim frustrarea cauzată de eşecurile lor şi povara indusă de slăbiciunile acestora. Ne axăm numai pe *propriile* puteri şi sprijinul pe care ni-l dau şi uităm de obligaţia pe care o avem, de a dărui liber ceea ce am primit. Apostolul Pavel a afirmat în *Epistola către Romani* 15, 1 – 3: „Datori suntem noi cei tari să purtăm slăbiciunile celor neputincioşi şi să nu căutăm plăcerea noastră. Ci fiecare dintre noi să caute să placă aproapelui său, la ce este bine, spre zidire. Că şi Hristos n-a căutat plăcerea Sa, ci, precum este scris: «Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine, au căzut asupra Mea.»”.

Dacă vreau să-i arăt cuiva din apropiere că „îmi pasă cu adevărat” de el, trebuie să-mi deschid inima şi s-o las să se umple de dragoste pentru cei din jur. Versetul 13, 3 din *Epistola întâia către Corinteni* zice limpede: „Şi de aş împărţi toată avuţia mea şi de aş da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi foloseşte”. Mâna de ajutor pe care o întind omenirii e goală, dacă gestul meu nu e însoţit de dragoste.

Sprijinul material este un substitut slab pentru dragoste şi înţelegere. Oamenii n-au nevoie de lucruri în plus faţă de cele deţinute deja – au nevoie de tandreţe. Sacrificiul neînsoţit de iubire e, bineînţeles, inutil. Întrebarea nu e *pentru ce* mori, ci *de ce* mori.

Să luăm, de pildă, cazul unei fetiţe dintr-un orfelinat, ilustrativ pentru mulţi adulţi rătăcitori prin lume şi aflaţi în aceeaşi situaţie dificilă ca ea. De fiecare dată când se înfăţişau la orfelinat părinţi care doreau să facă o adopţie, micuţa spera să fie ea cea aleasă. După multe neşanse, a ridicat mâinile către doi potenţiali părinţi, proaspăt sosiţi la faţa locului, şi a zis plângând: „Luaţi-mă pe mine, vă rog! Vreau doar să am pe cineva care să mă iubească!”

Pe strada aglomerată a unui oraş cu mii de indivizi care se îndreaptă grăbiţi în toate direcţiile, hoinăresc şi oameni singuri în sufletul lor, aflaţi în căutarea unei persoane căreia să-i pese de ei.

Într-o zi de duminică ce mi-e bine întipărită în memorie, rămăsesem cu inima frântă după o predică ţinută în faţa unei adunări alcătuite din câteva sute de nevoiaşi. În ciuda lacrimilor care-mi şiroiau pe obraji, încercam să le împărtăşesc dragostea lui Dumnezeu. Mesajul nu era corespunzător, din perspectiva mea. Totuşi, atunci când i-am invitat pe cei cu nevoi spirituale să facă un pas în faţă, zeci de persoane au reacţionat. Un bărbat aflat pentru prima oară în biserica aceea s-a uitat în sus, la mine, printre lacrimi, şi mi-a spus: „Vă mulţumesc că vă pasă!” Am răspuns: „Domnule, îmi pasă, îmi pasă chiar foarte mult”.

CAPITOLUL 5

Reacţiile oamenilor sunt pe măsura credinţei lor

ÎN *MATEI* 5, 43 – 48, Iisus a spus aşa: „Aţi auzit că s-a zis: «Să iubeşti pe aproapele tău şi să urăşti pe vrăjmaşul tău.» Iar Eu zic vouă: iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă vatămă şi vă prigonesc, ca să fiţi fiii Tatălui vostru Celui din ceruri, că El face să răsară soarele şi peste cei răi şi peste cei buni şi trimite ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi. Căci dacă iubiţi pe cei ce vă iubesc, ce răsplată veţi avea? Au nu fac

şi vameşii acelaşi lucru? Şi dacă îmbrăţişaţi numai pe fraţii voştri, ce faceţi mai mult? Au nu fac şi neamurile acelaşi lucru? Fiţi, dar, voi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este”.

Iisus nu doar c-a transmis mesajul, ci l-a trăit. S-a lovit de neînţelegere, ingratitudine şi respingere. Dar n-a fost niciodată amărât, descurajat sau copleşit Pentru El, fiecare obstacol a fost o ocazie fericită.

Oamenii se cunosc nu după cum acţionează atunci când deţin controlul, ci după cum reacţionează atunci când lucrurile sunt în afara controlului lor.

O inimă frântă? Un prilej să alini pe cineva. Boala? O şansă la vindecare. Ura? O şansă la iubire. Ispita? Un prilej de biruinţă. Păcatul? O şansă la iertare. Atitudinea Lui *neobişnuită* faţă de problemele de zi cu zi i-a determinat pe cei din jur să se întrebe: „Ce fel de om este acesta?”

Cu multă vreme în urmă, am învăţat că oamenii se cunosc nu după cum acţionează atunci când deţin controlul, ci după cum *reacţionează* atunci când lucrurile sunt *în afara* controlului lor.

Cum reacţionăm când suntem criticaţi? Se va găsi mereu cineva, din această mare de oameni, care să ne critice. Ba mai mult, unii indivizi or să ne găsească meteahna atât de repede, încât mai că-ţi vine să crezi că sunt plătiţi pentru asta. Mulţi oameni au sfârşit răniţi ca urmare a criticii constructive. Iată o observaţie interesantă: când eu te critic pe tine, fenomenul este constructiv; invers, când *tu* mă critici pe *mine*, fenomenul e distructiv.

Indiferent că remarcile critice sunt nedrepte sau perfect îndreptăţite, persoana vizată de acestea îşi arată adevăratul caracter prin felul în care răspunde la ele. Cea mai bună metodă prin care *poţi scăpa de un duşman e să-l tratezi ca pe un prieten*. Ne-ar fi tuturor util să conştientizăm că există momente în care facem greşeli, în

care eşuăm, în relaţia cu Tatăl ceresc, noi, oamenii, nu avem nevoie de dreptate – ci de milostenie. Iar în relaţiile cu ceilalţi ar trebui să ne arătăm milostivi şi să nu cerem dreptate imediat.

Când suntem tentanţi să reacţionăm într-o manieră necreştină, ar trebui să ţinem cont de cele de mai jos.

1. Trebuie să conştientizăm că fiecare om pe care-l întâlnim duce o luptă grea.

Niciun om din jur n-are o viaţă mai uşoară ca a noastră. Poate că azi celălalt se simte singur, neînţeles şi rănit. Un indiciu sigur al durerii din sufletul său sunt vorbele adresate celor din preajmă. Când suferă, un om te poate răni prin ceea ce spune.

2. E mai bine să reacţionăm pozitiv.

Odată, în timp ce mă deplasam pe o autostradă cu patru benzi, am lovit o maşină în trafic. Şoferiţa de la volanul acesteia s-a speriat şi s-a mâniat. Mi-am cerut imediat scuze, spunându-i, ca s-o liniştesc, că aveam asigurare la o companie foarte serioasă. Apoi i-am zis poliţistului rutier că era vina mea. Persoana căreia i-am lovit maşina mi-a devenit prietenă. Cum? Pentru că am reacţionat bine într-o situaţie potrivnică.

3. Nu există modalitate mai bună de a-l urma pe Hristos decât să te porţi ca un creştin.

Roada spiritului, aşa cum e numită în *Galateni* 5, 2 – 23, nu se manifestă doar în circumstanţele favorabile. Acest har e de aşa natură, încât se face simţit în fiecare zi, chiar şi atunci când lucrurile nu merg bine. Când un om înfometat îţi răspunde cu iritare în glas, dă-i o felie de pâine cu unt. Asta înseamnă să fii bun. Dar ce-ar fi să întinzi şi puţin gem peste? Asta înseamnă să fii bun şi iubitor. Aşa ar trebui să fim cu toţii. Asta ar face un creştin adevărat.

CAPITOLUL 6

Ce atâta treabă? Mai şi odihniţi-vă!

TOATĂ LUMEA E OCUPATĂ. Avem datorii de respectat, scopuri de atins, probleme de rezolvat, întâlniri la care trebuie să fim punctuali, sarcini de finalizat, locuri în care trebuie să ajungem, copii de iubit, termene-limită de respectat. Mie-mi place să mă ştiu mereu ocupat. Îmi iubesc munca. Dar uneori, la finalul zilei, mă pomenesc ameţit, de parc-atunci aş fi coborât dintr-un carusel. Destul cu agitaţia, cu munca, se pare că n-am ajuns prea departe, iar la finalul zilei, parcă-s tot în punctul din care-am pornit. Şi-atunci îmi dau seama c-a sosit vremea să urmez sfatul lui Don Seymour, bunul meu prieten misionar: „Ce atâta treabă? Mai şi odihneşte-te!”

Astăzi i-am urmat îndemnul. Mă aflu la sute de kilometri de casă, într-o cameră de motel liniştită, şi am cu mine doar *Biblia*, încă două cărţi, nişte coli şi un stilou. Azi e ziua mea de reîmprospătare spirituală. E o zi în care o să diger calm Cuvântul lui Dumnezeu. O zi în care o să-l aduc laude şi mulţumiri pentru multele binecuvântări pe care le-a pogorât asupra vieţii mele. Azi e ziua în care o să mă reculeg. N-am nicio datorie pe cap, nicio problemă de rezolvat, niciun telefon de primit, niciun sfat de dat, niciun termen-limită de respectat.

Azi e ziua în care o să-mi odihnesc, de asemenea, şi trupul. E drăguţ să am parte de-o zi în care să nu mă trezesc cu ceasul sunând. Somnul de după-amiază e-aproape un lux de mult uitat. Încep să mă simt alt om.

Permiteţi-mi să vă împărtăşesc câteva dintre motivele pentru care e bine să stai, din când în când, liniştit, în loc s-alergi de colo-colo.

1. Simţim constant nevoia de a ne reevalua priorităţile.

În *Romani* 12, 2, Pavel spune aşa: „Şi să nu vă potriviţi cu acest veac. E foarte uşor să ne însuşim

gândirea şi atitudinile celorlalţi faţă de viaţă. Influenţa gloatei ne îndrumă în direcţia greşită. E uşor să urmăm calea minimei rezistenţe. Când vieţile noastre nu reuşesc să ţină pasul cu disciplina, iar dorinţele ne devin egoiste, e vremea să ne oprim şi să ne reevaluăm existenţa.

2. Numai slujindu-l pe Domnul vom avea energie spirituală.

În *Isaia*, capitolul 40, versetele 29 – 31, se spune în felul următor: „El dă tărie celui obosit şi celui slab îi dă putere mare. Cei tineri se obosesc, îşi risipesc puterile şi vitejii luptători vor putea să se clatine; dar cei ce nădăjduiesc întru Domnul vor înnoi puterea lor, le vor creşte aripi ca ale vulturului; vor alerga şi nu-şi vor slei puterea, vor merge şi nu se vor obosi”.

3. Se impune să recapitulăm trecutul.

Să ne acordăm un răgaz pentru meditaţie, căci numai atunci inimile ni se vor umple de laudă pentru prietenii noştri, pentru binecuvântările primite în trecut şi pentru Dumnezeu.

Trecutul e un profesor grozav. Experienţa e un profesor sever. Numai făcându-vă timp să reflectaţi asupra zilei de ieri şi să apreciaţi sincer succesele şi eşecurile ei o să fiţi cu-adevărat pregătiţi pentru ziua de mâine. Lungimea căii spre succes pe care o veţi parcurge depinde considerabil de dorinţa dumneavoastră de a învăţa şi de a vă dezvolta în bine, prin conştientizarea greşelilor şi a regreselor trecute.

4. Problemele cunosc o rezolvare mai rapidă, dacă le privim în perspectivă.

Ori de câte ori e posibil, e preferabil să vă faceţi mai mult timp să gândiţi, bineînţeles, pozitiv şi să acţionaţi cu privire la situaţiile potrivnice.

5. Scurtele momente de repaus ne fac mai recunoscători.

O inimă recunoscătoare e una ce are timp să-şi

contabilizeze binecuvântările. Leprosul curăţat de Iisus a fost prea copleşit de bucuria din sufletul său, pentru a-şi aminti să-l mulţumească Mântuitorului. Să ne acordăm un răgaz pentru meditaţie, căci numai atunci inimile ni se vor umple de laudă pentru prietenii noştri, pentru binecuvântările primite în trecut şi pentru Dumnezeu.

6. Uneori, când speri într-o schimbare de circumstanţe, e bine să laşi decizia pe a doua zi.

În anumite situaţii, problemele se pot rezolva de la sine. În fotbalul american, în cazul unei manevre de ofensivă, căpitanul de echipă ezită suficient de mult, pentru a-l forţa pe jucătorul advers care plachează să facă o mişcare. Apoi căpitanul o să ştie exact cum să procedeze pentru a parcurge metrajul dorit.

7. Momentele de repaus total au darul de a-l pregăti pe individ pentru solicitările şi luptele vieţii.

În capitolul 6 din *Epistola către Efeseni*, apostolul Pavel vorbeşte despre gloriosul oştean creştin. În versetele 13 şi 14 etalează o rugă stăruitoare: „Pentru aceea, luaţi toate armele lui Dumnezeu, ca să puteţi sta împotrivă în ziua cea rea, şi, toate biruindu-le, să rămâneţi în picioare. Staţi deci tari [...]”. Cuvintele „staţi tari” înseamnă „staţi neclintiţi”. O parte a pregătirii pentru zbaterile vieţii constă nu doar în procurarea unui echipament adecvat pentru trup, ci şi într-o pregătire adecvată a minţii. „Staţi neclintiţi” înainte de a demara activităţi importante din viaţa dumneavoastră!

8. În cele din urmă, odihna ne este necesară pentru a putea simţi, a gândi şi a ne purta aşa cum se cuvine.

Condiţia noastră spirituală, fizică şi emoţională ne determină în mare măsură reacţiile la diferite circumstanţe de viaţă. Cu cât ne simţim mai bine, cu atât suntem mai capabili să evaluăm situaţiile potrivnice şi să luăm decizii vitale. Când suntem sub presiune, simţind că termenele-limită ţipă să fie respectate şi că lumea se

roteşte ameţitor în jurul nostru, e vremea să ne oprim din goană şi să ne tragem sufletul.

CAPITOLUL 7
În pomul dumneavoastră ce roade cresc?

PSALMISTUL A SCRIS DESPRE fericirea celor creştini, în *Psalmul* 2, versetul 3, citim aşa: „Şi va fi ca un pom răsădit lângă izvoarele apelor, care rodul său va da la vremea sa şi frunza lui nu va cădea şi toate câte va face vor spori”. Vorbind la figurat cu privire la pomul ce reprezintă viaţa unei persoane, Iisus a zis „căci după roadă se cunoaşte pomul [omul]”. (*Matei* 12, 33) în *Ioan* 15, 8, Iisus a mai zis: „Întru aceasta a fost slăvit Tatăl Meu, ca să aduceţi roadă multă şi să vă faceţi ucenici ai Mei”. De vreme ce viaţa e asemuită cu un pom, eu, ca om, trebuie să răspund la următoarea întrebare: *Ce fel de roade dă pomul meu*?

Ştiu foarte puţine despre pomi. Într-o vară, am plantat diferite tipuri de arbori în spatele casei. Dat fiind că, atunci când i-am pus în pământ, nu aveau roade, puteam să-i confund cu uşurinţă. Prin urmare, am pus o etichetă pe fiecare dintre ei, ca să-i pot identifica.

Când au început să dea roade, n-am mai avut nevoie de etichete pentru identificarea lor. Ştiam care cum erau, graţie roadelor ce atârnau pe ramurile lor. La fel e şi cu vieţile noastre. Cei din jur ştiu ce fel de oameni suntem după „roadele” pe care le dăm în viaţa noastră de zi cu zi.

Iată un adevăr important de avut în vedere: aşa cum un pom nu poate da roade ce nu-i sunt specifice, nici noi nu putem. Cu alte cuvinte, noi, oamenii, nu putem produce în vieţile noastre decât roade înrudite, cu caracterul pe care-l avem. Nimeni nu e atât atât de abil, încât să poată avea constant rezultate în care nu crede sau care nu-i stau în fire.

În urmă cu câţiva ani, am citit o povestire adevărată ce ilustrează minunat afirmaţia precedentă. Timp de patru decenii, Berlinul de Est a fost controlat de comunişti. Berlinul de Vest a fost liber. Într-o zi, nişte oameni din Berlinul de Est au luat un camion de gunoi şi l-au descărcat în Berlinul de Vest. Cetăţenii de aici, din Vest, s-ar fi putut răzbuna făcând acelaşi lucru. În schimb, ei au luat un camion încărcat cu pâine, conserve şi lapte şi au descărcat alimentele, aranjându-le cu grijă, în Berlinul de Est. În vârful grămezii cu alimente au aşezat un bileţel pe care scria: „Fiecare oferă ce are”.

— Dumneavoastră ce aveţi de oferit? Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să vă gândiţi ce roade produceţi. E trist să-ţi dai seama că mulţi oameni au nevoi pe care foarte puţini le pot satisface. Motivul? Majoritatea indivizilor sunt, mai degrabă, preocupaţi să culeagă roade, în loc să le producă. E mai uşor să fii consumator decât producător. Şi mai sunt unii oameni care se tem să nu rodească într-atât, încât să ajungă neroditori. Iar cei care se tem să-şi împartă roadele constată că cele pe care le păstrează pentru ei le sunt insuficiente pentru supravieţuire. În *Evanghelia lui Ioan,* capitolul 15, Iisus le arată calea celor care vor să dea roadă bună.

1. Omul trebuie să fie conectat la o sursă adecvată.

E realmente important să conştientizăm că a fi în legătură cu Dumnezeu înseamnă a face ca puterea Sa să fie puterea noastră!

În *Ioan* 15, 4 – 5, Iisus spune: „Rămâneţi în Mine şi Eu în voi. Precum mlădiţa nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viţă, tot aşa nici voi, dacă nu rămâneţi în Mine. Eu sunt viţa, voi sunteţi mlădiţele. Cel ce rămâne întru Mine şi Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteţi face nimic”. Mulţi dintre oamenii frustraţi de viaţa lor slab rodnică n-au fost niciodată, foarte apropiaţi de Dumnezeu. Roadele lor sunt artificiale

şi nesatisfăcătoare. Spiritul independent le-a diminuat resursele până când rodirea a ajuns să fie limitată de capacitatea lor mică, restrânsă de producţie. E realmente important să conştientizăm că a fi în legătură cu Dumnezeu înseamnă a face ca puterea Sa să fie puterea *noastră!* Ce-i al Lui devine al nostru. Nu ne mai întrebăm: „Cât de mult îmi pot extinde potenţialul?”, ci mai degrabă: „În ce măsură pot permite puterii lui Dumnezeu să curgă prin mine?”

2. Pentru a da roade, omul trebuie să fie disciplinat şi curăţat de uscături.

În *Ioan* 15, 2, Iisus a spus: „Orice mlădiţă care nu aduce roadă întru Mine El o taie; şi orice mlădiţă care aduce roadă El o curăţeşte, ca mai multă roadă să aducă”. Tot ce-şi doreşte Dumnezeu de la viaţa noastră e să fim rodnici. Vrea să dăm cât mai multe roade. Domnul e sursa unui şir nesfârşit de binecuvântări ce-ar trebui să curgă, prin vieţile noastre, către alţii. Cel-de-Sus îşi doreşte să fim orânduiţi, pentru a înlesni bogăţia de roade. Ca să-i împlinim vrerea, trebuie să-l îngăduim să înlăture din vieţile noastre tot ceea ce reprezintă o opreliştе în calea rodului. Suntem rodnici doar dacă suntem disciplinaţi. Curăţarea mlădiţelor uscate ne menţine fertili. Activitatea mea preferată în timpul liber e să cercetez biografii ale oamenilor de seamă. Aşa am constatat că prima izbândă a acestora a fost asupra lor înşile.

3. Omul trebuie să-şi dea seama că vrerea lui Dumnezeu pentru copiii Săi e să rodească.

„Întru aceasta a fost slăvit Tatăl Meu, ca să aduceţi roadă multă şi să vă faceţi ucenici ai Mei”. (*Ioan* 15, 8) Odată descoperită vrerea lui Dumnezeu, o să ne fie mult mai uşor s-o urmăm. Prima noastră pârghie în străduinţa de a da roade ar trebui să fie roada Duhului. Rămâneţi în legătură cu Dumnezeu, rămâneţi disciplinaţi şi împliniţi cum puteţi mai bine vrerea Domnului pentru viaţa

dumneavoastră. Contactul dumneavoastră statornic cu Viţa va face posibil acest lucru.

PARTEA A II-A
INDICATORI AI POTENŢIALULUI
CAPITOLUL 8 Da, puteţi!

UNA DINTRE BUCURIILE MELE extraordinare, ca lider, e că am privilegiul să-i ajut pe oameni să capete încredere în forţele proprii. Indiferent de vârsta, sexul sau mediul lor de provenienţă, e o provocare să-i ajut să-şi consolideze încrederea în ei şi să-i fac, aşadar, să scape de incertitudini cu privire la cine ştie ce problemă ori să gândească pozitiv referitor la soluţionarea ei.

Mă uimeşte să văd aşa de mulţi oameni ale căror acţiuni sunt, efectiv, îngrădite de modul în care gândesc. Comentarii precum: „Ai mai pomenit pe cineva care să fi făcut asta înaintea ta?!”, „Lasă visatul, revine cu picioarele pe pământ!” şi: „Nu-ţi face cine ştie ce speranţe” au împiedicat valorificarea potenţialului multor persoane care au urmărit să aibă realizări notabile. Există prea mulţi oameni care duc o viaţă plină de lipsuri, când ar trebui, de fapt, să se ridice pe cele mai înalte culmi.

Într-o toamnă, soţia mea şi cu mine am decis să ne urcăm în maşină şi să colindăm dealurile de la sud de Ohio. Era o zi caldă şi, înainte să ieşim din oraş, am hotărât să facem un popas şi să bem ceva răcoritor. Am intrat în parcarea unui fast-food şi, când să comandăm, am constatat că nu aveau băuturi dietetice, preferatele soţiei mele. Prin urmare, am comandat o cola şi o cupă mare de gheaţă, cu gândul că puteam opri mai încolo la un magazin, să iau o băutură dietetică pentru Margaret.

După ce-am lansat comanda, chelneriţa a spus: „Nu cred că pot să vă dau cupa cu gheaţă”. Am răspuns numaidecât: „Ba da, puteţi!”

Faţa i s-a luminat aproape imediat şi a spus „bine”,

apoi s-a grăbit să onoreze comanda. Nu avea nevoie decât de-o asigurare din partea cuiva că putea face ceea ce-i cerusem.

De multe ori, oamenii nu reuşesc să se implice în munca lor şi nu sunt în stare nici să le acorde ajutor altora; şi nu pentru că le-ar lipsi abilitatea sau disponibilitatea de a face aceste lucruri, ci pentru că n-au destulă încredere în ei şi nu sunt siguri că le pot face.

De multe ori, oamenii nu reuşesc să se implice în munca lor şi nu sunt în stare nici să le acorde ajutor altora; şi nu pentru că le-ar lipsi abilitatea sau disponibilitatea de a face aceste lucruri, ci pentru că n-au destulă încredere în ei şi nu sunt siguri că le pot face.

Mulţi oameni consideră că problemele lor sunt atât de încâlcite, încât sunt imposibil de depăşit. Într-o zi, am intrat în parcarea unei benzinării, ca să fac plinul. Tot aşteptând eu aşa, am observat o doamnă într-o maşină blocată în parcare de un autobuz. Privind-o atent, am constatat că era din cale-afară de furioasă şi de neputincioasă. Când am analizat situaţia, mi-am dat seama că femeia putea să iasă din parcare – trebuia numai să încerce. Însă ea simţea că orice tentativă de a scoate maşina de-acolo era inutilă. Nu vedea decât autobuzul mare din faţă, care-o împiedica să iasă.

L-am rugat pe prietenul meu, cu care pornisem la drum, să se ducă să-i bată în geam şi să-i spună să se uite la mine, ca s-o ghidez să se strecoare pe lângă autobuz şi să iasă din parcare. L-am sfătuit, de asemenea, s-o încurajeze, s-o convingă că poate manevra maşina, în ciuda spaţiului strâmt. Şi, după cum era de aşteptat, a reuşit. Am urmărit-o îndeaproape cu privirea şi am văzut cum i s-a şters resemnarea de pe chip, fiind înlocuită de bucurie. De ce? Pentru că reuşise ceva ce cu câteva clipe mai înainte i se păruse imposibil.

Ce obstacole mari vă frustrează şi vă fac să credeţi

că scopurile dumneavoastră sunt imposibil de atins? Ce gânduri negative vă subminează visurile sau vă fac să renunţaţi la ele? Oricare-ar fi acestea, faceţi-vă puţin timp şi meditaţi la următoarea afirmaţie: *omul de succes strânge apa rece care-a fost turnată peste planurile lui, o încălzeşte cu entuziasmul său şi scoate la iveală aburii care-l vor face să înainteze*.

În urmă cu câţiva ani, un grup de noi ingineri din cadrul diviziei de becuri a companiei General Electric au primit sarcina, aparent imposibilă, de a mătui un bec pe dinăuntru. Nimeni nu credea că e posibil aşa ceva, iar chestiunea a fost tratată ca o glumă. Însă, până la urmă, un nou-venit curajos, pe nume Marion Pipkin, nu doar c-a descoperit o metodă de mătuire a becurilor pe interior, dar a conceput şi un acid coroziv ce realiza adâncituri precis rotunjite, în locul celor ascuţite. Mulţumită descoperirilor lui, becurile au devenit mai rezistente. Din fericire, pe domnul Pipkin nu l-a convins nimeni şi nimic că problema era imposibil de rezolvat – *aşa că a soluţionat-o*!

Mergând tot înainte pe drumul vieţii, în minţile noastre sunt plantate seminţele multor gânduri negative care, în cele din urmă, ne fac să ne oprim din toate cele pe care le putem săvârşi pentru Dumnezeu, pentru alţii sau pentru noi înşine.

În general, lucrurile stau invers. Mergând tot înainte pe drumul vieţii, în minţile noastre sunt plantate seminţele multor gânduri negative care, în cele din urmă, ne fac să ne oprim din toate cele pe care le putem săvârşi pentru Dumnezeu, pentru alţii sau pentru noi înşine. Data viitoare când conştientizaţi că sunteţi pe cale să abandonaţi atingerea unui ţel, amintiţi-vă de spusele mele: „Ba da, puteţi!” Iar dacă nu e de-ajuns, amintiţi-vă de cuvintele pe care vi le adresează apostolul Pavel în *Epistola către*

Filipeni 4, 13: „Toate le pot întru Hristos, Cel care mă întăreşte”.

CAPITOLUL 9 Puteţi fi peste medie!

DEFININD CUVÂNTUL „MEDIU", cineva a spus aşa: „«Mediu» desemnează nivelul maxim al calităţii inferioare şi nivelul minim al calităţii superioare”.

1. Pentru a vă ridica deasupra planului comun al existenţei, aveţi nevoie de *mai multă hotărâre* decât un om oarecare.

Oamenii mari nu sunt decât oameni obişnuiţi care dau dovadă de o hotărâre extraordinară. Când cei din jur se dau bătuţi şi-şi strigă exasperarea, dumneavoastră trebuie să strângeţi din dinţi şi să luptaţi. Succesul le e destinat numai celor perseverenţi. Haideţi – recunoaşteţi: astăzi poate că nu sunteţi aşa cum vreţi, speraţi sau visaţi să deveniţi, însă decizia de a nu vă da bătut e esenţială pentru împlinirea visului dumneavoastră.

Ralph Waldo Emerson a spus: „Un erou nu este diferit faţă de un om normal, numai că este mai curajos cu zece minute mai mult”. Un atlet de performanţă care parcurge o distanţă lungă învaţă să se bazeze pe „avântul său secundar” („al doilea avânt”). Aleargă până când e obosit, epuizat. Dar nu se opreşte acolo. Alergătorul de nivel mediu se dă bătut, însă atletul de performanţă ştie că, trecând peste un anumit prag de durere, se va bucura de nu „avânt secundar”. Omul care nu se străduieşte suficient de mult, cât să beneficieze de acest „avânt secundar”, nu va şti niciodată cât de multe poate realiza. Nu uitaţi: iscusinţa înseamnă 95% „stăruinţă”.

Un erou nu este diferit faţă de un om normal, numai că este mai curajos cu zece minute mai mult.

2. Pentru a vă ridica deasupra planului comun al existenţei, trebuie să aveţi *ceva mai multă credinţă* decât un om oarecare.

Lumea noastră e dominată de tristeţe, confuzie şi suferinţă. Omul care crede puţin mai mult decât media în Dumnezeu, în ceilalţi şi în sine însuşi seva ridica negreşit deasupra mulţimii. Credinţa de acest fel I-a atras atenţia lui Iisus atunci când a vindecat-o pe femeia aceea care suferea de o boală incurabilă. Mulţi oameni L-au atins în acea zi în mulţime. Plusul de credinţă al femeii a contat enorm. Această credinţă este vitală pentru lumea-ntreagă, întrucât poate lumina orice cale, poate alina orice suferinţă, poate naşte bucurie în mijlocul întristării şi poate aduce pace în mijlocul dezbinării, precum şi prietenie în mijlocul duşmăniei.

Nutrind o asemenea credinţă, Dumnezeu vă va folosi pentru a lumina calea celor care se poticnesc, a încuraja inimile celor care ostenesc, a uşura greutăţile celor împovăraţi şi a bucura inimile celor trişti. Făcând aceste lucruri, o să fiţi peste medie.

3. Pentru a vă ridica deasupra pianului comun al existenţei, trebuie să daţi dovadă de *ceva mai multă dragoste* decât un om oarecare.

În lumea noastră există foarte mulţi oameni singuri. Chiar dacă suntem mereu înconjuraţi de semeni, există momente în care ne simţim singuri. Avem nevoie să fim iubiţi. În societatea noastră, dragostea poate însemna multe lucruri.

O cântăm, citim despre ea, încercăm s-o găsim, dar nu suntem cu adevărat siguri în ce constă. Dragostea are mâini prin care să-i ajute pe alţii. Are picioare pentru a alerga către cei săraci şi nevoiaşi. Are ochi pentru a vedea suferinţele lumii. Are buze pentru a-i încuraja pe cei care disperă.

Într-o ţară străină, un turist neconvertit la credinţă a

zărit, din întâmplare, o asistentă medicală americană îngrijind rana deschisă a unui lepros. Priveliştea l-a şocat – i s-a părut revoltătoare pentru ochi şi stomac. „N-aş face asta nici pentru un milion de dolari”, i-a spus el asistentei creştine. „Nici eu”, a zâmbit ea. Un milion de dolari nu poate face ce-a făcut dragostea lui Dumnezeu pentru semeni, din inima ei!

Nu uitaţi – n-aveţi cum să fiţi „mediocru”, dacă sunteţi creştin, pentru că dovediţi mai multă hotărâre, credinţă şi dragoste decât un om oarecare.

CAPITOLUL 10 Priviţi lucrurile ca realizabile!

ÎN 1968, CÂND A FOST ASASINAT Robert Kennedy, senator în Congresul Statelor Unite, eram la facultate. Un vestit citat reprodus de el din George Bernard Shaw m-a impresionat profund. S-a desprins din paginile ziarului şi mi-a pătruns în suflet: „Unii oameni iau seama la lucruri deja existente şi se întreabă «de ce?». Eu visez la lucruri ce n-au existat niciodată şi-mi spun «de ce nu?»”. Afirmaţia din urmă descrie mentalitatea specifică liderului.

Indiferent de domeniu, liderii prezintă caracteristici distinctive. Un atribut comun tuturor e viziunea. În *Pildele lui Solomon* 29, 18, se spune aşa: „Fără vedenie de proroc, poporul e fără stăpân […]”. Prin urmare, e corect să concluzionăm că, acolo unde există viziune, oamenii nu vor pieri. Liderii privesc în perspectivă. Văd mereu puţin mai departe, puţin mai clar decât cei din jurul lor.

Lumea spune: „Trebuie să văd ca să cred”. Liderul spune: „Trebuie să cred că să văd”.

Mulţimea clatină din cap a disperare şi murmură: „Acesta e ceasul cel mai întunecat al umanităţii!” Un lider în mijlocul întunericului spune: „Cea mai întunecată oră e exact aceea dinaintea zorilor”.

Cel cu mentalitate de înfrânt vede că e multă muncă

de făcut şi-şi găseşte o scuză slabă, spunând: „Micul meu efort nu va conta deloc – sarcina e prea grea!” Un luptător, analizând acelaşi volum de muncă, va spune: „Iată o mare oportunitate – o să contribui la valorificarea ei!”

Cei care-i urmează pe lideri văd truda pe care trebuie s-o îndure, pentru a urca pe muntele succesului. Liderii întrevăd succesul pe care-l vor avea după ce vor fi străbătut piscul muncii sârguincioase.

Cei care-i urmează pe lideri văd truda pe care trebuie s-o îndure, pentru a urca pe muntele succesului. Liderii întrevăd succesul pe care-l vor avea după ce vor fi străbătut piscul muncii sârguincioase. Mulţi oameni văd o problemă în fiecare situaţie. Prin urmare, se concentrează asupra problemelor şi asupra posibilităţii de manifestare a eşecului. Liderii văd potenţialul din orice situaţie. În consecinţă, îşi îndreaptă atenţia asupra potenţialului şi asupra succesului.

E posibil ca doi oameni să se uite la acelaşi obiect şi să-l perceapă diferit. Deşi vederea noastră, ca funcţie fizică, e foarte importantă, nici cea mentală nu e mai prejos. Cum de mergem regulat să ne facem control la ochi, dar omitem să facem la fel şi cu vederea mentală? La ultimul consult oftalmologie la care-am fost, medicul mi-a examinat ochii şi mi-a spus că văd mai bine obiectele de la distanţă decât pe cele din apropiere. Am răspuns: „Slavă Domnului!” Dacă urma să am probleme de vedere, am concluzionat eu, prezbitismul era, cu siguranţă, de preferat miopiei. Bisericii îi ajung miopii pe care-i are deja.

Cât de bună e vederea dumneavoastră mentală? Faceţi-vă următorul control, pentru a evalua felul în care vedeţi lucrurile:

1. Când aud o idee pentru prima oară, întrevăd un oarecare potenţial în ea?

(a) în general, da; (b) numai uneori; (c) rareori.

2. De regulă, eu le împărtăşesc altora idei noi, sau ei

mie?(a) în majoritatea timpului, eu sunt cel care împărtăşeşte idei noi; (b) împărtăşesc şi-mi sunt împărtăşite idei în egală măsură; (c) în general, ceilalţi îmi împărtăşesc mie idei.

3. Cum gândesc atunci când sunt încadrat unui grup şi apare o problemă nouă ce necesită luarea unei decizii?

(a) mă supun hotărârii celorlalţi; (b) mă bucur că nu trebuie să iau o decizie de unul singur; (c) simt că e de datoria mea să-i încurajez pe ceilalţi să ia o decizie responsabilă.

4. Cum văd viaţa, în general?

(a) grea; (b) plină de provocări; (c) şi bună, şi rea, în funcţie de circumstanţe. (a) iau situaţia ca atare; (b) o pun pe umerii altcuiva; (c) resping situaţia.

Dacă sunteţi un lider şi suferiţi de prezbitism mental (vedere bună la distanţă), răspunsurile dumneavoastră vor fi, probabil: 1. (a); 2. (b); 3. (a); 4. (c); 5. (b). Dacă suferiţi de miopie mentală (vedere mentală îngustă), probabil că răspunsurile dumneavoastră au fost: 1. (c); 2. (c); 3. (b); 4. (a); 5. (c).

CAPITOLUL 11

Vorbiţi despre lucruri ca şi cum ar fi realizabile!

ÎN GENERAL, atunci când oamenii pun accentul pe onestitate şi-şi doresc ca felul în care comunică să aibă sens şi să se dovedească eficient, or să afirme aşa: „Spune lucrurilor pe nume!” Din cauza unor episoade recente privind lipsa de sinceritate, corupţia şi muşamalizarea exercitate de persoane aflate pe poziţii de conducere, oamenii s-au văzut obligaţi să strige la fel: „Spuneţi lucrurilor pe nume!” Predicatorii urcă în amvon în fiecare duminică şi, cu un entuziasm cucernic, se-apucă să „spună lucrurilor pe nume”. Până şi Ralph Nader, avocatul consumatorului din Statele Unite, susţine că „spune lucrurilor pe nume”.

În mijlocul unei lumi care strigă: „Spuneţi lucrurilor pe nume!”, permiteţi-mi să vă împărtăşesc un minunat cuget motivaţional. Data viitoare când vreţi să ajutaţi o persoană aflată în dificultate, zăboviţi un timp şi cugetaţi. De ce nu v-aţi schimba tactica? în loc de a „spune lucrurilor pe nume”, de ce n-aţi „vorbi despre lucruri ca şi cum ar fi realizabile”? înainte de a-mi pune bunele intenţii sub semnul întrebării, daţi-mi voie să spun că nu vă cer să fiţi nesinceri. N-am spus „să vorbiţi despre lucruri ca şi cum n-ar fi *nicicând* realizabile”. Am spus „să vorbiţi despre lucruri ca şi cum ar fi realizabile”!

Cât de multe lucruri bune s-ar putea produce, dac-aţi vorbi despre ele „ca şi cum ar fi realizabile”?

I. Ajutaţi-l pe cel copleşit de probleme să se ridice deasupra circumstanţelor de moment.

Cine n-are nevoie de o încurajare în această lume a dezamăgirilor? Cine n-are nevoie de un îndemn în această lume a eşecurilor? Cine n-are nevoie de o mângâiere într-o lume care ne răneşte?

Una dintre responsabilităţile esenţiale ale unui lider e să-i încurajeze pe cei din jur. În general, interacţiunile mele cu oamenii au loc în biroul meu, în cadrul şedinţelor de consiliere ţinute. Motivul e evident. Doresc să-i scot din mediul lor, să-i îndepărtez de problemele lor şi să-i introduc într-un mediu plăcut, relaxant şi favorabil comunicării eficiente.

2. Faceţi-i pe oameni să perceapă lucrurile mai clar!

Nu există o modalitate mai bună de-a interveni asupra unei probleme ca faptul de a-i revela o soluţie celui aflat în dificultate. De multe ori, oamenii cu probleme devin sclavii situaţiei lor, nemaireuşind să vadă dincolo de aceasta. Zicala „nu pot vedea pădurea de copaci” este perfect valabilă în cazul lor. Ajutaţi-i pe cei din jur să întrevadă potenţialul din toate situaţiile şi circumstanţele

vieţii lor.

De multe ori, oamenii cu probleme devin sclavii situaţiei lor, nemaireuşind să vadă dincolo de aceasta.

De regulă, după ce iau loc în incinta biroului meu, oamenii-mi adresează aceste cuvinte:

„Sunt sigur că n-aţi fost niciodată nevoit să vă confruntaţi cu o problemă ca a mea". Sunt deprimaţi. Uneori îşi îngăduie chiar şi câteva clipe de autocompătimire. Simt că problema lor e unică. Ajutaţi-i să se ridice deasupra acestor vederi înguste cauzate de depresie, ajutaţi-i să vadă lumina soarelui! Nimic nu va diminua în mai mare măsură gravitatea unei situaţii problematice, plasând-o într-o perspectivă adecvată, ca faptul de a ne îndrepta atenţia asupra aspectelor pozitive ale acesteia.

3. Faceţi-i pe oameni să creadă într-un vis!

Toată lumea are nevoie de un vis. Mulţi oameni buni şi cu mare potenţial nu ajung nicăieri, pentru că n-au visuri. Mac Davis spune: „Cu un om fără visuri n-ai ce face, decât să-l spânzuri". Sunt convins că oamenii mai în vârstă devin deprimaţi şi mor cu mult înainte de vremea lor, pentru că renunţă la a mai privi viitorul cu speranţă şi aleg să se întoarcă, frustraţi şi fără de rost, spre trecut. Un vis frumos poate să ne dea aripi!

4. Ajutaţi-i pe cei din jur să-şi valorifice potenţialul!

Fiecare persoană are un potenţial latent, ascuns. Nimeni nu şi-a valorificat vreodată potenţialul pe deplin. Nimeni nu va depune eforturi semnificative pentru a-şi dezvolta şi împlini potenţialul, dacă nu e ajutat să întrevadă aceste posibilităţi. Nici dumneavoastră, nici eu şi nimeni altcineva nu va fi vreodată aşa cum l-a hărăzit Dumnezeu, dacă n-o să se concentreze asupra propriei deveniri.

5. Arătaţi-le oamenilor că aveţi încredere în ei!

Unul dintre primii paşi către rezolvarea problemelor

e consolidarea încrederii în forţele proprii. Cu cât îi inspiraţi mai mult unui om că aveţi încredere în el, cu atât mai mari sunt şansele ca acesta să depăşească obstacolele cu care se confruntă. Când oamenii dau dovadă de acelaşi spirit exprimat de apostolul Pavel – „Toate le pot întru Hristos, Cel care mă întăreşte" (*Filipeni* 4, 13) –, vor avea rezultate deosebite în toate ariile vieţii.

6. Interveniţi asupra mediului în care trăiesc oamenii!

De unde înainte era la pământ, moralul devine ridicat. Calitatea este tot mai bună. Accentul cade pe posibilităţi. Zâmbetele sunt numeroase. Entuziasmul pluteşte în aer. Gândirea e pozitivă. Ideile sunt creative. Problemele sunt un simplu pod peste care trebuie să treceţi. Scopurile sunt deja stabilite. Au loc progrese. De ce? Pentru că aţi *vorbit despre tot ca şi cum ar fi realizabil*!

CAPITOLUL 12 Trei greşeli săvârşite des

CRED CĂ GREŞELILE prezentate mai jos sunt cele mai comune.

1. Să crezi că greşelile pot fi, de fiecare dată, evitate.

Motivul pentru care-ncearcă oamenii să nu facă greşeli e că le consideră un indicator al eşecului sau al slăbiciunii, însă din greşeli putem trage învăţăminte. Dacă n-aţi eşuat în nimic în ultima vreme, mă îndoiesc că eforturile pe care le depuneţi sunt de-ajuns. N-aţi avut în vedere toate soluţiile. N-aţi acoperit toate posibilităţile.

Oamenii trag învăţăminte din greşelile pe care le fac. Prin extensie, am putea spune că o persoană n-are de unde să tragă învăţăminte, dacă nu face greşeli. Poate c-am izbuti să învăţăm mai multe de pe urma erorilor noastre, dacă n-am fi atât de ocupaţi să negăm că le comitem. Teama de-a da greş i-a împiedicat pe mulţi oameni să ajungă în vârf.

Cu ocazia unui congres despre evoluţia bisericilor, o

doamnă a ridicat mâna şi a întrebat: „Vi se întâmpla vreodată să daţi greş în încercările dumneavoastră de convertire a oamenilor la credinţă?” Am răspuns numaidecât: „Nu”. Însă doamnei nu i-a venit să creadă cele auzite, aşa c-a repetat întrebarea.

I-am dat acelaşi răspuns, iar atunci ea s-a ridicat brusc în picioare şi a spus: „Vreţi să spuneţi că, de *fiecare* dată când ţineţi o predică, convingeţi pe câte cineva să treacă de partea lui Hristos?” La care eu am răspuns: „Nu, nu toţi devin creştini”. „Dar aţi spus că nu daţi niciodată greş în privinţa convertirii oamenilor!”, a exclamat ea.

Am încercat să lămuresc situaţia explicându-i că simplul fapt că un om nu-l primea pe Hristos în inima sa după predica mea nu însemna că făcusem o greşeală, că eşuasem. Responsabilitatea mea se rezuma la a-L împărtăşi pe Hristos persoanei respective. Nu eram dator s-o salvez. Eşecul este al aceluia ce nu-şi împărtăşeşte niciodată credinţa cu cei din jur. Teama de respingere şi de greşeli îi determină pe oameni să facă cea mai mare greşeală dintre toate – anume *să nu facă nimic*.

După ce constataţi o greşeală, e posibil să vă spuneţi că n-o să mai faceţi niciuna, niciodată. Însă nu e cu putinţă. Posibil să ajungeţi la concluzia că greşelile vă costă prea mult şi să deveniţi temător faţă de repetarea lor, însă frica aceasta o să vă împiedice să vă valorificaţi potenţialul. Ori e posibil să ajungeţi să meditaţi des la greşelile dumneavoastră, regretându-le, dar asta e totuna cu a vă tortura singur. Aşa că mai bine trageţi învăţăminte din greşelile dumneavoastră şi vă transformaţi într-un om mai bun – adică evoluaţi!

2. Să crezi că succesul li se cuvine numai celor mai inteligenţi şi mai talentaţi.

Trecutul arată clar că oamenii se bucură de succes nu datorită inteligenţei, ci datorită perseverenţei şi dorinţei lor. Un tânăr sportiv care se străduia să se

perfecţioneze la trapez a primit un sfat excelent de la profesorul său, care i-a spus: „Aruncă-ţi inima peste bare, iar trupul o va urma!” Indiferent de natura ţelurilor noastre, aceia care-şi fac munca din toată inima vor cunoaşte succesul.

Trecutul arată clar că oamenii se bucură de succes nu datorită inteligenţei, ci datorită perseverenţei şi dorinţei lor.

Gradul de succes pe care o să-l aveţi depinde de intensitatea dorinţei sincere pe care o nutriţi. Oamenii de succes au un vis care devine prea incitant, prea important pentru a rămâne pe tărâmul fanteziei. Visurile lor se transformă într-o dorinţă arzătoare. Zi de zi, oră de oră, minut de minut, aceştia trudesc pentru visurile lor, până ajung să le vadă cu ochii şi atinge cu mâinile.

Perseverenţa e vitală pentru o persoană care vrea să-şi atingă scopurile. Succesul nu vine niciodată instantaneu. Nu e niciodată un accident. Succesul e un *continuum*? *E* un proces de creştere, de dezvoltare. Succesul presupune realizarea unui lucru şi folosirea acestuia ca o treaptă spre mai sus, pe muntele realizărilor. Adevărata măsură a succesului nu e situaţia dumneavoastră de viaţă, ci obstacolele „pe care le-aţi depăşit pentru a vă împlini scopul dorit. Obstacolele sunt depăşite prin perseverenţă.

3. Să refuzi schimbarea, chit că-i necesară.

Adevărata măsură a succesului nu e situaţia dumneavoastră de viaţă, ci obstacolele pe care le-aţi depăşit pentru a vă împlini scopul dorit.

Una dintre povestirile mele preferate se referă la un bătrân care urma să sărbătorească împlinirea a 100 de ani. Un reporter de ziar a mers să-i ia un interviu. Apropiindu-se politicos de bătrân, i-a spus: „Domnule, probabil c-aţi văzut multe schimbări în cei 100

de ani de viaţă ai dumneavoastră”. Bătrânul l-a privit fix o clipă, apoi a răspuns: „Da, am trecut pe lângă toate”.

Mă tem că atitudinea acestui bărbat coincide cu atitudinea multora faţă de viaţă.

E-atât de uşor să stăm deoparte şi să lăsăm lumea să treacă pe lângă noi, după ce ne-am împotrivit tuturor schimbărilor, aducându-le obiecţii. Poate c-ar trebui să ne analizăm din când în când gândirea negativă, închisă, şi s-o îndreptăm, s-o şlefuim până-i netezim toate asperităţile. Faptul cu-adevărat trist, referitor la cei care nu vor să se schimbe, e că evoluţia e posibilă numai prin intermediul schimbării. Scopul în sine nu e dorinţa de a ne schimba permanent, ci faptul că numai schimbarea ne poate face să evoluăm cu-adevărat.

Oamenii se opun schimbării, pentru că sunt, în mod fundamental, nesiguri. Dacă dau greş? Cum o să fac faţă necunoscutului? Membrii unei comisii bisericeşti m-au întrebat ce-ar trebui să facă pentru a sprijini dezvoltarea bisericii lor. În ultimii 30 de ani, respectiva biserică fusese frecventată de aproximativ 30 de persoane. Le-am sugerat câteva schimbări care mi s-au părut utile în situaţia lor.

Membrii comisiei au reacţionat imediat prin a spune, în esenţă, că „nu putem face acele schimbări – am putea da greş”. I-am întrebat dacă nu cumva stagnarea bisericii, la acel moment, indica ea însăşi un eşec al lor. *Deja* dăduseră greş! Schimbarea n-avea cum să le dăuneze mai mult şi, în plus, putea să le-aducă o creştere.

Oamenii rezistă la schimbare, pentru că, dacă vrei să faci ceva diferit, trebuie să ai energie. Schimbul de idei, planificarea, reorganizarea priorităţilor şi stabilirea de scopuri noi sunt activităţi care cer timp şi efort. E întotdeauna mai uşor să rămâi ancorat în aceeaşi rutină, însă aceasta nu e mereu cea mai bună şi mai adecvată soluţie. Fiecare organism evoluat ajunge la maturitate, cunoaşte stabilitatea, apoi, dacă nu are o viaţă nouă, un sânge proaspăt, o activitate nouă şi idei noi, moare. Cu alte cuvinte, noi, oamenii, murim. Dacă încetăm să

evoluăm. Iar evoluţia e posibilă numai prin schimbare.

CAPITOLUL 13
De căderi de nouă ori, ridicaţi-vă de zece!

FIICA MEA, Sara Elizabeth, urma să facă un an de viaţă. Era la primele tentative stângace de-a merge. Soţia mea, Margaret, şi cu mine şedeam faţă-n faţă pe podea, încurajând-o pe Sara Elizabeth să facă doi-trei paşi şovăielnici. Când şi-a încheiat „plimbarea" cu succes, am aplaudat-o şi am lăudat-o. Când dădea să cadă, săream s-o prindem. Când cădea cu-adevărat, o încurajam să se ridice iarăşi în picioare.

Viaţa se aseamănă destul de mult cu strădania unui bebeluş de-a învăţa să meargă. Sunt zile când rezultatele sunt mai bune. Ne bucurăm de succes. Dar există, totodată, şi zile grele, potrivnice, cu neînţelegeri şi obstacole. De vreme ce parcursul nostru în viaţă e plin de asperităţi, iar calea către vârf prezintă multe ocolişuri neaşteptate, e important să conştientizaţi trei lucruri cu privire la „hârtoapele" ce se pot ivi în calea noastră înainte de-a ajunge pe piscul muntelui.

1. Vor fi momente în care o să cădeţi.

Oricine care străbate calea vieţii nu doar că are privilegiul de a se bucura de reuşite, dar trebuie, totodată, să-şi asume riscul de a cădea. Când ieşiţi cu bine dintr-o situaţie dificilă, există posibilitatea să cădeţi în extrema cealaltă. Orice persoană dispusă să lupte pentru ceva poate fi uneori doborâtă. Câteodată, la fel ca Sara Elizabeth, suntem neatenţi şi ne grăbim. De multe ori, acest lucru se întâmplă chiar înainte să ne atingem obiectivul. Avem impresia c-am cunoscut succesul. C-am depăşit obstacolele. În aer se simte aroma dulce a victoriei. Apoi…

Cu cât încercăm să facem mai multe lucruri, cu-atât

riscul de-a cădea este mai mare.

În urmă cu câţiva ani, l-am urmărit pe un jucător de fotbal realizând o captivantă cursă în defensivă şi depăşindu-i abil, în viteză, pe fundaşii echipei adverse. Iar fix când era aproape de linia de final, a aruncat, brusc, braţele-n sus şi a scăpat mingea. A rămas orbecăind pe linia de trei yarzi. Nu voi uita niciodată privirea surprinsă şi dezamăgită care a apărut pe chipul său. Şi eu, la rându-mi, am fost uneori neglijent şi am căzut exact înainte să-mi ating scopul. În mod sigur, ştiu cum e să te afli într-o astfel de situaţie.

Câteodată căderea are loc din cauza lipsei noastre de experienţă. Alteori, din cauză că suntem insuficient pregătiţi. Sau chiar şi de prea multă încredere ce avem în noi. Un lucru e cert: indiferent de motiv, ni se întâmplă tuturor să ne împiedicăm şi să cădem.

2. Cu cât încercăm să facem mai multe lucruri, cu-atât riscul de-a cădea este mai mare.

Mama mi-a spus că am început să merg în jurul vârstei de un an. Tot încercând eu să execut diferite manevre în timpul mersului, am suferit, pe neaşteptate, o cădere urâtă şi am refuzat să mai merg până la 16 luni. Problema a fost că, bebeluş fiind, am lăsat ca şocul teribil al acelei căderi, şi nu succesul realizărilor, să-mi controleze acţiunile.

3. Deosebirea dintre succes şi eşec ţine de reacţia noastră de după cădere.

Dacă ne trăim viaţa cu implicare, devenind actori, şi nu spectatori, tot vom întâmpina piedici. Mulţi oameni au apucat-o în viaţă pe un făgaş greşit, din cauza greşelilor făcute sau a experienţelor negative prin care-au trecut. Ei au lăsat gustul amar al înfrângerii să le pătrundă şi să le rămână în suflet, până când toate gândurile şi atitudinile lor au devenit negative. Vieţile lor au început să graviteze în jurul căderii, în loc să se sprijine pe bucuria călătoriei în

sine.

În *Biblie* există o pildă clasică de unde reiese că modalitatea noastră de reacţie la o cădere ne determină rezultatele. Regele Saul şi regele David s-au aflat, amândoi, pe tronul Israelului. Ambii au fost aleşi de Dumnezeu şi ambii aveau nenumărate calităţi. Ambii au căzut. Regele Saul s-a lăsat întristat de eşecul său şi a suferit o moarte violentă. Regele David s-a căit, I-a cerut îndurare lui Dumnezeu şi, după păcatul comis, s-a bucurat de ani buni în care şi-a condus poporul.

Nu uitaţi: eşecul *nu* constă în cădere. Eşecul apare atunci când ne lăsăm demoralizaţi de cădere, când aceasta pune stapânire pe viaţa noastră. Va îndemn să urmaţi exemplul unui coleg de facultate de-al meu, care s-a ridicat în picioare în capelă şi a spus: „Nu sunt niciodată jos! Fie sunt în picioare, fie mă ridic!”

CAPITOLUL 14

Vulturul nu se cuibăreşte niciodată) lângă vrabie

E ORA PATRU DIMINEAŢA, iar eu nu-mi pot scoate din minte cuvintele vestitului predicator englez Joseph Parker: „Vulturul nu se cuibăreşte niciodată lângă vrabie”. *Biblia* are şi ea ceva de spus despre vrabie şi vultur. Iisus a ilustrat grija dumnezeiască prin a spune că Tatăl ceresc ia seama până şi la vrabia ce cade la pământ. Vrabia simbolizează, mai degrabă, un lucru nesemnificativ, de mică importanţă. Vulturul, prin contrast cu vrabia, e descris ca fiind puternic şi măreţ în zborul lui în văzduh.

Unul dintre pasajele mele preferate din *Sfânta Scriptură* e din *Isaia* 40, 28 – 31: „Nu ştii tu, sau n-ai aflat tu că Domnul este Dumnezeu veşnic, Care a făcut marginile pământului, Care nu oboseşte şi nici nu îşi sleieşte puterea? Că înţelepciunea Lui este nemărginit de

adâncă? El dă tărie celui obosit şi celui slab îi dă putere mare. Cei tineri se obosesc, îşi risipesc puterile şi vitejii luptători vor putea să se clatine; dar cei ce nădăjduiesc întru Domnul vor înnoi puterea lor, le vor creşte aripi ca ale vulturului; vor alerga şi nu-şi vor slei puterea, vor merge şi nu se vor obosi”. Ce bucurie să ştim că există o putere de la Dumnezeu, care ne va ajuta să ajungem pe culmi *spirituale*, la fel ca vulturul ce zboară la înălţime!

Dumneavoastră alături de mine, în calitate de credincios renăscut, trebuie să fim asemenea vulturului, niciodată mulţumiţi să ne cuibărim alături de-o vrabie. Dumnezeu ne-a creat şi ne-a dat putere să fim asemenea vulturului. Zi de zi, putem s-atingem culmi nebănuite. Clipă de clipă, înaintând pe calea credinţei, putem trece prin încercări aventuroase care să ne facă să evoluăm. Dincolo de toate acestea, e evident că mulţi creştini s-au cuibărit alături de vrabie.

Satisfăcuţi de poziţia pe care-o ocupă, unii oameni ajung să lase deoparte dezvoltarea personală.

Motivul acestui stil de viaţă, de altfel, trist, e evident. Satisfăcuţi de poziţia pe care-o ocupă, unii oameni ajung să lase deoparte dezvoltarea personală. Există anumite niveluri la care e posibil să ne facem cuib pe muntele vieţii, niveluri ce ne ademenesc prin cuvinte PRECUM: „Opriţi-vă aici, faceţi-vă casă şi fiţi mulţumiţi!”

În apropierea fostei mele case din Lancaster, Ohio, există un munte pe care obişnuiam să urc destul de des. În drum spre munte există multe locuri de popas. Oamenii se opresc adesea aici să-şi tragă sufletul şi să-şi adune forţele, înainte de a-şi continua plimbarea spre vârf.

Obişnuiam să-i analizez cu mare interes pe drumeţii care îşi îndreptau privirea către piscul muntelui şi decideau să nu mai urce. Se mulţumeau să rămână acolo şi să-şi aştepte prietenii care alegeau să-şi continue ascensiunea. Nu se opreau doar ca să-şi tragă suflarea, ci

se opreau de tot. Nu-şi adunau forţele ca să urce în continuare, ci se mulţumeau cu ceea ce realizaseră şi se cuibăreau „lângă vrabie.

Ni se poate întâmpla şi nouă să alegem să ne alăturăm celor mulţi care au decis că preţul şi sacrificiul sunt prea mari, deci că beneficiile ascensiunii sunt prea mici. Alegem să rămânem pe loc. Să ne uităm la alţii cum se caţără mai departe. Până la urmă, pentru cei care vor să se oprească din înaintare, se vor găsi mereu alţi oameni care să le ofere, cu milă, un loc unde să se odihnească, precum şi suficiente scuze pentru care urcuşul nu mai are niciun rost. Cuvintele de descurajare sunt molipsitoare. Şi ne pot face să ne cuibărim numaidecât „lângă vrabie.

E mai uşor să vorbeşti despre urcuş decât să urci efectiv. E mai uşor să critici un lucru decât să-l faci. Muntele aduce foarte mult cu viaţa reală. La baza lui există mai mulţi oameni decât în vârf. „Cuibul de vrabie" e un loc popular.

În viaţă există însă şi oameni asemenea vulturilor. Ţine numai de noi să rămânem cu privirea aţintită asupra înălţimilor. Încet şi ferm, ne putem ridica deasupra „cuibului de vrabie. Nu trebuie să ne lăsăm distraşi de resemnaţii care s-au oprit din drumul lor către vârful muntelui. Fiecare dintre cei satisfăcuţi cu o poziţie inferioară ne reaminteşte că viaţa e o călătorie, nu o destinaţie, că bucuria ne-o aduce numai străduinţa, şi nu stagnarea pe o anumită poziţie, că reuşita şi resemnarea nu sunt compatibile.

Putem avansa, ne putem înălţa precum vulturul! Cei aciuaţi în cuibul vrabiei privesc cu interes la ceilalţi. Când căţărătorii au o clipă de ezitare, resemnaţii or să încerce să-i facă să se oprească. Dacă primii îşi vor continua ascensiunea, ceilalţi îi vor critica. Dacă primii vor cunoaşte beneficii, resemnaţii le vor raţionaliza.

Nu trebuie să ne lăsăm distraşi de resemnaţii care s-

au oprit din drumul lor către vârful muntelui.

În cele din urmă, noi, căţărătorii, o s-ajungem în vârf. Aici nu mai dăm peste aglomeraţie, dar calibrul celor ajunşi sus e diferit. În vârf îi vom găsipe cei care ne încurajează. Vom fi întâmpinaţi cu prietenie şi vom susţine conversaţii despre disciplină, sacrificiu, bucurie, fericire, împlinire şi succes. Pe piscul muntelui nu auzim poveşti despre ghinioane. Nu găsim suflete critice, invidioase sau amărâte. Aici nu există atitudini greşite care să ne tulbure lesne. Nu există dispoziţii proaste şi nici gânduri rele. E excelent să fii în vârful muntelui! Aer curat, privelişte impresionantă, o frumuseţe ce merită admirată… Atmosfera prietenoasă e minunată şi domină un sentiment de stare de bine.

Însă sentimentul de satisfacţie apare doar după victorie. E rezultatul unei munci trudnice şi al unei hotărâri de neclintit. Sentimentul de euforie se manifestă atunci când ştiţi c-aţi făcut tot posibilul să vă valorificaţi potenţialul cu care v-a hărăzit Dumnezeu. Senzaţia de împlinire e dovada că v-aţi folosit talentele şi energiile cu înţelepciune. V-aţi înălţat precum vulturul! Aţi văzut prea multe pentru a vă mai mulţumi cu puţin. Aţi trecut prin prea multe aventuri captivante pentru a mai fi satisfăcut de lucruri inferioare. Da, v-aţi înălţat asemenea unui vultur şi n-o să vă mai poată determina nimic, niciodată, să vă cuibăriţi iarăşi alături de vrabie!

CAPITOLUL 15
Împreună, putem schimba lumea!

AM AUZIT O POVESTE adorabilă despre un băieţel de zece ani care vindea creioane din uşă-n uşă în cartierul său. La un moment dat, un om, preocupat de activitatea lui, l-a întrebat de ce vinde creioane, iar băieţelul a răspuns: „Vreau să strâng şase milioane de dolari, ca să

construiesc un spital nou în oraş". Uimit, omul a exclamat: „Păi, asta-i o treabă destul de grea pentru un băieţel, nu crezi?" „Nu", a răspuns băieţelul de zece ani, care avea visuri mari. „Am un prieten care mă ajută".

Lumea creată de Dumnezeu e un loc mare şi frumos în care trăim. Însă lumea pe care a ruinat-o umanitatea trebuie schimbată. Fiind atât de întinsă şi de complexă, mă îndoiesc sincer c-aş putea s-o schimb de unul singur. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră! „Cum aşa, doar de ajutorul meu?" Da, numai de-al dumneavoastră! Dacă nu suntem suficient de puternici ca să schimbăm vremurile, trebuie să ne schimbăm odată cu ele.

Dacă n-am fi mereu aşa de chibzuiţi, împreună am putea schimba lumea.

George Bernard Shaw a spus: „Omul rezonabil se adaptează la lume; omul nerezonabil încearcă să adapteze lumea la el. Prin urmare, întregul progres depinde de omul nerezonabil". Dacă n-am fi mereu aşa de chibzuiţi, împreună am putea schimba lumea. Vedeţi dumneavoastră, în trecut au existat tot felul de oameni care şi-au pus amprenta asupra istoriei. Istoria a fost schimbată…

De 50.000 de oameni. Regele David a avut o oştire de „cincizeci de mii, în ordine şi într-un suflet" (*Cartea întâia Paralipomena* 12, 33). Ce se întâmplă dacă nu se găsesc cincizeci de mii de oameni? Oştirea poate fi şi…

De 7.000 de oameni. Dumnezeu i-a spus lui Ilie că erau „şapte mii de bărbaţi, care nu şi-au plecat genunchiul înaintea lui Baal" (*Romani* 11, 4). Cu siguranţă, Dumnezeu a avut în zilele lui Ilie şapte mii de bărbaţi care să lupte pentru El! însă, şi dacă nu i-ar fi avut, lumea noastră tot ar fi fost schimbată…

De 300 de oameni. A fost de-ajuns o mică parte din oştirea iniţială a lui Ghedeon, pentru victoria lui Dumnezeu. În *Judecători* 7, 7, Domnul promite că „trei

sute care au limpăit[2] am să vă izbăvesc Eu şi am să dau pe Madianiţi în mâinile voastre”. Însă şi dacă nu s-ar fi găsit trei sute, lumea tot ar fi fost schimbată…

De 120 de oameni. Care au fost dispuşi să plătească preţul aşteptării lui Dumnezeu stând „împreună în acelaşi loc”.

(*Faptele Apostolilor* 2, 1) până când „s-au umplut toţi de Duhul Sfânt” (*idem** 4, 31). Şi totuşi, chiar dacă în aceste zile ale inimilor superficiale şi călduţe nu se vor găsi nici măcar o sută douăzeci de oameni, mulţumită lui Dumnezeu lumea încă poate fi schimbată. Aşa cum a fost înainte schimbată…

De 50 de oameni. În 1917, Robert E. Speer a zis aşa: „Dacă în congregaţia noastră se găsesc cincizeci de bărbaţi care vor intra în locul sfânt al rugăciunii şi vor deveni, din acel moment, oameni ale căror inimi au fost atinse de Dumnezeu cu focul rugăciunii, istoria Bisericii va fi schimbată”. Dar şi dacă nu se găsesc cincizeci de bărbaţi, lumea tot poate fi schimbată. Aşa cum a fost înainte schimbată…

De zece oameni. L. Moody a spus: „Dacă zece oameni s-ar dedica total vrerii lui Dumnezeu, aceştia ar izbuti să schimbe lumea”. Dumnezeu i-a spus lui Avraam: „Pentru cei zece n-o voi pierde [*n. b.* – cetatea Sodomei şi a Gomorei]”. (*Facerea* 18, 32) Chit că nu se găsesc nici măcar zece oameni care să se dăruiască pe deplin vrerii lui Dumnezeu, această lume ar putea fi, totuşi, schimbată…

De doi oameni. În *Matei* 18, 19 – 20, Iisus a spus aşa: „Iarăşi grăiesc vouă că, dacă doi dintre voi se vor învoi pe pământ în privinţa unui lucru pe care îl vor cere, se va da lor de către Tatăl Meu, Care este în ceruri. Că unde sunt doi sau trei, adunaţi în numele Meu, acolo sunt şi Eu în mijlocul lor”. Vedeţi, aşadar, doi oameni pot schimba lumea! Dumnezeu are nevoie de amândoi, de mine şi de

2 limpăit - lipăit

dumneavoastră, şi vrea să ne folosească, pentru că noi *putem* schimba lumea!

CAPITOLUL 16 Cel mai greu păcat din lume

CARE E CEL MAI GREU PĂCAT? Minciuna? înşelătoria? Adulterul? Furtul? Blestemele? Nu. Acestea sunt, toate, păcate, însă nu cele mai grele. Adam a comis cel mai mare păcat din lume şi la fel au făcut toţi descendenţii lui. Adam n-a reuşit să devină aşa cum l-a hărăzit Creatorul său, Dumnezeu. O relaţie perfectă între Dumnezeu şi umanitate a devenit imperfectă. O viaţă marcată de revelaţii s-a transformat într-una plină de corvezi monotone. Frumuseţea s-a făcut pulbere. Serenitatea a fost înlocuită cu sudoarea muncii. Spinii şi buruienile au înlocuit şi ele florile pe măsură ce păcatul şi-a lăsat amprenta asupra umanităţii. De ce? Pentru că Adam n-a reuşit să devină aşa cum l-a hărăzit Dumnezeu.

Cea mai mare risipă din lumea noastră nu are legătură nici cu electricitatea, nici cu combustibilii, ci cu potenţialul nevalorificat din viaţa oamenilor. Dumneavoastră cum staţi la acest capitol? Se spune că un om normal îşi valorifică numai vreo 10% din potenţial. Ce s-ar întâmpla dacă fiecare dintre noi şi-ar ridica nivelul potenţialului valorificat de la 10 la 25%?

Daţi-mi voie să vă fac cunoscută o metodă eficientă, alcătuită din trei paşi, prin intermediul căreia veţi izbuti să vă apropiaţi de idealul lui Dumnezeu în privinţa dumneavoastră.

Primul pas: *descoperiţi-vă potenţialul*! Am auzit o povestioară adorabilă despre un tânăr fermier al cărui tată creştea găini undeva în munţii din Colorado. Într-o zi, tânărul, aventuros din fire, s-a căţărat pe un pisc înalt de munte şi a găsit un cuib de vultur. A luat un ou, l-a dus la fermă şi l-a pus sub o cloşcă.

Cloşca n-a observat diferenţa – toate ouăle erau la fel pentru ea. Aşa că a stat pe ele pân-au eclozat toate. Odată cu puii de găină a venit pe lume şi un mic vulturaş şi au dus, cu toţii, o „viaţă de găină”. Micuţul vultur era convins că e găină. N-avea nicio oglindă la îndemână, în care să se privească şi să constate că era diferit. Aşa că, pentru moment, s-a mulţumit să stea alături de găini.

Când vă mulţumiţi cu un anturaj de oameni mărunţi, deveniţi, şi dumneavoastră, mediocru. Dacă trăiţi alături de oameni critici, o să ajungeţi la fel de critic. Dacă vă asociaţi cu oameni răi şi înfrânţi, atunci sunt şanse ca şi dumneavoastră să fiţi rău şi înfrânt. Trăiţi „alături de găini”.

Crescând, vulturaşul a început să simtă nişte porniri stranii în suflet Din când în când gândea: „Sunt ceva mai mult decât o găină”. Dar n-a făcut nimic în această privinţă, până-n ziua în care a văzut un vultur zburând deasupra curţii. Atunci, vulturaşul a spus: „Sunt asemenea vulturului!”

Vulturaşul a simţit forţa din aripi şi s-a gândit: „N-am ce căuta în curtea asta mică, de găini! Eu vreau să văd cerul şi piscurile munţilor!” Nu zburase niciodată, dar avea în el şi forţă şi instinct, aşa c-a urcat pe vârful unui deal înalt, s-a înălţat în văzduh, apoi a aterizat pe un pisc de munte. Descoperise că poate zbura!

Ziua în care vă veţi descoperi potenţialul va fi memorabilă.

Ziua în care vă veţi descoperi potenţialul va fi memorabilă. Nici dumneavoastră, ca om, şi nici talentele pe care le aveţi nu sunt întâmplătoare. Nu sunteţi un număr dintr-o înşiruire. Nu sunteţi o simplă dată statistică rătăcită prin imensa umanitate. Sunteţi special în ochii lui Dumnezeu. Aveţi har, aveţi talente deosebite! Sunteţi unic, de neînlocuit. În dumneavoastră sălăşluieşte un potenţial uriaş care abia aşteaptă să fie valorificat.

Al doilea pas: *împliniţi-vă potenţialul în numele Domnului*! închinaţi – întreaga dumneavoastră fiinţă şi tot ceea ce deţineţi! E firesc să fie aşa. De vreme ce Dumnezeu v-a creat cu un scop, e limpede că, pentru a deveni aşa cum v-a hărăzit, trebuie să-l fiţi alături. Apostolul Pavel a certificat acest lucru spunând: „Toate le pot întru Hristos, Cel care mă întăreşte”. (*Epistola către Filipeni* 4, 13).

De consideraţi că nu aveţi prea multe de oferit lumii, nu veţi contribui cu mare lucru la dezvoltarea acesteia.

Al treilea pas: *valorificaţi-vă potenţialul*! Potenţialul dumneavoastră e un har primit de la Dumnezeu. Iar felul în care-l împliniţi e darul dumneavoastră pentru El. Dumnezeu e preocupat atât de ceea ce sunteţi, cât şi de ceea ce puteţi deveni. Pentru a vă valorifica potenţialul la maximum, trebuie să aveţi în vedere următoarele necesităţi:

a. Să vă percepeţi într-o lumină bună. Nu e întâmplător că, pe măsură ce felul în care vă autopercepeţi se modifică, rezultatele dumneavoastră se schimbă. Acţiunile sunt influenţate direct de modul în care vă autopercepeţi. Cei care se văd într-o lumină proastă nu dau prea multe rezultate. O persoană care se autopercepe drept inutilă va fi inutilă. De consideraţi că nu aveţi prea multe de oferit lumii, nu veţi contribui cu mare lucru la dezvoltarea acesteia. Dar dacă vă simţiţi bine în pielea dumneavoastră, o să vă simţiţi bine şi în raport cu ceilalţi. Odată ce-ncepeţi să vă simţiţi mai valoros, e limpede că sunteţi, cu adevărat, mai valoros. Cu cât aveţi o părere mai bună despre dumneavoastră, cu atât o să vă valorificaţi mai bine potenţialul.

b. Să conştientizaţi că sunteţi responsabil pentru dezvoltarea propriului potenţial. E important să vă daţi seama că Dumnezeu vă judecă atât în funcţie de ceea ce sunteţi, cât şi de ceea ce puteţi deveni în viitor. Biblia

spune: „Oricui i s-a dat mult, mult i se va cere”. (*Luca* 12, 48)

c. *Să conştientizaţi că Dumnezeu e mai degrabă, interesat de măsura în care vă valorificaţi potenţialul decât de greşelile pe care le faceţi*. Multă vreme, bisericile, ca lăcaşuri de sine-stătătoare, le-au căutat nod în papură oamenilor care, în ciuda strădaniei lor, au eşuat. Prin urmare, acele biserici, prezentând defecte majore, nu şi-au împlinit niciodată potenţialul. Dumnezeu nu umblă cu o bâtă în mână cu care să snopească-n bătaie dorinţa dumneavoastră de a vă trăi viaţa la modul cel mai bun cu putinţă. Dimpotrivă, el vă întinde o mână de ajutor, ca să vă trăiţi viaţa pe deplin.

E interesant de observat că recordurile de la Jocurile Olimpice *din 1936 au devenit standardele de calificare pentru* Jocurile Olimpice *din 1972*.

d. Să faceţi cunoştinţă cu persoane care au izbutit să-şi cultive abilităţile. Nu e deloc întâmplător că învingătorii se adună laolaltă. Se ştie prea bine că, în decurs de zece ani după ce Roger Bannister a doborât recordul de patru minute pentru cursa de o milă, lucru pe care majoritatea oamenilor îl consideraseră imposibil, alţi 336 de bărbaţi au înregistrat aceeaşi performanţă. De ce? Pentru că l-au văzut pe Roger manifestând un potenţial mai mare decât credeau mulţi că erau în stare. Unul dintre scopurile lui Jack Nicklaus a fost să câştige mai multe turnee majore decât oricare alt bărbat din istoria golfului. Când un reporter l-a întrebat dacă simţea că recordul său ar putea fi întrecut vreodată, el a răspuns numaidecât: „Ah, da – toate recordurile vor fi doborâte cândva de cineva”. De ce? Pentru că şi bărbaţii, şi femeile îşi extind mereu potenţialul. E interesant de observat că recordurile de la Jocurile Olimpice din 1936 au devenit standardele de calificare pentru Jocurile Olimpice din 1972.

Care e capacitatea dumneavoastră? Acest aspect e

dificil de prezis. În urmă cu mai bine de 50 de ani, Johnny Weissmüller a fost desemnat cel mai mare înotător din toată lumea. Doctorii şi antrenorii din toată lumea au spus că n-o să-i doboare nimeni niciodată recordul. Ştiţi cine doboară în prezent recordurile lui „Tarzan”? Copiii de 13 ani!

Daţi-mi voie să vă lansez o provocare.

— Puneţi-vă în genunchi şi cereţi-i iertare lui Dumnezeu că nu reuşiţi să fiţi în formă maximă! apoi ridicaţi-vă şi descoperiţi-vă potenţialul! împliniţi-l în numele lui Dumnezeu! Percepeţi-vă într-o lumină bună! Conştientizaţi-vă responsabilitatea, conştientizaţi adevăratul interes al lui Dumnezeu faţă de dumneavoastră şi încercaţi să cunoaşteţi oameni care au izbutit să-şi cultive abilităţile. Şi gata, acum mergeţi şi doborâţi un record!

PARTEA A III-A
AFIRMAŢII DESPRE SUCCES
CAPITOLUL 17 Ce e succesul?

ÎN PREZENT AUZIM multe despre succes. Aproape zilnic apar cărţi pe acest subiect. Există, în tot mai multe oraşe, consultanţi, seminare şi întruniri menite să vă înveţe să duceţi o viaţă împlinită. Citim, auzim vorbindu-se despre succes şi trudim pentru a-l atinge. Dar ce e succesul?

Succesul implică hotărârea noastră fermă de a intra în arena acţiunii, pentru a ne dărui unei cauze ce va aduce beneficii umanităţii şi va dăinui în urma noastră.

Când am răspuns chemării lui Dumnezeu de a propovădui Evanghelia, m-am apucat să adun ilustraţii, citate, poeme şi alte informaţii care, pe parcurs, s-ar fi putut dovedi utile pentru discursurile mele. De-a lungul anilor, am adunat o grămadă de materiale pe diverse subiecte. La capitolul succes am strâns lucruri dintre cele

mai interesante: secrete, povestiri, reguli, ingrediente, formule, îndrumare, filosofii, măsuri, elemente-cheie, aspecte, trăsături, planuri şi etape de urmat pentru a atinge succesul. Dat fiind c-am zăbovit o vreme studiind subiectul şi interacţionând cu diferite tipuri de oameni, aş vrea să vă împărtăşesc definiţia mea despre succes.

Succesul implică hotărârea noastră fermă de a intra în arena acţiunii, pentru a ne dărui unei cauze ce va aduce beneficii umanităţii şi va dăinui în urma noastră. Această definiţie a succesului are în vedere şapte ingrediente esenţiale.

1. Succesul implică *hotărâre*.

Întemeindu-se pe hotărâre, succesul înseamnă însuşirea şi acceptarea unui adevăr. Lumea noastră a ridicat nenumărate „construcţii" pe temelia unor speranţe false. Trăim într-o eră a scurtăturilor a portiţelor de scăpare. Căutăm modalităţi să evadăm din realitate. insă, până, nu vom şti şi nu vom face ceea ce e corect, nu vom cunoaşte succesul.

2. Succesul implică hotărârea noastră de a intra în arena *acţiunii*.

Pentru a cunoaşte succesul, trebuie să identificăm şi să satisfacem o nevoie. Sunt mulţi oameni care ştiu să identifice o nevoie, să vadă unde e problema şi să evalueze situaţia. Însă o persoană de succes ştie să facă mai mult de-atât, ştie care e pasul următor după identificarea nevoii. Deci se va aventura întru satisfacerea ei.

Povestea bunului samaritean ilustrează foarte bine diferenţa dintre învingători şi înfrânţi. Un bărbat a fost jefuit, bătut şi lăsat să moară pe marginea drumului. Un preot i-a sesizat nevoia şi a trecut pe lângă el. Un levit i-a sesizat, la fel, nevoia şi a plecat mai departe, fără să-l ajute. Însă bunul samaritean nu doar că i-a sesizat nevoia, ci s-a străduit să i-o şi satisfacă. Nu s-a mulţumit cu rolul de spectator.

Fiecare persoană care s-a simţit vreodată datoare să-şi ajute un semen va fi, neîndoielnic, de acord cu următorul fapt:

„Niciun om nu poate să-l ajute „cu adevărat pe un altul fără să se fi ajutat, mai întâi, pe sine”. Sau, aşa cum spune şi Zig Ziglar: „Puteţi obţine tot ce vă doriţi de la viaţă!” Pentru a ajunge în vârf, nu trebuie „să treceţi peste oameni”, ci „să vă întoarceţi spre ei şi să-i ajutaţi”.

Pentru a ajunge în vârf, nu trebuie „să treceţi peste oameni”, ci „să vă întoarceţi spre ei şi să-i ajutaţi”.

3. Succesul implică hotărârea noastră *fermă* de a intra în arena acţiunii.

A avea succes presupune, de fapt, să te confrunţi cu o provocare sau cu o dificultate şi s-o depăşeşti. Odată intrat în arena acţiunii, pregătiţi-vă, căci o să întâmpinaţi probleme. Unele mici, care însă or să se adune. Altele mari, care or să vă epuizeze şi or să vă răpească mult timp. Sau probleme complexe, în faţa cărora o să vă simţiţi neputincios. Problemele pot fi de orice fel şi sunt nelipsite din viaţă. La fel ca moartea, acestea nu ocolesc pe nimeni.

Nu contează pe ce poziţie vă aflaţi atunci când se ivesc problemele, după cum nu contează nici unde sunteţi atunci când aţi scăpat de ele. Nu există problemă care să nu producă o schimbare în personalitatea dumneavoastră. Felul în care vă ocupaţi *de* problemele care apar pe parcurs va stabili dacă o să aveţi succes sau nu.

Felul în care vă ocupaţi de problemele care apar pe parcurs va stabili dacă o să aveţi succes sau nu

4. Succesul implică hotărârea noastră fermă de a intra în arena acţiunii, pentru a ne *dărui*.

A avea succes înseamnă să pierzi o viaţă şi apoi s-o găseşti. Iisus a spus: „Oricine îşi găseşte viaţa o va pierde, şi oricine îşi pierde viaţa pentru Mine o va găsi”. Ceea ce păstrăm pierdem, iar ceea ce pierderii păstrăm! Ce paradox! Unul dintre motivele pentru care mulţi n-au

simţit încă euforia succesului e că nu sunt dispuşi să facă sacrificii, pentru a avea realizări. Viaţa e un neguţător cinstit. Daţi puţin, primiţi puţin. Daţi mult, primiţi mai mult.

Urmăresc cu mare plăcere Jocurile Olimpice. Caracterul fastuos al programului, strategia echipelor, sprijinul fanilor, interesul oamenilor de peste tot, graţia şi abilitatea atleţilor şi extatica victorie, toate mă delectează. Totuşi cea mai mare bucurie a mea e să constat dedicarea concurenţilor. Ani de antrenament, zile de încercări, clipe de suferinţă, toate au un rol pentru atleţi pe măsură ce se pregătesc pentru competiţie. Medaliile de aur sunt, în general, câştigate datorită consacrării şi sacrificiului lor, şi mai puţin datorită abilităţilor naturale şi norocului. Omul nu trăieşte cu adevărat până nu are un motiv pentru care să moară.

5. Succesul implică hotărârea noastră fermă de a intra în arena acţiunii, pentru a ne dărui *unei cauze*.

Ca să avem succes, trebuie să ne facem un plan şi să-l respectăm. Apostolul Pavel a spus: „Noi suntem lucrarea lui Dumnezeu, creaţi în Iisus Hristos pentru fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte să le facem”. (*Efeseni* 2, 10) Dumnezeu v-a creat cu un scop. E uşor de observat care sunt scopurile cuiva în viaţă. Felul în care se ocupă de treburile sale e determinat, în mare măsură, de modul în care-şi percepe scopurile. Vă urmăriţi cu entuziasm ţelurile fixate împreună cu Dumnezeu?

6. Succesul implică hotărârea noastră fermă de a intra în arena acţiunii, pentru a ne dărui unei cauze ce *va aduce beneficii umanităţii*.

E realmente tulburător să vezi un om foarte talentat care nu face nimic cu viaţa lui.

A avea succes înseamnă să ne dezvoltăm un talent şi

să-l valorificăm, şi nu să avem, pur şi simplu, talente. E realmente tulburător să vezi un om foarte talentat care nu face nimic cu viaţa lui. Citind parabola talentelor, e evident că cei care-şi valorifică şi se preocupă de talentele lor, indiferent de câte ar avea, or să şi le perfecţioneze.

În urmă cu câţiva ani, m-am gândit c-ar fi fost interesant ca unul dintre bărbaţii din parabola lui Iisus care şi-au valorificat şi precupeţit talentele să fi rămas fără unul sau mai multe dintre acestea. Dar, studiind parabola mai în profunzime şi analizându-i mai îndeaproape pe acei oameni care şi-au dedicat vieţile altora, am ajuns la concluzia că e imposibil să pierzi un lucru pe care-l împărţi cu cei din jur.

7. Succesul implică hotărârea noastră fermă de a intra în arena acţiunii, pentru a ne dărui unei cauze ce va aduce beneficii umanităţii şi *va dăinui în urma noastră*.

A avea succes înseamnă să ajungem în rai şi să fim siguri de asta! Pe vremea când eram copil, îmi amintesc că aveam, în casa noastră de oameni creştini, o placă pe perete, pe care scria aşa:

Singura ta viaţă va trece curând.

Ce faci pentru Hristos va dăinui.

Succesul înseamnă:

să-ţi însuşeşti un adevăr şi să-l accepţi; să identifici o nevoie şi s-o satisfaci; să te confrunţi cu o dificultate şi s-o depăşeşti; să pierzi o viaţă şi s-o regăseşti; să ai un plan şi să-l respecţi; să-ţi dezvolţi un talent şi să-l valorifici; să mergi în rai şi să fii sigur de asta.

Vă urez tot succesul din lume!

CAPITOLUL 18 Implicarea e totul!

W.H. MURRAY A SCRIS câteva rânduri extrem de grăitoare pe tema implicării: „Referitor la toate actele de iniţiativă (şi creaţie), există un adevăr elementar a cărui ignorare distruge din faşă nenumărate idei şi planuri splendide: anume că în momentul în care cineva se dedică

în mod hotărât scopului său, providenţa se manifestă şi ea. Determinarea aduce cu ea un întreg şir de evenimente, favorizând tot felul de incidente, întâlniri şi resurse materiale neprevăzute, la care mulţi nici nu îndrăznesc să spere”.

În istorie au existat mulţi oameni care au fost sfătuiţi să se dea bătuţi fix când erau pe punctul de a obţine o mare realizare. Experţii i-au spus lui Benjamin Franklin să renunţe la experimentele nebuneşti cu fulgere, că erau o pierdere de vreme. Din fericire, Franklin a renunţat. Era hotărât!

Cristofor Columb a trebuit să înfrunte o comisie impresionantă de experţi, condusă de geograful şi savantul-emblemă al Spaniei, care i-a examinat planurile şi şi-a prezentat opiniile în faţa regelui şi a reginei Portugaliei.

Cei din comisie au raportat: „Planul lui Columb e de nerealizat. E imposibil”. Cristofor Columb nu a renunţat. Era hotărât!

Orville şi Wilbur Wright îşi consumau timpul şi energia pentru o invenţie despre care sperau c-o să zboare. În cele din urmă, în 1908, în apropiere de Kitty Hawk, Carolina de Nord, fraţii Wright au testat născocirea lor mecanică pe o pistă nisipoasă şi au ajutat oamenii să exploreze văzduhul. Orville şi Wilbur n-au vrut să se dea bătuţi. Erau hotărâţi!

Edison l-a îndemnat pe Henry Ford să renunţe la planul de a realiza motorul VS. „E o idee proastă!” i-a zis Edison.

Thomas Edison a realizat aproape 1.000 de experimente înainte de a descoperi materialul adecvat pentru filamentul becului cu incandescenţă. Edison nu s-a dat bătut. Era hotărât!

Cu toate acestea, Edison l-a îndemnat pe Henry Ford să renunţe la planul de a realiza motorul V8. „E o idee proastă!”, i-a zis Edison. Ford n-a renunţat. Era hotărât!

Experţii i-au spus lui Marie Curie să uite de experimentul cu radiu, pe motiv că n-o să aibă nicio importanţă pentru ştiinţă. Însă ea n-a renunţat. Era hotărâtă!

Abraham Lincoln a candidat pentru legislativul statal, dar degeaba. S-a lansat în afaceri, tot degeaba, şi apoi i-au trebuit 17 ani ca să scape de datorii. A candidat pentru un loc în Congres şi a dat greş. A candidat pentru Senatul Statelor Unite şi a pierdut. În cele din urmă, a devenit preşedintele Statelor Unite. Lincoln nu s-a dat bătut. Era hotărât!

Cheia ce ne deschide poarta către succes este implicarea. Fără această cheie, poarta n-o să se deschidă niciodată, în absenţa unei reale implicări, geniul, talentul, îndemânarea şi „pilele” noastre, oricât de mari sau de importante ar fi ele, n-or să ne aducă niciodată rodul succesului. Majoritatea celor care se dau bătuţi nu-şi valorifică niciodată potenţialul, şi nu din cauza ghinioanelor sau a problemelor neobişnuite, ci pentru că nu reuşesc să se dedice scopului lor, *indiferent de obstacole*.

Gradul dumneavoastră de hotărâre raportat la munca pe care o faceţi ţine de cât de repede sau de greu vă daţi bătut în faţa problemelor. Orice rezervă aţi avea referitor la aplicabilitatea planului dumneavoastră va deveni ulterior un obstacol. Fiece mare întreprindere are un preţ al ei. Cu cât sarcina e mai măreaţă, cu atât mai mare o să fie preţul ce trebuie plătit. Preţul de care vorbesc este chiar implicarea dumneavoastră în raport cu sarcina. Faceţi-vă timp să meditaţi asupra următoarelor observaţii despre implicare:

1. implicarea pe termen lung presupune să luăm

decizia de a realiza un lucru chiar dinainte de a şti cum să-l facem, convinşi că n-avem cum să dăm greş;

2. implicarea e factorul motivaţional ce-l face pe om să nu se abată de pe drumul către scopul stabilit;

3. implicarea dumneavoastră îi face pe ceilalţi să înţeleagă ce poziţie aţi adoptat, iar dumneavoastră, personal, vă înlesneşte entuziasmul faţă de urmărirea obiectivului propus;

4. implicarea vă pune în mişcare atunci când alţii stau pe loc şi vă ajută să perseveraţi atunci când alţii renunţă. *Implicarea e totul*!

CAPITOLUL 19 Deciziile vă determină destinul

DUPĂ CUM SE VEDE din pilda copiilor lui Israel din Kadesh-barnea, e important să facem alegeri corecte în viaţă. Aproape de clipa în care se impunea luarea unei decizii, aceştia au avut ezitări. Factorii de mai jos i-au făcut să ia decizia greşită şi să plătească un preţ pe măsură.

1. *Circumstanţele* i-au determinat pe israeliţi să ia decizia greşită.

Oraşele împrejmuite cu ziduri şi giganţii au produs în rândul poporului lui Dumnezeu complexul „lăcustei”. Israeliţii se simţeau mici, nesemnificativi, neputincioşi şi frustraţi. De ce? Pentru că l-au privit pe Dumnezeu mai curând în lumina circumstanţelor date şi au uitat de ceea ce poate înfăptui. Au ţinut cont mai degrabă de dimensiunile bărbaţilor decât de măreţia lui Dumnezeu. Nu râul Iordan a fost marea barieră ce i-a ţinut departe de Canaan. Impedimentele care le-au distrus hotărârea se aflau dincolo de Iordan.

Ei au făcut greşeala gravă de a încerca să se ocupe în acelaşi timp de problemele zilei de mâine şi de cele din prezent. Nu dificultăţile din prezent i-au făcut să ia decizia

greşită, ci problemele anticipate, din viitor, au fost cele care le-au adus înfrângerea. Cât de adevărat e acest lucru şi în vieţile noastre! De câte ori nu ni se întâmplă să luăm o decizie greşită gândindu-ne la problemele de mâine! Povara devine de nesuportat. Şi avem reacţii negative complet disproporţionate. Ne panicăm şi luăm decizii greşite, care ne influenţează viaţa.

2. *Influenţa negativă* a celor zece spioni i-a împiedicat pe copiii lui Dumnezeu să beneficieze de ajutorul Lui; zece bărbaţi au spus: „E imposibil”; zece bărbaţi au spus: „Noi suntem doar realişti, conştienţi de starea de fapt!”

Nu e nevoie de mulţi oameni *pentru a-l limita pe Dumnezeu*.

Zece bărbaţi au ţinut mii de oameni departe de voinţa bună a lui Dumnezeu în privinţa lor. Copiii lui Israel au văzut un obstacol mai degrabă în cei zece bărbaţi decât în cele zece oraşe de dimensiunea lui Ierihon, îngrădite cu ziduri.

Duşmanii poporului lui Dumnezeu nu au fost hitiţii, amalechiţii sau iebusiţii. Duşmanii lui Dumnezeu au fost *zece bărbaţi* care au spus: „Nu putem face asta; nu avem şanse de izbândă”. Ce anume i-a împiedicat pe israeliţi să ajungă în Canaan? Inima nemiloasă a faraonului? Marea Roşie? Faptul că nu aveau de-ale gurii în pustie? Râul Iordan? Zidurile oraşului Ierihon? Nici vorbă! Doar *zece bărbaţi* cu influenţă, care şi-au exercitat influenţa în mod greşit.

Nu e nevoie de mulţi oameni pentru a-l limita pe Dumnezeu. Un singur creştin care nu cedează poate înfrânge mii de oameni fără de Hristos. Un membru nemilos poate să împiedice o reînviere. Doi membri ai comisiei lipsiţi de credinţă şi de perspectivă pot împiedica o lucrare măreaţă pe care Dumnezeu vrea s-o împlinească într-o anumită biserică. Zece bărbaţi pesimişti au adus

lacrimi în ochii a mii de oameni şi au oprit, pentru un timp, binecuvântările lui Dumnezeu.

3. Faptul că *n-au fost dispuţi să plătească preţul* a fost un alt factor ce i-a determinat pe israeliţi să ia decizia greşită.

Orice întreprindere măreaţă are un preţ al ei. Cu cât e mai importantă cauza, cu atât e preţul mai mare. Femeile şi bărbaţii cu realizări mari au făcut sacrificii pe măsură. Bisericile care au crescut sunt biserici care au trecut prin greutăţi. Nu dăm nimic, nu primim nimic. Nu lacrimi, nu roade.

Fără îndoială că preţul ce trebuia plătit pentru intrarea în Canaan a cântărit greu în sufletul fiecărei persoane. Dacă israeliţii ar fi intrat în Canaan, le-ar fi fost ameninţată siguranţa. În această privinţă, ei au făcut aceeaşi greşeală ca unii dintre oamenii din zilele noastre. Şi-au închipuit că, dacă eviţi bătăliile vieţii, eşti la loc sigur. Credinciosul n-o să-şi afle siguranţa evitând bătăliile, tentaţiile şi problemele, ci doar fiind în *perfect acord cu voinţa lui Dumnezeu*. Copiii lui Israel ar fi fost mai în siguranţă luptându-se cu giganţii din Canaan decât umblând prin pustie.

Israeliţii trebuiau să se maturizeze şi să facă sacrificiul pe care-l cerea victoria, ca şi cum izbânda ar fi depins de ei şi ar fi fost, totodată, hotărâtă de Dumnezeu, în sensul că El singur era în măsură să le aducă victoria. Până în acel moment, Dumnezeu în făptuise multe miracole fără să le ceară nimic în schimb copiilor Săi. Dar situaţia trebuia să se schimbe. Victoria cerea două lucruri esenţiale: un efort din partea israeliţilor şi un miracol din partea Dumnezeului lor. Oraşele Iordaniei ar fi fost cucerite imediat ce păşeau oamenii pe teritoriul lor. Zidurile oraşului Ieri hon ar fi căzut după marşul copiilor lui Dumnezeu. Fiecare binecuvântare avea preţul ei.

Copiii lui Israel au analizat situaţia. Erau sub

influenţa negativă a zece bărbaţi ce le amplificaseră problemele. Şi-au zis că nu sunt capabili să plătească preţul cerut. Aşa că au ales să stea în pustie. Au rătăcit vreme de 40 de ani fără să ajungă nicăieri, fără să realizeze nimic, ducând o viaţă jalnică. Fără pământ nou. Fără lapte şi miere. Fără strigăte de victorie. Doar rătăcind! Nicio persoană de peste 20 de ani, cu excepţia lui Iosua şi a lui Caleb, n-a intrat niciodată în Canaan. Toţi au murit în pustie. Au încercat să-şi salveze vieţile, însă şi le-au pierdut.

Deciziile ne determină destinul

CAPITOLUL 20 Faceţi-vă planuri din timp!

UN TÂMPLAR BĂTRÂN i-a dat următorul sfat unui ucenic tânăr de-al său: „Măsoară de două ori şi taie o dată!” Sfatul merită urmat oricând, chit că ne construim casa sau viaţa. Planificarea oricărei activităţi e foarte importantă pentru rezultatul final.

În urmă cu mulţi ani, adresându-mă unui grup de lideri şi susţinând că e important să-ţi faci planuri din timp, am dezvoltat un ghid organizatoric ce m-a ajutat să-mi structurez viaţa. Sper să vă fie şi dumneavoastră de ajutor!

1. Stabiliţi o direcţie!

N-o să vă atingeţi niciodată scopurile, dacă nu ştiţi în ce direcţie trebuie să vă îndreptaţi şi cum să ajungeţi acolo! E ciudat că oamenii folosesc o hartă rutieră care să-i îndrume către un loc geografic, dar nu simt c-ar avea nevoie să decidă dinainte ce drumuri trebuie să parcurgă în viaţă, pentru a avea succes. Aşa cum indicatoarele rutiere şi bornele kilometrice ne ajută să vedem cât am progresat pe drumul către locul vizat, şi planificarea din timp a unor acţiuni ne poate ajuta să avem succes în nenumărate arii ale vieţii.

2. Stabiliţi-vă ţeluri pe termen lung!

Lumea e ticsită de oameni care au mers cât au putut

de departe, nemaiavând, ulterior, spre ce să ţintească. James R Cornette a scris: „Una dintre tragediile vieţii e ca un bărbat să ajungă într-un moment în care să-şi fi terminat de ridicat cortul şi să nu-i mai rămână altceva de făcut decât să-şi facă de lucru în el, pentru că nu mai are niciun cort de ridicat”.

3. Ajustaţi-vă priorităţile!

Odată ce v-aţi fixat obiectivele, va trebui să vă reajustaţi priorităţile. Scopurile bine definite scot foarte repede în evidenţă activităţi ce ne împiedică progresul. Deseori, oamenii acordă importanţă lucrurilor mărunte şi le pierd din vedere pe cele importante.

4. Comunicaţi cu oamenii de bază!

Orice întreprindere măreaţă presupune o cheltuială de energie. Oamenii or să vă dea energie. E foarte important să comunicaţi şi să preluaţi idei pozitive de la cei de care aveţi nevoie pentru a vă atinge ţelul. Oamenii informaţi care pot să vă dea un feedback pozitiv vă vor ajuta să avansaţi către scopul dumneavoastră.

5. Aveţi răbdare!

Orice idee nouă trebuie cântărită o vreme înainte să fie implementată. Prezentarea corectă a ideilor facilitează adresarea de întrebări şi evaluarea ideilor. Impunerea unei schimbări asupra oamenilor e la fel de răspândită ca rujeola într-o tabără militară engleză. Majoritatea oamenilor se simt mai confortabil cu probleme vechi decât cu soluţii noi. Un inventator vestit a spus: „Lumea urăşte schimbarea, şi totuşi, numai ea aduce progresul”. Acordaţi-le oamenilor Timp să se obişnuiască şi să accepte schimbarea.

Majoritatea oamenilor se simt mai confortabil *cu probleme vechi decât cu soluţii noi*.

6. Treceţi la acţiune!

După o vreme, când oamenii s-au obişnuit cu ideile noi, treceţi la acţiune! Nu uitaţi: n-o să realizaţi niciodată

nimic, dacă aşteptaţi să aveţi un plan impecabil sau să aveţi aprobarea tuturor. Circula o-povestioară despre generalul-Douglas MacArthur din timpul celui de al Doilea Război Mondial. Acesta l-a chemat la el pe unul dintre ingineri şi l-a întrebat: „Cât ne-ar lua să facem un pod peste râu?” „Trei zile” i-a răspuns inginerul. „Bine, a zis MacArthur. Zi-le proiectanţilor să se apuce negreşit de planuri!”

După trei zile, generalul a trimis după inginer şi l-a întrebat în ce stadiu se află podul. „E gata”, a raportat inginerul. „Puteţi să daţi ordin trupelor să-l traverseze, dacă nu vă trebuie şi planurile proiectanţilor. Ele nu sunt încă gata."

7. Aşteptaţi-vă la probleme!

Nu există plan care să prevadă toate problemele. O planificare excelentă o să înlăture unele obstacole, însă nu pe toate. Problemele fac parte din viaţă şi or să apară neîndoielnic în calea fiecărui om. Schimbarea şi progresul sunt, în general, privite cu mai multă reticenţă decât monotonia şi stagnarea. Vor apărea provocări noi. Vor fi puse întrebări noi. Vor trebui căutate soluţii noi. Schimbarea ne afectează emoţional şi, în arena emoţiilor, rareori câştigă logica. Trebuie să înlăturăm bariera ignoranţei. Trebuie să trecem zidurile nesiguranţei. Trebuie să ridicăm cortina lipsei de imaginaţie.

8. Gândiţi-vă în permanenţă că acţiunea o să aibă succes!

Acest instrument motivaţional este extraordinar atunci când punem temelia zilei de mâine. Desigur, vom face greşeli şi vom acţiona stângaci, dar fiţi fără grijă, căci se va găsi întotdeauna cineva care să identifice problemele. Amintirea victoriilor din trecut ne dă încredere. Când ştim că lucrurile întreprinse ieri pot fi realizate din nou astăzi, ne reînnoim forţele.

9. Revizuiţi-vă zilnic planurile!

Cu cât ne facem planuri pe termen mai lung, cu atât or să existe variaţii mai mari ale acestora. Verificaţi zilnic progresele făcute, pentru a vă asigura că sunteţi încă pe drumul cel bun. Dacă nu sunteţi, faceţi ajustările necesare şi continuaţi-vă calea către succes! Atunci când ne facem planuri de viitor, e bine să recapitulăm lucrurile.

CAPITOLUL 21 Şapte factori ai succesului

ZIUA DE 19 MARTIE 1978 a fost una dintre cele mai frumoase din viaţa mea. Mi-am împlinit un scop, am realizat încă un lucru notabil. M-am bucurat de o nouă izbândă: la slujba matinală de la biserică au participat peste 2000 de oameni! în timp ce stăteam în amvon, am văzut fericirea de pe chipul oamenilor, entuziasmaţi de marea victorie, bucuroşi de rezultatele evidente. Slujba de seară a fost un prilej de retrăire a bucuriei pentru cele realizate în prima parte a zilei. Cu inimile cuprinse de încântare, oamenii se ridicau rând pe rând în picioare, să vorbească elogios despre slujba de dimineaţă. Întorsesem din drum un soţ rătăcit. Reunisem o familie. Iar o altă familie venise pentru prima oară la biserică. De fapt, peste 200 de oameni veniseră în dimineaţa aceea pentru prima oară la biserica noastră.

Odată sfârşit entuziasmul celor din jur, a venit şi rândul meu să analizez şi să savurez victoria. În acele clipe de reflecţie am descoperit şapte factori determinanţi ai succesului.

1. Orice victorie începe cu o viziune.

Cu o viziune a izbândei, a ascensiunii. Orice om prinde aripi după ce cunoaşte succesul. E uşor ca după victorie, să ne entuziasmăm cu privire la ceea ce am realizat. Nu e nevoie de geniu, hotărâre sau abilităţi nemaipomenite pentru a reuşi să cunoşti succes după succes. Pentru a ajunge în vârf în repetate rânduri, trebuie să aveţi viziunea victoriei încă *dinainte* s-o cunoaşteţi. Oamenii de acest gen văd triumful înaintea oricăror altora.

Şi, chiar de sunt descurajaţi, îşi urmează visul în continuare. În vreme ce alţii critică, ei se concentrează asupra efortului depus. Lasă deoparte problemele şi întrevăd potenţialul. Îşi cultivă un comportament de învingător încă dinainte de concurs. De ce? Pentru că, în mintea lor, s-au văzut deja învingători.

2. Un factor-cheie al victoriei e strategia.

Orice realizare trebuie să fie precedată de o planificare atentă. Cu cât înţelegem mai bine problema, cu atât avem mai multe şanse să ieşim învingători. Conştientizând ce instrumente avem la îndemână, putem să le folosim cu succes.

3. Succesul presupune rezistenţă.

Învingător iese cel capabil să muncească intens pe perioade îndelungate, fără să renunţe.

Câteodată victoria nu e de partea celui care are un avans. Învingător iese: el capabil să muncească intens pe perioade îndelungate, *fără să renunţe*. De multe ori, singura diferenţă dintre primul şi al doilea loc pe podium constă în vigoarea şi în hotărârea participanţilor. Îmi amintesc de nenumăratele alergări, sărituri, aplecări şi rotiri pe care le înduram în timpul antrenamentelor de baschet. Antrenorul ştia că deprinderile neînsoţite de rezistenţă sunt inutile în ultimele minute, cruciale, ale jocului. Ar fi interesant de ştiut câţi oameni s-au oprit înainte să-şi atingă scopul, pentru că erau epuizaţi, şi, odihnindu-se, s-au trezit mulţumiţi de poziţia lor.

4. Victoria poate fi obţinută doar dacă avem o ţintă.

Entuziasmul victoriei îl simţim doar după ce ne atingem obiectivul. Fără ţintă, nu există entuziasm! Fără aşteptări, nu există euforie! Cât de trişti trebuie să fie indivizii care nu-şi fac cunoscute dorinţele, de teamă să nu eşueze! Există oameni care nu vor să se caţere într-un copac pentru fructul ce creşte în el. Fără riscuri, nu există roade! Trebuie să existe o măsură prin care să ne evaluăm

progresul. Fără un scop clar, nu putem trage învăţăminte din greşelile noastre. Dacă nu ştim încotro ne îndreptăm, cum ştim când ajungem la destinaţie. Ce ar fi un teren de fotbal fără porţi, un teren de baschet fără coş şi un teren de baseball fără bază?

5. Victoria e posibilă numai prin sprijinul celorlalţi.

Cea mai mare bucurie pe care am simţit-o prin adunarea a peste 2000 persoane la slujba de dimineaţă din biserică, despre care am vorbit mai înainte, a fost legată de participarea multor „altora". Mulţimea n-a fost strânsă acolo de o persoană anume. E meritul nenumăraţilor oameni care s-au arătat dispuşi să-şi lase maşinile peste stradă, în parcarea unui cămin de bătrâni, pentru ca participanţii la slujbă să beneficieze de cele mai bune locuri de parcare. E meritul celor care şi-au chemat prietenii sau vecinii şi şi-au umplut maşinile. Victoriosul nu spune: „Uite ce am făcut *eu*", ci: „Uite ce am făcut noi". Nu e vorba de puterea *mea*, ci de puterea *noastră*; nici de planurile *mele*, ci de ale *noastre*; nici de munca *mea*, ci de a *noastră*. Prin urmare, nu e victoria *mea*, e victoria *noastră!*

6. Fiecare om trebuie să se achite de responsabilităţile sale.

Fiecare om e important. Eşecul apare atunci când o persoană crede că grupul nu va fi afectat de faptul că ea nu va lucra. Prin intermediul Bisericii, Dumnezeu pogoară asupra noastră diferite daruri şi abilităţi cu care să ne putem face treaba impecabil.

7. Ultimul şi cel mai important factor-cheie al victoriei sunteţi chiar dumneavoastră.

Doar *dumneavoastră* aveţi drept de decizie cu privire la sacrificiile pe care să le faceţi şi la energia şi timpul pe care să le dedicaţi faptului de a deveni învingător. Unii oameni se plâng că n-au destule opţiuni în viaţă. Nici vorbă de aşa ceva! De fapt, e mai rău: avem oportunităţi, dar să

nu profităm de ele. Numai dumneavoastră puteţi hotărî să valorificaţi sau nu oportunităţile de moment. Victorie sau înfrângere, ce alegeţi? *Doar* dumneavoastră puteţi răspunde la această întrebare. Să nu uitaţi care sunt cei şapte factori determinanţi ai victoriei: viziunea, strategia, rezistenţa, ţinta, sprijinul celorlalţi, responsabilităţile şi dumneavoastră!

CAPITOLUL 22

Dezamăgirile nu sunt un capăt de drum

VIAŢA E CA UN *MONTAGNE RUSSE*, are multe suişuri şi coborâşuri! Există momente imprevizibile, când planurile ni se schimbă brusc. E interesant de observat cum se adaptează oamenii la necunoscut, în special când schimbarea bruscă are un impact negativ asupra planurilor lor. Ştim cu toţii ce sunt acelea dezamăgiri. Ştim ce înseamnă să ni se înece corăbiile. Ştim ce-nseamnă să-ţi He spulberate speranţele.

Acest capitol l-am scris în urmă cu 20 de ani, într-una dintre cele mai proaste săptămâni din viaţa mea. Soţia mea, Margaret, şi cu mine ne chinuiam de câteva luni să adoptăm o fetiţă. În cele din urmă, după o aşteptare îndelungată, după multe suişuri şi coborâşuri, a fost programată audierea finală şi ne aşteptam ca, în acea săptămână, Sara Elizabeth să se alăture familiei noastre. Am vopsit pătuţul şi i-am cumpărat o saltea nouă, apoi am pus perdeluţe la geamuri. Totul era gata, camera video era, şi ea, pregătită, iar prin casă puseserăm tot felul de mesaje de întâmpinare. Mă pregăteam sârguincios pentru predica de duminică, atunci când urma să vorbesc despre adopţie.

Apoi a venit vestea: Sara Elizabeth nu putea să ajungă în noua ei casă în acea săptămână. Cei de la tribunal făcuseră o mică eroare ce-i întârzia sosirea. Am pus telefonul în furcă, am ieşit din birou şi m-am dus acasă, să-i dau vestea rea şi lui Margaret. A fost o zi foarte

apăsătoare.

Fiecare experienţa de acest gen e greu de suportat, însă nu e un capăt de drum! Iată mai jos câteva observaţii pe care le am eu în vedere când sunt dezamăgit şi vreau să redevin optimist:

1. Dezamăgirile sunt simple *amânări*.

Cine spune că fiece regres trebuie să fie şi ultimul? Ceea ce nu putem avea astăzi putem dobândi mâine. Refaceţi-vă planurile! Anticiparea unui lucru e la fel de incitantă ca obţinerea sa. Amânarea vă lasă mai mult timp pentru planuri, în aşteptarea entuziasmului.

2. Dezamăgirile sunt *instructive*.

Oamenii pot trage învăţăminte din eşecuri. Viaţa ne dă lecţii valoroase de fiecare dată când ne sunt blocate sau amânate planurile.

3. Dezamăgirile nu simt decât *indicatoare de oprire*.

Sunt clipe în care se impune să ne analizăm viaţa Poate că promovarea pe care o aşteptaţi, dar care nu s-a produs, vă va face s-o luaţi pe alt drum. Nu uitaţi: calea către succes e mereu ascendentă!

4. Dezamăgirile prilejuiesc *redresarea*.

Clipa în care se produce o răsturnare de evenimente şi vă vedeţi obligat să ieşiţi din rutina vieţii este cu adevărat măreaţă.

Adesea viaţa se transformă în rutină, devenind plictisitoare.

Activităţile derulate devin repetitive şi neinteresante. Iar clipa în care se produce o răsturnare de evenimente şi vă vedeţi obligat să ieşiţi din rutina vieţii este cu adevărat măreaţă. Când se impune să vă ajustaţi planurile, căutaţi o idee inedită, un prieten nou şi încercaţi să vă îmbunătăţiţi situaţia.

5. Dezamăgirile au *rol preventiv*.

Atunci când avem parte de un eşec, e bine să ne

facem timp să-i analizăm cauzele. Oamenii sunt, în general, împiedicaţi în atingerea obiectivelor de comunicarea ineficientă, de insuficienţa resurselor şi de faptul că nu-şi fac un plan. Pregătirea temeinică vă ţine departe de multe dezamăgiri.

6. Dezamăgirile stabilesc un *ritm*.

Atleţii îşi pierd speranţa atunci când au o rană ce nu li se vindecă aşa de repede precum îşi doresc. Ei fac, atunci, un pas înapoi, dar unul benefic pentru orice jucător. Durerea le arată în ce ritm se petrece vindecarea leziunii. Uneori e bine să ni se pună o barieră în calea progresului, pentru ca starea noastră de sănătate, fizică, emoţională sau spirituală, să se poată redresa atât cât trebuie, ca să putem face călătoria care ne aşteaptă.

7. Dezamăgirile sunt simple *obstacole*.

Din momentul în care Aclam şi Eva nu I-au dat ascultare lui Dumnezeu, umanitatea a avut o viaţă grea. Trandafirii au şi ţepl în grădină răsar şi buruieni. Norii acoperă soarele, iar dezamăgirile ne întunecă zilele. Asta-i viaţa! Valorificaţi şi experienţele din urmă.

8. Dezamăgirile sunt *indicatori*.

Dezamăgirile indică uneori faptul că ne aşteaptă o serie de probleme. Dezamăgirile pot indica faptul că e necesară o ajustare a priorităţilor noastre. Cel mai important aspect, felul în care reacţionaţi fată de dezamăgirile cu care vă confruntaţi va indica genul de persoană care sunteţi şi care veţi deveni. Modul în care reacţionaţi faţă de viaţă arată ce tip de persoană vreţi să fiţi. Modul în care reacţionaţi faţă de viaţă arată ce tip de persoană sunteţi chiar acum.

9. Dezamăgirile sunt *necesare*.

Unele dintre cele mai mari virtuţi ale vieţii, precum credinţa, perseverenţa şi speranţa, ni le cultivăm în clipele de dezamăgire.

Pentru a ne maturiza cu adevărat, trebuie să trecem

prin tot felul de experienţe. Fără dezamăgiri, maturizarea e imposibilă. Unele dintre cele mai mari virtuţi ale vieţii, precum credinţa, perseverenţa şi speranţa, ni le cultivăm în clipele de dezamăgire. Numai atunci ne dăm seama că în viaţă orice problemă are soluţie. Doar atunci veţi accesa trăsăturile de caracter care vă fac să căutaţi soluţia, în loc să vă lăsaţi înfrânt de problemă.

10. Dezamăgirile sunt *teste*.

Cel mai mare test pentru caracterul dumneavoastră e confruntarea cu un obstacol care ar putea să vă oprească din drum. Oamenii de succes conştientizează că poarta către succes se clatină pe balamalele eşecurilor şi opoziţiilor, luarea diferenţă dintre *ce* 1 care-şi ating scopurile şi cei care dau greş este perseverenţa. *Toată lumea* are parte de dezamăgiri. *Fiecare persoană* se confruntă cu obstacole, însă izbânda e numai de partea omului care nu se dă bătut.

11. Dezamăgirile sunt *factori motivaţionali*

Sunt clipe în viaţă când devenim apatici şi indiferenţi. Aparent, fără motiv. Uneori dezamăgirile ne bulversează şi ne clatină în asemenea măsură, încât se naşte în noi dorinţa de a ne trezi din apatie şi de a trece la acţiune. Dorinţa mea de a converti sufletele oamenilor a apărut atunci când mi-a murit un prieten căruia n-am reuşit să-i insuflu credinţa mea. Faţă-n faţă cu o asemenea dezamăgire, am decis să-mi schimb întreaga activitate, ca preot, şi să pun în capul listei de priorităţi întoarcerea oamenilor spre Hristos.

12. Dezamăgirile au *rol supresiv*.

Uneori ne ataşăm sufleteşte de lucruri nepotrivite, iar ceea ce considerăm a fi ghinioane se întâmplă să fie chiar mijloacele prin care realizăm ceva ce ar fi fost, altfel, de nerealizat. Aşa cum un alpinist trebuie să se debaraseze de poverile care-i îngreunează urcuşul, şi noi trebuie să eliminăm din vieţile noastre multe lucruri, aparent

importante, de care nu avem nevoie ca să ajungem în vârf. În clipele de dezamăgire, multe dintre poverile noastre închipuite dispar.

Uneori ne ataşăm sufleteşte de lucruri nepotrivite, iar ceea ce considerăm a fi ghinioane se întâmplă să fie chiar mijloacele prin care realizăm ceva ce ar fi fost, altfel, de nerealizat

13. Dezamăgirile sunt *normale*.

Dezamăgirile nu au, prin ele însele, un impact pozitiv sau negativ. Noi, prin reacţia pe care o avem faţă de ele, le dăm valenţe pozitive sau negative. Doi oameni pot trece prin aceeaşi dezamăgire şi consecinţele să total diferite Atitudinea pe care o avem faţă de eşecurile şi regresele din viaţa noastră e cea care ne va aduce sau nu succesul.

14. Dezamăgirile sunt *încercări* la care ne supune viaţa.

În *Evrei* 12, 11 scrie aşa: „Orice mustrare, la început, nu pare că e de bucurie, ci de întristare, dar mai pe urmă dă celor încercaţi cu ea roada paşnică a dreptăţii”. Cu alte cuvinte, cât de fericiţi sunt creştinii încercaţi de dezamăgiri! Soldaţii care se întorc acasă de la război sunt primiţi cu surle şi trâmbiţe. După ce ucidem leul, noi mâncăm mierea. Dacă putem cânta în temniţă, cu atât mai frumoase vor fi cântecele pe care le vom intona în rai!

15. Dezamăgirile sunt trepte pe scara progresului.

Cel ce cucereşte muntele stă pe pietre dure şi incomode… Victorios, e omul. care ştie să transforme, obstacolele în trepte pe scara progresului. Fiecare piatră din calea noastră către vârf poate să fie ori un ajutor, ori un impediment, în funcţie de comportamentul pe care-l avem în situaţia dată. Urcaţi fiecare treaptă şi apropiaţi-vă de victorie!

CAPITOLUL 23

Oportunităţile se ivesc, adesea, de două ori

ÎNAINTE VREME, o corabie, pentru a ajunge în port,

trebuia să aştepte să vină fluxul. Termenul latin pentru această situaţie e *ob portum* şi se referă la o navă aflată în apropierea unui port, aşteptând să vină fluxul s-o ducă în port.

Cuvântul „oportunitate” are, la bază, acest prim sens. Căpitanul şi echipajul aşteptau pregătiţi momentul cu pricina, întrucât ştiau că, dacă-l ratau, trebuiau să aştepte un nou val.

Într-unul dintre cele mai vestite pasaje ale sale, Shakespeare a pus cuvântul „val” într-un context specific:

„Se schimbă soarta omenească-ntruna:
Ştim valul cum va bate, el ne duce
Înspre noroc, dar dacă nu luăm seama.
Călătoria vieţii ocoleşte
Printre nevoi şi stânci. Aşa e marea
Pe care navigăm şi dacă valul
Ne saltă, se cuvine-a-l folosi;
Zădărnicim astfel prilejul bun.[3]

Fără îndoială că, atunci când vine fluxul, trebuie să ne mişcăm rapid şi să ne strecurăm în port. Amânarea momentului ne va ţine departe de obiectiv. Totuşi nu sunt încă pe deplin convins că e totul pierdut, dacă lăsăm o oportunitate să treacă pe lângă noi, fără s-o valorificăm. Oportunităţile, la fel ca fluxurile şi refluxurile, vin de mai multe ori, oferindu-ne o a doua şansă ca să ne împlinim scopul. Putem profita a doua oară de ele.

1. Oportunităţile vin de mai multe ori, dacă aveţi răbdare.

La fel cum nivelul mării urcă şi coboară, şi

3 *Iuliu Cezar*, trad. Tudor Vianu, în Shakespeare. „Opere complete”, vol. 5, Ed. Univers, Bucureşti, 1986, p. 71. (*n. red.*)

oportunităţile vin şi trec. Eu, după ce ratez o şansă, încerc să am răbdare. Vă sugerez să faceţi şi dumneavoastră la fel când rataţi momentul în care vă bate oportunitatea la uşă prima oară. Aveţi răbdare şi pregătiţi-vă mental, ca să n-o mai scăpaţi şi a doua oară.

2. Oportunităţile vin de mai multe ori, dacă vă doriţi asta cu adevărat.

Sunt convins că oamenii au în permanenţă tot felul de oportunităţi. Problema nu e că n-am avea şanse, ci că suntem incapabili să întrezărim aceste ocazii preţioase şi prin urmare, le ratăm. În lumea noastră, şansele la succes sunt la fel de mari cum ni le imaginăm şi cum le visăm, însă, atunci când suntem supăraţi pe noi şi pe cei din jur, nu le putem vedea.

În lumea noastră, şansele la succes sunt la fel de mari cum ni le imaginăm şi cum le visăm, însă, atunci când suntem supăraţi pe noi şi pe cei din jur; nu le putem vedea.

Pe când eram tânăr, îmi plăcea să merg în parc înainte de Paşte, pentru a participa alături de alţi copii la vânătoarea anuală de ouă. În primul an în care am făcut asta am învăţat o lecţie valoroasă. Înainte să înceapă vânătoarea, am zărit un ou sub o tufă. L-am fixat bine cu privirea şi, când s-a dat startul cursei, m-am dus întins spre el. Însă îl mai văzuse un băiat şi mi-a luat-o înainte. Am fost dezamăgit, gândindu-mă că-mi ratasem şansa.

Şi, cât stăteam eu, aşa, cu ochii în pământ, ceilalţi copii alergau de colo-colo, găsind alte ouă. Din cauza unei şanse pierdute, am renunţat de tot la căutare. Şi, în loc să mă întorc acasă cu un coş plin de ouă, m-am întors cu mâna goală. De ce? Pentru că nu m-am mai gândit deloc la celelalte ouă care existau în parc şi pe care ceilalţi copii abia aşteptau să le găsească.

Ce sunt inventatorii? Oameni care văd oportunităţi acolo unde alţii nu văd nimic, oameni care intuiesc posibilităţi de creaţie. Inventatorii dau greş de multe ori, şi

totuşi, sunt conştienţi că, cu cât muncesc şi studiază mai mult, cu atât au mai multe şanse la succes.

3. Oportunităţile vin de mai multe ori, dacă bateţi mereu la uşa lor.

Inventatorii dau greş de multe ori, şi totuşi, sunt conştienţi că, cu cât muncesc şi studiază mai mult; cu atât au mai multe şanse la succes.

Oportunitatea nu e o simplă şansă şi nicio pură întâmplare. De multe ori trebuie să vă creaţi chiar dumneavoastră oportunităţi. A fost realizat un studiu pe 400 de persoane eminente, deopotrivă bărbaţi şi femei, din secolul trecut. Cercetătorii au descoperit că trei sferturi dintre acei oameni celebri trecuseră în tinereţe prin tragedii şi handicapuri sau înduraseră mari frustrări, însă le depăşiseră pe toate, ajungând pe poziţii impunătoare şi lăsându-şi amprenta asupra vieţilor celorlalţi. Nu vă plângeţi că abilităţile şi talentele dumneavoastră sunt limitate! Există în lume o grămadă de uşi în spatele cărora se ascund oportunităţi, aşa că începeţi să bateţi la acele uşi!

4. Oportunităţile vin de mai multe ori, dacă sunteţi dispus să încercaţi să vă atingeţi scopul pe mai multe căi.

Poate că aţi ratat primul flux; oare o să mai vină vreunul? Poate ar trebui să încercaţi să mergeţi chiar în alt port. Oare nu există mai multe drumuri pe care să urcăm pe muntele succesului? Nu e cazul să vă descurajaţi. N-aveţi de ce să credeţi că şansa dumneavoastră la fericire e pierdută pentru totdeauna. Staţi jos, analizaţi situaţia, faceţi-vă un plan şi apoi avansaţi pe un alt drum către scopul dumneavoastră.

În adolescenţă, baschetul a fost foarte important pentru mine. Vara jucătorii mergeau două săptămâni în cantonament, ca să practice şi să-şi rafineze deprinderile. Eu, având alte obligaţii, nu puteam merge în cantonament. Eram sigur că, ratând aceste oportunităţi, nu voi fi ales în

echipă. Însă, în loc să mă plâng de neşansa mea, mi-am făcut un alt plan. M-am antrenat de două ori pe zi, pentru a compensa absenţa de la cantonament. Strategia a funcţionat!

Care e strategia dumneavoastră, în caz că rataţi o oportunitate? Nu uitaţi: veţi avea şi o a doua şansă, dacă aveţi răbdare, dacă v-o doriţi cu adevărat, dacă bateţi la uşa ei şi sunteţi dispus s-o luaţi şi pe alt drum, pentru a vă împlini scopul.

CAPITOLUL 24 Merită să fiţi perseverent!

DUPĂ CUM AM AFIRMAT în capitolul precedent, baschetul a fost, în adolescenţă, prima mea dragoste. Multe dintre amintirile mele preferate au la bază sunetul mingii de baschet pe care o băteam în drum spre casă. Pe măsură ce creşteam, pasiunea mea pentru baschet devenea şi mai mare. Apoi am împlinit vârsta la care puteam să mă înscriu la competiţii sportive şi mi-am încercat norocul cu echipa de la şcoală, în care izbutisem să fiu selecţionat! Spre marea mea surpriză, primele trei săptămâni de antrenament au presupus numai exerciţii extenuante. Pregătirea avea la bază numai sprinturi, sărituri şi alergări. În fiecare zi, numărul copiilor care veneau la antrenament se diminua. Antrenorul spunea mereu: „Băieţi, nu vreau doar să vă văd într-o formă fizică excelentă, vreau, totodată, să vă pun inima la încercare”. Astăzi înţeleg ce a vrut să spună. De obicei, victoria nu e de partea persoanelor celor mai abile. Ci de partea celor care dau dovadă de cea mai mare perseverenţă.

Indiferent de scop, efortul susţinut e unul dintre cele mai importante ingrediente ale succesului. Napoleon Hill, autorul volumului *De la idee la bani*[4], a studiat vieţile a peste 500 de americani de succes, cunoscându-i personal pe mulţi dintre ei. Hill a descoperit că ingredientul indispensabil, care i-a ajutat pe toţi să cunoască succesul,

4 Apărută la Curtea Veche Publishing în 2011. (*n. red.*)

este *perseverenţa*. Oamenii cu pricina îşi văzuseră de drumul lor chiar şi după eşecuri repetate.

Dacă perseverenţa e atât *de lăudabilă, de ce există aşa de mulţi oameni care-şi pierd speranţa şi se dau bătuţi*?

S-ar putea spune că succesul adevărat e obţinut doar de oamenii care depăşesc obstacole incredibile şi trec prin clipe crunte de descurajare. Din studiul lui Hill se desprinde acest fapt semnificativ: succesul e de partea celor perseverenţi. Cu alte cuvinte, *merită să fiţi perseverenţi.*

Dacă perseverenţa e atât de lăudabilă, de *ce* există aşa de mulţi oameni care-şi pierd speranţa şi se dau bătuţi? Deşi motivele sunt multiple, să examinăm, mai jos, cinci dintre ele.

1. Mulţi oameni nu sunt perseverenţi pentru că *nu ştiu ce-şi doresc cu adevărat*.

Poate că hotărâţi să învăţaţi o limbă străină, să faceţi studii muzicale, să începeţi o nouă carieră sau să vă antrenaţi fizic. Întreprinderea dumneavoastră va fi un succes sau un eşec? Totul depinde de cât efort şi câtă perseverenţă vă inspiră decizia dumneavoastră. Succesul e dat de convingerea că nimic nu ne poate înfrânge şi de urmărirea cu îndârjire a scopului nostru. În *Epistola sobornicească a Sfântului Apostol Iacov*, capitolul 1, versetul 8, zice aşa: „Bărbatul îndoielnic este nestatornic în toate căile sale”. Dacă nu vă doriţi din tot sufletul lucrul asupra căruia vă decideţi, valul opoziţiei va veni curând peste dumneavoastră şi vă va îndepărta de ţelul ales cu inima îndoită.

2. Oamenii se dau uneori bătuţi pentru că *nu au nicio satisfacţie*.

Una dintre cele mai comune şi, totodată, cele mai costisitoare greşeli e ca o persoană să considere că succesul e numai de partea celor care sunt cât de cât

geniali, care ştiu formula magică pe care numai puţini au norocul s-o afle şi s-o aplice. Succesul e, în general, dat de perseverenţa în împlinirea obiectivului, iar eşecul vine odată cu abandonarea ţelului. Atingerea lui ţine, în proporţie de 90%, de *perseverenţă*!

3. Oamenilor le slăbeşte deseori perseverenţa atunci când *li se pare că nu mai au speranţă*.

Când norii descurajării încep să ne întunece visurile de izbândă, situaţia devine critică. Perseverenţa nu ne e testată atunci când simţim gustul victoriei şi auzim mulţimea ovaţionând. Acestea rezultă din *stăruinţă*, din *îndârjire*. Perseverenţa ne e cu adevărat pusă la încercare atunci când ne învăluie întunericul cel mai adânc. Adevărata măsură a stăruinţei noastre se cunoaşte doar atunci când nu mai avem răspunsuri şi suntem copleşiţi de probleme, când nu mai are cine să ne susţină moral şi singurul nostru însoţitor e singurătatea.

Linia de demarcaţie dintre eşec şi succes e atât de slabă, încât abia ne dăm seama când o trecem. Deseori ne aflăm chiar pe linie şi nici nu ştim. Mulţi s-au resemnat şi s-au dat bătuţi chiar în momentul în care, cu un plus de efort şi cu un strop de răbdare, ar fi izbutit. La reflux apele se retrag, dar revin la flux. Uneori, înainte să ne devină iarăşi favorabile, perspectivele devin cu adevărat sumbre. Cu un dram de perseverenţă şi un plus de efort, ceea ce pare a fi un eşec, o încercare fără de speranţă, se poate transforma într-un succes de proporţii.

Linia de demarcaţie dintre *eşec şi succes e atât de slabă*, *încât abia ne dăm seama când o trecem*.

4. Mulţi eşuează pentru că nu sunt dispuşi să plătească preţnt ce o să le aducă victoria.

Un alergător pe distanţe mari învaţă să se bazeze pe „al doilea avânt”. În timp ce aleargă, vine un moment în care simte că nu mai poate continua. În loc să se lase pradă acestei stări, alergătorul îşi continuă cursa. În

curând, sentimentul de neputinţă se atenuează şi sportivul cunoaşte un „al doilea avânt”. Iată un lucru aplicabil în viaţa oricărei persoane! înainte de a depune un efort susţinut pe o perioadă îndelungată de timp, omul n-are cum să ştie până unde poate ajunge cu realizările sale.

5. Oamenii îşi pierd uneori determinarea pentru că *n-au simţit prea des gustul victoriei*.

Nimic altceva nu ne face mai perseverenţi ca victoriile repetate. Unii oamenii ratează doar pentru că nu cunosc. bucuria victoriei. S-au dat bătuţi de atâtea ori, că s-au obişnuit cu ideea de eşec. Poemul de mapjos, intitulat *Perseverenţă*, ilustrează bine acest adevăr:

„Am auzit cum în smântână
Căzură doi broscoi.
Din oală nu puteau ieşi.
Era adâncă tare, cu pereţi drepţi şi goi.
«La ce bun? zise cel dintâi.
Asta mi-e soarta, nu pot fi ajutat.
Adio, lume, adio, drag prieten!»
Şi se-necă, plângând neîncetat.
Dar cel de-al doilea, mai dârz din fire.
Vioi porni în bras, îşi şterse faţa de smântână
Din ochi, caimacul gras.
«Voi înota o vreme, zise.
Mă mişc, fac puţin sport.
Căci ce folos să aibă lumea
De înc-un broscoi mort?»
O oră, două se zbătu înot, fără crâcneală.
Smântână o schimbă în unt şi-astfel ieşi din oală!”
T.C. Hamlett

CAPITOLUL 25 Eşecurile constructive

DE-A LUNGUL VIEŢII, majoritatea oamenilor trec

prin diverse experienţe ce pot fi calificate drept neîmpliniri. Sentimente ca frustrarea, durerea şi dezamăgirea, pe care le simţim atunci când nu ne concretizăm scopurile, ne sunt comune tuturor. Şi poate că înseşi aceste sentimente îi determină pe mulţi să dezvolte o teamă faţă de eşec. Poate că frica noastră de a nu da greş are legătură cu impresia greşită cum că eşecul e un capăt de drum. Însă, dacă ţinem cont de principiile care transformă eşecul în succes, există şi momente în care aşa-zisul rateu nu e deloc aşa cum credem.

1. O încercare ce ne face să perseverăm şi mai mult nu poate fi numită eşec.

Linia de demarcaţie dintre eşec şi succes e atât de slabă, încât abia ne dăm seama când o trecem. De multe ori ne aflăm chiar pe linie şi nici nu realizăm. Mulţi oameni s-au resemnat şi s-au dat bătuţi chiar în momentul în care, cu un plus de efort şi cu un strop de răbdare, ar fi izbutit.

Refluxul e urmat întotdeauna de flux. De eşuat, eşuăm numai atunci când renunţăm la a persevera. Barierele devin insurmontabile doar atunci când renunţăm la ţelul nostru.

Unul dintre principiile de bază *ale creştinismului e că* Dumnezeu *nu cunoaşte deznădejdea, aşa că n-ar trebui s-o cunoaştem nici noi*.

Booker T. Washington a spus: „Succesul nu e dat neapărat de poziţia pe care o are cineva în viaţă, ci, mai degrabă, de obstacolele pe care a trebuit să le depăşească acel om în calea sa către succes” Fiecare persoană trăieşte în una dintre aceste două lumi: lumea aglomerata a celor învinşi, a celor care se dau bătuţi, şi lumea liberă a învingătorilor, a celor care persevereză.

Unul dintre principiile de bază ale creştinismului e că Dumnezeu nu cunoaşte deznădejdea, aşa că n-ar trebui s-o cunoaştem nici noi. Dacă ne raportăm corect la ele, multe dintre piedicile iniţial menite să ne oprească din drum pot

fi chiar cele care ne duc în vârf.

Circulă o poveste cu un măgar ce a căzut într-o fântână fără apă, uitată de lume şi adâncă de câţiva metri. Toate încercările de a-l salva au fost sortite eşecului. În cele din urmă, proprietarul măgarului, presupunând că sărmana creatură era grav rănită, decide că e mai omeneşte să-l ucidă, în loc să-l lase acolo, să moară de foame. Incapabil să găsească o cale mai bună de a rezolva problema, el cere să fie răsturnată în fântână o remorcă de pământ. În loc să se lase îngropat de viu, măgarul se scutură repede de pământ şi-l bătătoreşte cu copitele, ajungând, aşadar, cu câţiva centimetri mai sus ca înainte. Apoi e răsturnată o altă remorcă de pământ, iar rezultatul e acelaşi.

Încet, dar sigur, centimetru cu centimetru, măgarul bătătoreşte întruna pământul şi-i mai rămân doar câţiva centimetri până-n margine. Apoi, ca şi cum nu i s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit, măgarul iese liniştit afară. Pe unii oameni s-ar putea să-i jignească să primească o lecţie de viaţă de la un măgar. Însă ei nu ştiu ceea ce ştie măgarul, şi anume că, tratat adecvat, obstacolul iniţial menit să demoralizeze un om poate sfârşi prin a-l dure în vârf.

2. O încercare ce ne face să vedem unde am greşit şi să tragem învăţămintele de rigoare nu poate fi numită eşec.

D.H. Lawrence a spus: „Ce bine-ar fi dacă am putea trăi două vieţi: una în care să facem greşeli şi o alta în care să ţinem cont de învăţămintele trase!”

Cea mai mare greşeală pe care o facem e să nu învăţăm nimic din prima greşeală şi s-o *repetăm*.

Un scriitor tânăr şi deznădăjduit a auzit odată aceste cuvinte: „Fiecare dintre manuscrisele tale respinse n-a fost

acceptat dintr-un anumit motiv. Ţi-ai analizat fiecare eşec în parte, să vezi ce l-a cauzat? Trebuie să înveţi din greşeli". Cea mai mare greşeală pe care o facem e să nu învăţăm nimic din prima greşeală şi s-o repetăm.

3, O încercare prin care ne descoperim adevăratul sine nu poate fi numită eşec.

Din biografiile persoanelor celebre se vede clar că multe dintre ele au eşuat de multe ori la început de drum, reuşind astfel să se regăsească şi să-şi descopere vocaţia în viaţă.

Când Nathaniel Hawthorne şi-a pierdut postul de la vama din Salem, Massachusetts, s-a întors acasă foarte deznădăjduit şi i-a spus soţiei sale că era un neisprăvit. Spre uimirea sa, ea a întâmpinat vestea rea cu încântare, spunând: „Acum poţi să scrii o carte!" Şi aşa a ajuns el să scrie *Litera stacojie*, o carte considerată până şi azi cel mai important roman scris vreodată în America. James Whistler a dat greş la West Point. După ce a fost scos de pe lista cu studenţi de acolo, s-a apucat, cu inima îndoită, de inginerie. Apoi a trecut la pictură, înregistrând un mare succes. Generaţie după generaţie, mulţi oameni dau, din păcate, greş din simplul motiv că nu se regăsesc şi nu-şi descoperă vocaţia. Dacă, după un eşec, o persoană ajunge să-şi descopere locul şi felul în care-şi poate pune cel mai bine talentele în slujba lui Dumnezeu, eşecul poate fi considerat, cu siguranţă, un succes.

4. O încercare ce ne face să fim mai disciplinaţi nu poate fi numită eşec.

Noul Testament vorbeşte mult despre disciplină. În *Epistola a doua către Corinteni*, apostolul Pavel compară viaţa cu o competiţie între doi atleţi disciplinaţi şi bine antrenaţi. Oamenii mari şi-au clădit viaţa prin eşecuri, străduinţe şi disciplină. Dacă încercările prin care trecem în viaţă, oricât de amare şi de nefericite ar fi, ne înmoaie inima, ne smeresc spiritul, ne clarifică scopurile, ne

purifică sufletele şi ne fac mai sensibili la valori superioare şi mai înţelegători faţă de cei nefericiţi, atunci putem spune că am izbăvit.

În concluzie, când aşa-zisele noastre eşecuri ne conduc spre disciplină spirituală, eşecurile respective sunt, mai degrabă, succese!

PARTEA A IV-A
ATENŢIE LA PERSPECTIVE!
CAPITOLUL 26
Mai aveţi vreo aşteptare de la viaţă?

JOE SAWYER, PRIETENUL MEU, mi-a spus o poveste drăguţă despre un băiat care s-a dus într-o zi la pescuit. Un bătrân pescar din apropiere a constatat că băiatul se bucura de un succes lăudabil în mica sa întreprindere, însă l-a surprins mai degrabă ceea ce făcea cu peştii, şi nu neapărat că prindea mulţi. Băiatul îl ridica pe fiecare până îl ajungea cu mâna şi-l măsura. Dacă peştele era mai mare decât mâna lui, îl arunca înapoi în apă.

În cele din urmă, bătrânul, nemaiputând de curiozitate, s-a apropiat de băiat şi l-a întrebat: „Fiule, de ce păstrezi doar peştii mici şi pe cei mari îi arunci înapoi în apă?” Băiatul a răspuns: „Păi, cu cei mari n-am ce face, pentru că tigaia mea are doar 25 de centimetri în diametru!”

Mă tem că există foarte mulţi oameni care lasă multe şanse să le scape, fiind limitaţi de o tigaie cu diametrul de 25 de centimetri. Nu gândesc în stil mare şi nu au aşteptări mari! în loc să-şi lărgească orizonturile prin cultivarea unor aşteptări mai înalte, ei îşi risipesc potenţialul prin limitarea propriilor speranţe. Pare-se că tot mai mulţi oameni nu-şi dau deloc seama că realizările lor viitoare ţin de expectanţele pe care le au. E imposibil să avem succes, dacă nu sperăm la el!

Pentru că nu mai au nicio aşteptare, mulţi oameni nu

mai au parte de lucruri frumoase în viaţă. Odinioară aveau visuri; acum au îndoieli. Viitorul li se părea luminos; acum li se pare mohorât. Frumoasele zile de mâine sunt întunecate de zilele triste din trecut. Oamenii sunt la ananghie. Dacă sunteţi şi dumneavoastră în aceeaşi situaţie, adoptaţi principiile de mai jos, ca să vă creşteţi nivelul aşteptărilor.

1. Viaţa dumneavoastră trebuie să fie influenţată de aşteptările pe care le aveţi, şi-mi de încercăfilejprincareaţitrecut.

Vieţile multor oameni sunt influenţate profund de experienţe zguduitoare din trecut. Din nefericire, ei nu mai reuşesc să meargă înainte, rămânând prinşi în problemele din trecut. Şi au obiceiul să spună: „Am încercat asta o dată şi am dat greş" sau: „Sunt deja păţit, n-are rost să mai încerc" sau: „Aşa e de când lumea şi pământul". Aceşti oameni consideră, în mod cât se poate de greşit, că lucrurile nu se schimbă niciodată şi că experienţa lor de viaţă e cel mai bun profesor, unul care mai întâi dă testul şi apoi ţine lecţia.

Când ne limităm viaţa, concentrându-ne numai asupra încercărilor trecute, ne punem, de fapt, singuri piedică în calea dezvoltării potenţialului şi a atingerii succesului. Mark Twain a spus: „Pisica ce s-a aşezat o dată pe o sobă fierbinte… nu se va mai aşeza niciodată pe o sobă fierbinte – şi asta e bine; dar, în acelaşi timp, ea nu se va mai aşeza vreodată nici pe o sobă rece". Uitaţi de rateurile din trecut şi construiţi-vă aşteptări mai mari cu privire la ziua de mâine.

Când ne limităm viaţa, concentrându-ne numai asupra încercărilor trecute, ne punem, de fapt, singuri piedică în calea dezvoltării potenţialului şi a atingerii succesului.

2. Viaţa dumneavoastră trebuie să fie influenţată de aşteptările pe care le aveţi, şi nu de modelele din jur!

Cu toţii admirăm oameni din jurul nostru. Şi uneori ne tentează să-i imităm. De asta susţin eu că e important să avem modele care trăiesc în spiritul principiilor creştine. V-aţi pus cumva, în ultima vreme, întrebarea: „Unde au dispărut modelele bune?” Atunci când ne modelăm viaţa după exemplul altora, pericolul e că uităm, în general, că şi ei sunt tot oameni. Şi că sunt predispuşi la eşecuri în aceeaşi măsură ca noi. Necazurile lor ne pot paşte, la fel de bine, şi pe noi. Şi piedicile pe care le întâmpină ei pe drumul către vârf ne pot poticni şi pe noi.

3. Viaţa dumneavoastră trebuie să fie influenţată de aşteptările pe care le aveţi, şi nu de beatitudinea pe care o simţiţi.

Dispoziţiile afective ale oamenilor sunt destul de schimbătoare. Uneori, când suntem bucuroşi sau fericiţi, luăm decizii care nu ne servesc cel mai bine interesele. Deciziile trebuie luate cât mai raţional cu putinţă, pe baza unor fapte concrete, iar nu în momente în care suntem foarte emoţionaţi. Dispoziţiile noastre afective ţin de prea mulţi factori instabili. Lumea e condusă de oameni care-şi controlează emoţiile. Măsura în care ne stăpânim emoţiile de orice fel şi reuşim să ne bazăm în special pe aşteptările noastre arată clar cât de disciplinaţi suntem.

Luaţi-vă un răgaz să vă analizaţi aşteptările! Expectanţele dumneavoastră nu trebuie să se bazeze pe ceea ce sunteţi azi, ci pe ceea ce speraţi să ajungeţi în viitor. Trebuie să imprimaţi energic aşteptărilor dumneavoastră, pentru că ele sunt cheia spre multe miracole. În *Sfânta Scriptură* scrie că „nu aveţi pentru că nu cereţi” (*Epistola lui Iacov* 4, 2). De cele mai multe ori, nu cereţi pentru că nu aveţi aşteptări. Cerând, veţi deveni mai îndrăzneţ, iar acest lucru se va reflecta şi în expectanţele dumneavoastră. Cu alte cuvinte, o să vă construiţi aşteptări mai mari şi o să visaţi la succes.

CAPITOLUL 27

Dumneavoastră în ce tabără sunteţi?

FIECARE OM FACE PARTE din una dintre aceste două tabere: cea a oamenilor mulţumiţi şi cea a nemulţumiţilor. Dumneavoastră în care vă înscrieţi?

Omul mulţumit priveşte dincolo de împrejurări şi întrevede o *zi* mai bună; cel nemulţumit ia seama la împrejurări şi nu întrevede nicio soluţie la probleme. Cel mulţumit ştie pentru ce a fost lăsat pe pământ; cel nemulţumit îi pizmuieşte pe ceilalţi pentru succesul lor.

Cel mulţumit se dedică unui ţel care-i cere să-şi valorifice potenţialul la maximum; cel nemulţumit a făcut avere, dar n-o să aibă linişte până n-o să facă mai mult. Cel mulţumit pune preţ pe lucruri care vor dura veşnic; cel nemulţumit preţuieşte lucruri efemere.

Cel mulţumit are scopuri clare de la care se abate cu greu; cel nemulţumit nu are scopuri pe care să le împlinească şi e cuprins adesea de panică sau de disperare. Cel mulţumit îşi numără bucuriile una câte una; cel nemulţumit numără bucuriile altora şi crede că el n-are niciuna.

Fiecare om face parte din una dintre aceste două tabere: cea a oamenilor mulţumiţi şi cea a nemulţumiţilor. Dumneavoastră în care vă înscrieţi?

CAPITOLUL 28 Ce bine că e luni!

DUPĂ O CONVERSAŢIE SCURTĂ cu o angajată de la un motel unde mă cazasem pentru câteva zile, ea a exclamat: „Ce bine că e vineri! Ne mai vedem luni! * Apoi a luat-o la pas pe hol, numărând orele până la sfârşitul programului, când îşi începea weekendul.

Presupun că mulţi oameni sunt fericiţi când vine ziua de vineri. E minunat că putem pune deoparte toate problemele şi solicitările de la muncă, având două zile numai pentru noi. Totuşi mă întreb adesea: „De ce să fie ziua de luni aşa de mohorâtă?” Luni, la şedinţă, o să mă

ridic în picioare şi, cu capul sus, o să le spun celorlalţi: „Ce bine că e luni!”

Există câteva motive pentru care-mi place să spun „ce bine că e luni!” Mai întâi, am constatat eu, călătoria e la fel de incitantă precum sosirea la destinaţie. Anticiparea e la fel de incitantă precum realizarea, iar planificarea, la fel de plăcută precum producţia. Crăciunul e o bucurie cu mult înainte de 25 decembrie. Concediul mă încântă încă dinainte să-mi pun bagajul în maşină şi să-mi iau la revedere de la vecini. Iar ziua de luni e începutul unei noi aventuri, al unei alte călătorii.

Numai în dimineaţa zilei de luni mă pot ridica în picioare, să spun: „Până acum, n-am făcut nicio greşeală săptămâna asta!”

În al doilea rând, îmi place să spun „ce bine că e luni! O pentru că mă ajută să conştientizez noul început, faptul c-o iau de la capăt. Greşelile de săptămâna trecută pot fi corectate în săptămâna care abia a început. Amărăciunea de săptămâna trecută se poate transforma mă bucurie în săptămâna care vine. Am şansa să îndrept lucrurile. Numai în dimineaţa zilei de luni mă pot ridica în picioare, să spun: „Până acum, n-am făcut nicio greşeală săptămâna asta!” Luni pot să-mi notez pe o coală toate lucrurile pe care vreau să le realizez pe parcursul săptămânii. Zilele de luni îmi amintesc de ziua în care Hristos mi-a iertat toate păcatele săvârşite. Ah, ce bucurie să am toate păcatele spălate, iertate şi uitate! Trecutul meu a fost întru totul curăţat prin sângele pur al lui Iisus! Iertarea şi zilele de luni marchează un nou început.

În al treilea rând, lunea am şansa să-mi fac visuri noi şi să-mi stabilesc alte scopuri. Pe multe nu le pot împlini într-o zi, aşa că, dacă mi le stabilesc încă de luni dimineaţa, poate voi ajunge să le realizez până la sfârşitul săptămânii sau, după caz, al lunii.

Iar în al patrulea rând, lunea e ziua în care trec

efectiv la acţiune. E momentul în care îmi dau seama dacă planul meu va funcţiona cu adevărat. Am făcut baschet de performanţă pe vremea când eram la şcoală şi încă-mi amintesc ce emoţii aveam la începutul fiecărui meci. Aşezat în centrul terenului, aşteptând să înceapă jocul, simţeam un fior pe şira spinării, o senzaţie unică. Toate sprinturile, strategiile, antrenamentele epuizante şi meciurile de practică aveau în vedere *clipa respectivă*. Clipa în care treceam efectiv la acţiune. Erau, oare, suficiente pentru acel moment toată sudoarea, disciplina, planurile şi sfaturile antrenorului? Sosise clipa adevărului! Ziua de luni îmi aminteşte de începutul meciurilor de baschet. E ziua în care mă entuziasmez cu gândul la noile acţiuni pe care o să le întreprind.

În fine, încă un motiv pentru care îmi place să spun „ce bine că e luni!” e că mă face să conştientizez că viaţa e cu adevărat generoasă şi frumoasă. În weekend am fost numai eu cu mine. M-am preocupat numai de „activităţile” personale şi aproape că mi-am uitat responsabilităţile. Luni dimineaţa mă trezesc la realitate şi-mi aduc aminte că nu sunt singur pe lume, că nu pot trăi doar pentru mine. Cele mai mari bucurii în viaţă le avem doar slujindu-i pe cei din jur.

Lunea îmi redescopăr priorităţile. E ziua în care încep să-i ajut pe ceilalţi. Sunt liber să întrevăd ocazii în care să ofer o mână de ajutor şi să insuflu speranţă cuiva care are nevoie. Lunea marchează începutul unei săptămâni în care voi avea şansa să încurajez, să sprijin, să sfătuiesc şi să ridic moralul cuiva. Lunea e ziua în care am şansa să pun iar în practică învăţăturile lui Hristos şi să mă bucur slujindu-i pe cei din jur.

CAPITOLUL 29 Ce e aceea o problemă?

AN DE AN, SFĂTUIESC o mulţime de oameni. Aceştia provin din medii diferite. Au vârste şi mentalităţi diferite. Nu seamănă fizic între ei şi, cu siguranţă, nu au

personalităţi identice. Şi totuşi» au ceva în comun. Fiecare om ce intră în biroul meu vine cu o „problemă”. Uneori recunosc problema înainte să devină crucială. Alteori sfatul meu e salvarea cea din urmă. După nenumărate încercări eşuate, oamenii decid, în final, să se adreseze pastorului. Uneori, când vin la mine, ştiu deja răspunsul la problema lor, dar au nevoie de confirmări şi asigurări. În alte dăţi însă, oamenii nu ştiu în ce constă problema lor.

Într-o zi, în timp ce mă rugam pentru mai multe persoane cu diferite dificultăţi, m-am pomenit întrebându-mă următorul lucru: „Ce sunt problemele şi ce putem face în privinţa lor?” Le putem rezolva ori putem doar să le atenuăm, ocolim, tăiem din faşă sau, pur şi simplu, să le ignorăm? Problemele sunt imposibil de evitat. Am observat că pe unii oameni îi ridică şi-i fac mai puternici, iar pe alţii îi descurajează. Problemele au o influenţă diferită asupra oamenilor, însă eu am decis să le privesc prin ochii celor care ajung în vârf.

Nu uitaţi: *circumstanţele actuale reflectă direct deciziile pe care le-aţi luat ieri*.

Problemele au rol *predictiv*. Ne stabilesc viitorul prin demascarea orientărilor actuale. Reacţia dumneavoastră la o problemă vă determină situaţia din viitor, precum şi starea problemei. Situaţia de azi n-are cum să fie la fel şi mâine. Deciziile pe care le luăm azi în privinţa dificultăţilor noastre or să ne modeleze viitorul. Nu uitaţi: circumstanţele actuale reflectă direct deciziile pe care le-aţi luat ieri.

Problemele au rol *aluziv*. Ne reamintesc că avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu pentru a face faţă schimbărilor tumultuoase ale vieţii. Dacă, în locul afirmaţiei optimiste: „Pe toate le pot face prin El, care mă întăreşte” (*Epistola către Filipeni* 4, 13), apostolul Pavel ar fi spus „pe toate le pot face”, cuvintele sale ar fi părut arogante, iar el ar fi dus o viaţă tristă. Pavel ştia că

secretul izbânzii nu constă în încrederea în sine, ci în încrederea în Hristos. Realizările sale puteau lua naştere doar prin Hristos şi Pavel şi-a reamintit acest adevăr de fiecare dată când s-a aflat într-o situaţie problematică.

Problemele sunt *obstacole*. Când încercăm să ne atingem scopurile, dificultăţile ne frustrează. Un bebeluş, de fiecare dată când întâlneşte un obstacol, plânge. Cunosc oameni mai în vârstă care se îmbufnează, se dau bătuţi, dau vina pe cine se nimereşte sau, pur şi simplu, încearcă să ignore întreaga situaţie. Indiferent de reacţia pe care o avem la o problemă, aceasta e, pentru o vreme, un obstacol în calea noastră.

Problemele sunt *binecuvântări*. Ne pun la încercare până devenim mai puternici în călătoria noastră prin viaţă. O mare liniştită n-a ajutat niciun marinar să devină dibace. Fletcher Spruce a scris un articol intitulat „Fiecare câine are nevoie de câţiva purici”. Copil fiind, el a observat temperamentul diferit al câinilor. A constatat că aceia activi aveau purici, motiv pentru care erau mereu ocupaţi cu scărpinatul. Câinii leneşi nu aveau purici şi, drept urmare, erau nepăsători. Evident, concluzia sa a fost că fiece câine are nevoie de câţiva purici, pentru a fi mereu în stare de alertă, treaz şi receptiv.

Problemele sunt lecţii de viaţă. Ne învaţă să fim flexibili şi, totodată, hotărâţi.

La fel cum câinilor le prinde bine să aibă câţiva purici, şi nouă ne prinde bine să avem câteva probleme şi griji.

Psalmistul a scris: „Este spre binele meu că m-ai smerit”.

Problemele sunt *lecţii de viaţă*. Ne învaţă să fim flexibili şi, totodată, hotărâţi. Multe dintre aceste lecţii le deprindem doar după ce dăm greş. Cursul, pedea – întregul, se numeşte „experienţă de viaţă”. Aceasta e un profesor dur, unul care mai întâi dă testul şi apoi ţine

lecţia. Experienţa e răspunsul zilei de ieri la problemele zilei de azi.

Problemele sunt *pretutindeni*. Nu fac deosebire între oameni, locuri sau vremuri. Mai devreme sau mai târziu, o persoană, dacă e înţeleaptă, descoperă că viaţa e un amestec de zile bune şi zile rele, de victorii şi înfrângeri, de abundenţe şi lipsuri. Ea învaţă că nu trebuie să fii prea sensibil, că e mai bine să laşi unele lucruri să treacă de la sine. Învaţă că acela care-şi pierde cumpătul are, de obicei, numai de pierdut, că fiecăruia i se întâmplă să ardă din când în când pâinea prăjită pentru micul dejun şi că e preferabil să nu ne luăm problemele prea în serios.

Cursul, pe de-a-ntregul, se numeşte „experienţă de viaţă”.

Problemele sunt *mesaje*. Anticipează ceea ce ar putea deveni realitate ulterior. Sunt indicatori ce ne măsoară progresul, evoluţia. Sunt comunicanţi care ne fac cunoscute informaţii vitale. Uneori problemele „ţipă” pentru a ne atrage atenţia. Alteori marchează schimbări de direcţie. Nu putem ignora problemele. Analizaţi-o pe fiecare în parte şi vedeţi ce mesaj vă transmite. Şi apoi reacţionaţi corespunzător.

Problemele sunt *soluţionabile*. Au mereu o soluţie. Poate că nu e la vedere, dar soluţia sigur există. Dificultatea nu constă atât în găsirea ei, cât în faptul că nu suntem dispuşi să facem sacrificiul necesar pentru a o identifica. Iată câteva versuri semnificative, peste care am dat de curând:

„Din ziua-n care tu te naşti
Şi pân’ eşti dus la cimitir.
Necazurile-s poate mari.
Dar e mereu loc de mai rău!”

CAPITOLUL 30 Orice-ar fi, cântaţi sub duş!

CÂNTAŢI VREODATĂ SUB DUŞ? Eu, de pildă, intonez câteva note, apoi mă opresc. De ce? Pentru că vocalizatul sub duş mi se pare puţin ridicol. Dacă mă aude cineva? Sau, când fac duş dimineaţa, nu e cumva prea devreme să fiu fericit? Dincolo de toate acestea, nici nu sunt în stare să duc un cântec până la capăt. Nu-i ştiu toate versurile. Sau poate trezesc pe cineva. Şi, uite-aşa, impulsul interior care mă îndeamnă să-mi încep ziua cântând e redus la tăcere. Parcă şi eu sunt mai tăcut. Şi totul numai din cauza mea.

Faptele şi mentalitatea noastră depind prea mult de împrejurările în care ne aflăm. Avem obiceiul de a ne înfrâna fericirea, de a ceda în faţa presiunilor constante din viaţa noastră. E extrem de important să ne dăm seama că existenţa poate să ne fie controlată fie de circumstanţe, fie de noi înşine. Aşa cum a spus cineva: „Nu cântăm pentru că suntem fericiţi, ci suntem fericiţi întrucât cântăm”. Într-adevăr, suntem capabili să ne creăm un mediu propriu. Să ne aşternem patul în care ne aşezăm. Să ne construim lumea aşa cum vrem.

Aţi văzut vreodată o persoană care> intrând într-o încăpere plină de oameni, reuşeşte, în numai câteva clipe, să schimbe total atmosfera? Sau ce spuneţi despre oamenii care izbutesc să fie cu capul pe umeri, în timp ce restul lumii e într-o nebuloasă de nedescris? Cunoaşteţi oameni care zâmbesc şi sunt afectuoşi, în timp ce alţii sunt critici şi răutăcioşi? Ei au învăţat să fie stăpâni pe viaţa lor. Şi-au dat seama că perspectiva lor asupra lumii ţine de a avea o atitudine corectă faţă de viaţă. Au învăţat că trebuie să „cânte sub duş” chiar şi atunci când circumstanţele nu le sunt favorabile. Iată câteva caracteristici evidente la astfel de oameni:

1. Întâmpină fiecare zi cu bucurie şi optimism;
2. vieţile lor senine îi atrag pe oameni ca un magnet;

3. sunt mereu puşi pe treabă, spre deosebire de cei nehotărâţi;

4. când vor să realizeze ceva la care ţin cu adevărat, nu aşteaptă să aibă, mai întâi, circumstanţe favorabile;

5. ridică moralul oamenilor din jur;

6. muncesc şi nu-şi pierd timpul cu grijile, cum fac alţii;

7. descoperă mereu un potenţial mai mare în vieţile lor;

8. Înfăptuiesc lucruri şi nu aşteaptă să le înfăptuiască alţii în locul lor;

9. când au îndoieli şi se simt descurajaţi, îşi schimbă mentalitatea şi devin optimişti;

10. sunt „norocoşi", fiind mereu în vârf

Analizaţi-vă puţin situaţia! Unde sunteţi actualmente? Staţi pe o movilă de cenuşă şi vă plângeţi de milă? Sunteţi copleşit de probleme? Vă apasă multe lucruri? Dacă da, e momentul să luaţi atitudine, să vă îndreptaţi către duş… şi să începeţi să cântaţi!

CAPITOLUL 31 Dăruiţi cu sufletul împăcat!

CÂND VINE VORBA de a dărui, oamenii sunt de două feluri: unii dăruiesc pentru a trăi, în vreme ce alţii trăiesc pentru a dărui. Aceste două categorii de oameni nu doar că dăruiesc diferit, dar au şi filosofii de viaţă diferite.

De exemplu, un om care dăruieşte pentru a trăi nu va face niciodată un lucru pentru cineva fără să nu aştepte, în schimb, o recompensă. Acesta contabilizează în permanenţă ceea ce oferă şi ceea ce primeşte. Şi se simte răsplătit numai atunci când primeşte mai mult decât dă.

Persoana care dăruieşte pentru a trăi se va întreba mereu: *„Cât de darnic trebuie să fiu?"*

Comparaţi această atitudine cu cea a omului care

trăieşte pentru a dărui. El nu se aşteaptă la nicio recompensă, nu vrea nimic în schimb, iar de multe ori chiar îl lezează să primească o răsplata. Un astfel de individ nu judecă o situaţie în care dăruieşte în funcţie de ceea ce va primi în schimb. Judecata sa e bazată pe întrebarea: „A fost darul meu benefic pentru persoana sau cauza cu pricina?”

Persoana care dăruieşte pentru a trăi se va întreba mereu: „Cât de darnic trebuie să fiu?” Scopul ei e să dea „doar atât cât trebuie”. Acest tip de persoană ţine cont de *minimul* pe care trebuie să-l dăruiască.

Persoana care trăieşte pentru a dărui se va întreba mereu: „Cât trebuie să mai dăruiesc pentru a satisface respectiva nevoie?” Şi va dărui ori de câte ori o să trebuiască, până se rezolvă problema. Această persoană e cu adevărat interesată să rezolve problema şi să satisfacă nevoia respectivă. Şi ţine cont de *maximul* pe care trebuie să-l dăruiască.

Aprecierea o cunosc, poate, toţi care dăruiesc, şi totuşi, nu ea trebuie să fie factorul principal din actul dăruirii.

De obicei, persoana care dăruieşte pentru a trăi caută cu ardoare să aibă parte de apreciere. Şi are obiceiul să ofere în funcţie de gradul de apreciere pe care o primeşte. Acest om e rareori darnic când nu are pe nimeni în jur. I se pare dificil să facă o faptă bună fără să-l vadă nimeni. În parabola bunului samaritean, sunt sigur că preotul şi levitul care au trecut pe lângă bărbatul aflat la ananghie ajutaseră multe alte persoane înainte. Cu siguranţă că făcuseră multe fapte bune. Şi-atunci, de ce nu s-au oprit să-l ajute pe acel bărbat? Pentru că erau pe un drum pustiu şi n-avea cine să-i vadă. Lipsea publicul. Şi, chit că-l ajutau, existau puţine şanse să se bucure de apreciere.

Atunci când trăim pentru a dărui, nu ne ghidăm

numai după aprecierea primită. Aprecierea o cunosc, poate, toţi care dăruiesc, şi totuşi, nu ea trebuie să fie factorul principal din actul dăruirii. Unii nu întorc niciodată capul pentru a vedea cine-i priveşte şi nu se aşteaptă la nicio răsplată. Aceştia sunt oamenii care dăruiesc, în general, în taină, fără să se expună.

Cunosc un cuplu minunat care face multe lucruri frumoase pentru cei din jur. Cei doi mă caută deseori şi mă roagă să-i spun persoanei nevoiaşe că problema i-a fost rezolvată. Însă îmi cer, totodată, să nu le divulg identitatea. De ce? Pentru că răsplata lor constă în soluţionarea problemelor altor persoane, şi nu în aprecierea pe care le-ar arăta-o acestea.

Creştinismul ne îndeamnă să trăim dăruind.

Filosofia «dăruiesc pentru a trăi” e, în esenţă, egoistă. Oamenii care-şi clădesc existenţa pe această filosofie spun: „Mi-ar fi plăcut să-mi duc viaţa fără să fiu nevoit să dăruiesc” Dacă ar fi posibilă o astfel de viaţa, ei n-ar mai oferi nimic. Indiferent de cât de multe lucruri posedă, nu le sunt niciodată de-ajuns. Una dintre principalele lor griji e: „Cât mi-a mai rămas?” Le e mereu teamă că darurile pe care le fac îi vor epuiza fizic sau îi vor falimenta financiar. Nu şi-au dat încă seama că e imposibil să se întâmple una ca asta. Ei îşi măsoară succesul în funcţie de posesiunile lor.

Filosofia „trăiesc pentru a dărui” are un fundament creştin. Atunci când şi-a dăruit lumii singurul Fiu, Dumnezeu a ilustrat perfect această filosofie. Iar Iisus a subliniat acest tip de gândire atunci când a spus: „Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi-i pe cei care vă blesteamă, faceţi bine celor care vă urăsc, şi rugaţi-vă pentru cei care se folosesc de voi cu răutate şi vă prigonesc”. (5, 44) Creştinismul ne îndeamnă să trăim dăruind.

Persoana care „dăruieşte pentru a trăi” e rareori fericită. Cauza e evidentă. Raţiunea de a trăi a unei astfel

de persoane e greşită, deci nu are cum să fie vreodată mulţumită. Este egoistă şi se teme mereu că n-o să fie tratată aşa cum se cuvine.

Acum să ne întoarcem spre cel care trăieşte pentru a dărui. Singurul aspect care i-ar umbri fericirea ar fi să nu aibă pe cine să slujească. El este cu adevărat împlinit atunci când dăruieşte! De ce? Pentru că actul dăruirii e săvârşit din motivele corecte. Satisfacţia rezultă din ajutorul acordat altora. Un zâmbet în semn de apreciere, o vorbă plină de speranţă sau un oftat de uşurare reprezintă o răsplată suficientă. Cuvântul lui Dumnezeu îl descrie pe acest om drept unul „care dă cu voie bună" (7). Dacă darul său nu a presupus un sacrificiu, persoana în cauză consideră că nu a dăruit destul. Ea ştie că există o limită pe care trebuie s-o depăşească înainte ca actul dăruirii să-l procure bucurie. Trebuie să depăşim limita egoismului, a lăcomiei şi a interesului personal. Depăşind această barieră importantă, ajungem să trăim pentru alţii, şi nu pentru noi înşine. Doar aşa putem cunoaşte bucuria şi fericirea adevărată. De ce? Pentru că dăruim cu sufletul împăcat!

CAPITOLUL 32 Vreau o casă la câmpie!

ÎNTR-O ZI, profesorul nostru din clasa a doua ne-a învăţat un cântec care mi-a plăcut imediat. Era intitulat „Casă la câmpie". Îmi amintesc bine versurile:

„Vreau un cămin unde bizonii zburdă în voie
şi jucăuşe căprioare vieţuiesc.
Unde nu se-aud vorbe deznădăjduitoare.
Iar de pe cer norii toată ziua lipsesc".
Brewster Higley

Am decis că aş vrea să trăiesc şi eu într-un asemenea loc. Imediat ce-l voi găsi, îmi voi face acolo „o casă la câmpie”, să aud rareori vorbe deznădăjduitoare. De bizoni şi căprioare aş putea chiar să mă lipsesc. Vreau doar să trăiesc într-un loc unde să nu aud vorbe deznădăjduitoare!

Am locuit odată în nord-vestul Americii, dar sunt sigur că locul din cântec nu e acolo. Pentru că am auzit multe vorbe deznădăjduitoare. Mă puteţi ajuta? Ştiţi unde e locul despre care se vorbeşte în cântec? îngăduiţi-mi să vă arăt care e efectul pe care îl are deznădejdea, prin cuvinte, atitudini şi fapte, asupra oamenilor.

Deznădejdea…

…ne împiedică să devenim aşa cum îşi doreşte Dumnezeu;

…ţine frumuseţile lumii departe de noi;

…ne slăbeşte ambiţia;

…ne azvârle în mulţimea celor înfrânţi;

…ne stinge lumina, care ar trebui să strălucească pentru Iisus;

…ne iroseşte viaţa;

…lasă îndoielile să ne controleze faptele;

…ne lipseşte de creativitate;

…ne rătăceşte credinţa;

…ne amplifică problemele;

…ne slăbeşte influenţa pozitivă asupra altora;

…ne transformă în introvertiţi;

…ne întunecă viziunea;

…ne spulberă visurile.

Deznădejdea poate să ne distrugă viaţa. E cea mai eficace armă a Satanei, deoarece îi face pe oameni să se resemneze şi să se dea bătuţi. Deşi e imposibil să trăim într-un mediu din care deznădejdea să lipsească total, există o serie de paşi pe care-i putem întreprinde, pentru a ţine capul sus chiar şi atunci când ne pierdem speranţa.

Însumaţi toate reuşitele din trecut. Atunci când ne pierdem speranţa, avem tendinţa să uităm de victoriile din trecut. Descurajarea ne face să cădem pradă gândirii negative şi ajungem să ne concentrăm doar asupra eşecurilor. Ne spunem: „Nu sunt bun de nimic” „Mereu greşesc” sau: „Chiar nu pot face nimic ca lumea?” şi aşa mai departe.

Dacă prietenii dumneavoastră vă demoralizează, *e mai bine să vă* faceţi alţii noi sau să vă vedeţi singur de drum, *cu Dumnezeu alături*.

Descotorosiţi-vă de gândurile negative! Lăsaţi-vă încurajat de lumina victoriei!

Înlăturaţi toate influenţele negative din viaţa dumneavoastră. Poate că prietenii dumneavoastră seamănă cu ai lui Iov. Poate că vă pun piedici, în loc să vă ajute. Luaţi o coadă de hârtie, faceţi o listă cu toţi prietenii dumneavoastră şi notaţi trăsăturile fiecăruia. Sunt preponderent pesimişti sau optimişti? Vă ridică moralul sau vă descurajează? Vădesc invidie, gelozie, furie şi amărăciune? Despre ce le place să discute? Dacă prietenii dumneavoastră vă demoralizează, e mai bine să vă faceţi alţii noi sau să vă vedeţi singur de drum, cu Dumnezeu alături. Ar fi bine să citiţi cărţi motivaţionale bune, care să vă dea încredere în forţele proprii. Eliminaţi din viaţa dumneavoastră orice lucru sau persoană care are tendinţa de a vă descuraja.

Multiplicaţi toate promisiunile lui Dumnezeu faţă de dumneavoastră. Îngăduiţi-mi să vă împărtăşesc una dintre nenumăratele promisiuni ale lui Dumnezeu. În *Isaia* 43, 1 – 3 citim: „Şi acum aşa zice Domnul, Ziditorul tău, Iacove, şi Creatorul tău, Israele: «Nu te teme, căci Eu te-am răscumpărat şi te-am chemat pe nume, al Meu eşti! Dacă tu vei trece prin ape, Eu sunt cu tine şi în valuri tu nu vei fi înecat. Dacă vei trece prin foc, nu vei fi ars şi flăcările nu te vor mistui. Că Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Sfântul

lui Israel, Mântuitorul.»”.

Împărţiţi cu ceilalţi toate lucrurile cu care v-a binecuvântat Dumnezeu. Nu există manieră mai eficientă de a trece peste o descurajare decât să împarţi lucrurile bune cu altcineva. Una dintre cauzele majore ale descurajării e faptul că ne plângem de milă. Atunci când ne detaşăm de noi, îndreptându-ne spre ceilalţi, în viaţa noastră domnesc sentimentul utilităţii şi încrederea în sine.

Nu trebuie să ne scoatem casa la vânzare şi să ne mutăm la câmpie. Iarba din locul în care trăim momentan trebuie să fie la fel de verde ca aceea din locul la care visăm. Nu contează unde trăiţi, important e doar să-i încurajaţi, sile ridicaţi moralul şi să-i ajutaţi pe cei din jur. Iar oamenii îşi vor dori numaidecât să prea în preajma dumneavoastră, vă vor cunoaşte şi vă vor deveni prieteni. De ce? Pentru că, atunci când vă stau aproape, „nu aud vorbe deznădăjuitoare”.

CAPITOLUL 33

Nu vă pierdeţi speranţa, rugaţi-vă!

L-AM ASCULTAT CU RĂBDARE împărtăşindu-mi problemele sale. La muncă, lucrurile nu mergeau bine. Câţiva dintre copiii săi mergeau la cosit de ovăz, iar el îşi făcea griji pentru ei. Lovitura care l-a înfrânt complet a fost decizia soţiei sale de a-l părăsi. Se afundase în scaun şi era peste putinţă de disperat. Ultimele lui vorbe m-au speriat rău. Mi-a spus: „Nu mai am pentru ce trăi, nu mai am nicio speranţă…”

I-am răspuns că speranţa era singurul lucru pe care nu-şi permitea să-l piardă. Putea să-şi piardă afacerea, banii, poate chiar şi familia, că tot mai avea şanse să-şi refacă viaţa, cu condiţia să nu fie fără de speranţă.

Dacă speranţa e atât de importantă, ce reprezintă ea? Tertullian a spus: „Să speri înseamnă să ai răbdare, cu

lampa aprinsă”. Să speri înseamnă să nu-ţi pierzi cumpătul atunci când lucrurile din jur încep să se dezbine. Să speri înseamnă să te rogi chiar dacă ai impresia că nu-ţi răspunde nimeni. G. Campbell Morgan spune povestea unui bărbat căruia i-a ars magazinul în timpul unui dezastruos incendiu din Chicago. În dimineaţa următoare, bărbatul a luat cu el o masă şi s-a dus la faţa locuW A aşezat-o în mijlocul dărâmăturilor şi a pus un anunţ optimist: „Am pierdut totul, cu excepţia soţiei, a copiilor şi a speranţei. Magazinul va funcţiona din nou începând cu mâine-dimineaţă, după programul obişnuit”.

Singura diferenţă dintre cei care se resemnează şi se dau bătuţi şi cei care-şi adună forţele şi-şi văd mai departe de viaţă e speranţa.

Mulţi bărbaţi şi multe femei se supără pe viaţă din cauza împrejurărilor nefericite în care se găsesc. Mulţi se dau bătuţi.

Alţii îşi iau viaţa. Ce anume îi diferenţiază? Talentul? Nu!

Singura diferenţă dintre cei care se resemnează şi se dau bătuţi şi cei care-şi adună forţele şi-şi văd mai departe de viaţă e speranţa. Cum îi ajută aceasta pe oameni?

Speranţa ne luminează în ceasurile cele mai întunecate. Speranţa ne motivează atunci când suntem descurajaţi. Speranţa ne dă vigoare atunci când suntem obosiţi. Speranţa ne îndulceşte în clipele de amărăciune.

Speranţa ne face să cântăm atunci când nu cântă nimeni în jur.

Speranţa ne dă încredere atunci când nu mai ştim în ce să credem.

Speranţa ne face să întrevedem răspunsuri atunci când nu vorbeşte nimeni.

Speranţa ne face să trecem peste obstacole atunci când nu ne ajută nimeni.

Speranţa ne face să îndurăm greutăţile atunci când

nu-i pasă nimănui de noi.

Speranţa ne face să zâmbim cu încredere atunci când nu mai râde nimeni.

Speranţa ne face să căutăm răspunsuri atunci când nu întreabă nimeni nimic.

Speranţa ne face să izbutim atunci când nu ne mai încurajează nimeni.

Speranţa ne face să dăruim atunci când nu mai dăruieşte nimeni nimic.

Speranţa ne face învingători atunci când nu mai câştigă nimeni nimic.

După ce-şi pierde speranţa, omul n-are decât să fie îngropat. Să rămâi fără speranţă e ca şi cum ai rămâne fără viaţă. Nu aveţi nevoie de un mediu mai bun, aveţi, pur şi simplu, nevoie să speraţi mai mult! Nădejdea e singurul lucru pe care nu vă permiteţi să-l pierdeţi!

CUPRINS

Mulţumiri 9
Introducere 11
PARTEA I
VORBE ÎNŢELEPTE DIN *BIBLIE*
Capitolul 1
Meditaţi! 15
Capitolul 2
Cine a găurit acoperişul? 20
Capitolul 3
Cine a reparat acoperişul? 24
Capitolul 4
Puţin îmi pasă 28
Capitolul 5
Reacţiile oamenilor sunt pe măsura credinţei lor 32

Capitolul 6
Ce atâta treabă? Mai şi odihniţi-vă! 36
Capitolul 7
În pomul dumneavoastră ce roade cresc? 41
PARTEA A II-A
INDICATORI AI POTENŢIALULUI
Capitolul 8
Da, puteţi! 47
Capitolul 9
Puteţi fi peste medie! 51
Capitolul 10
Priviţi lucrurile ca realizabile! 55
Capitolul 11
Vorbiţi despre lucruri ca şi cum ar fi realizabile!... 59
Capitolul 12
Trei greşeli săvârşite des 64
Capitolul 13
De cădeţi de nouă ori, ridicaţi-vă de zece! 69
Capitolul 14
Vulturul nu se cuibăreşte niciodată lângă vrabie... 73
Capitolul 15
Împreună, putem schimba lumea! 78
Capitolul 16
Cel mai greu păcat din lume 82
PARTEA A III-A AFIRMAŢII DESPRE SUCCES
Capitolul 17
Ce e succesul? 91
Capitolul 18
Implicarea e totul! 97
Capitolul 19
Deciziile vă determină destinul 101
Capitolul 20

Faceţi-vă planuri din timp! 105
Capitolul 21
Şapte factori ai succesului 110
Capitolul 22
Dezamăgirile nu sunt un capăt de drum 115
Capitolul 23
Oportunităţile se ivesc, adesea, de două ori 122
Capitolul 24
Merită să fiţi perseverent! 127
Capitolul 25
Eşecurile constructive 132
PARTEA A IV-A ATENŢIE LA PERSPECTIVE!
Capitolul 26
Mai aveţi vreo aşteptare de la viaţă? 139
Capitolul 27
Dumneavoastră în ce tabără sunteţi? 143
Capitolul 28
Ce bine că e luni! 145
Capitolul 29
Ce e aceea o problemă? 148
Capitolul 30
Orice-ar fi, cântaţi sub duş! 152
Capitolul 31
Dăruiţi cu sufletul împăcat! 154
Capitolul 32
Vreau o casă la câmpie! 158
Capitolul 33
Nu vă pierdeţi speranţa, rugaţi-vă! 162

Coperta III:

În continuare. Maxwell discută despre potenţialul pe care-l are. neîndoielnic, fiecare om în parte. Adevărat,

puţini şi-l împlinesc. Şi, în genere, numai aceia care nu se lasă intimidaţi de circumstanţele potrivnice, adică oamenii hotărâţi şi organizaţi.

În final se vorbeşte despre succesul efectiv. Pentru a ajunge lideri, e de preferat să vizăm un domeniu în care să ne fie uşor să luăm decizii bune. Implicarea ne face să depăşim orice obstacol şi să nu ne pierdem din vedere ţelurile. Nimic nu e posibil fără implicare! Şi, uneori, nii fără speranţă, cum spune Maxwell în ultima secţiune a cărţii. Speranţa ne dă întotdeauna curaj să înaintăm!

Această primă carte a lui Maxwell este esenţială pentru cei care trebuie să distingă… esenţialul în viaţă: liderii. Orice lider bun trebuie să aibă o gândire sănătoasă şi limpede. Trebuie să ştie ce contează şi ce nu contează în viaţă. Iar John C. Maxwell este un foarte bun profesor de leadership.

Puterea oricărui om stă în armonia dintre sufletul şi cugetul lui. Meditaţi asupra celor spuse de Maxwell şi veţi ajunge un lider de primă mână!

„Leadership-ul este complex și are multe fațete: respectul impus, experiența în domeniu, tăria de caracter, viziunea, capacitatea de a coordona, abilitatea de a lucra cu oamenii și lista poate continua. Partea bună e că liderii nu sunt nici statici, nici rigizi în evoluția lor. Indiferent de punctul în care vă aflați în acest moment, puteți deveni mai eficient, iar cartea lui Maxwell este, neîndoielnic, un instrument bun în acest sens."
Ultima Hora
„Practicile și strategiile de afaceri folosite de John C. Maxwell l-au diferențiat de ceilalți și l-au transformat într-un lider mondial în domeniul dezvoltării personale și corporatiste."
Paul Martinelli
Președintele programului „John Maxwell" de certificare a trainerilor și a oratorilor
148
CĂRȚI CHEIE
CURTEA VECHE
Pentru a comanda online sau pentru lista completă a titlurilor publicate la Curtea Veche, vizitează www.curteaveche.ro
ISBN 978-606-588-306-2

La un moment dat, după susţinerea unei cuvântări

despre succes, o doamnă s-a apropiat de mine şi m-a întrebat: „Ce-i greşit în a fi un om obişnuit?” Am răspuns: „Dacă nu eşti creştin, nu-i nimic greşit în a fi un om obişnuit. Însă dacă eşti creştin, eşti dator să nu te mulţumeşti până nu-ţi valorifici la maximum potenţialul cu care te-a binecuvântat Dumnezeu. Astfel, îl slăveşti pe Domnul şi te ridici deasupra mediocrităţii”.

Nu vreau să spun că, devenind creştin, veţi fi mai inteligent sau mai arătos. Însă atitudinea dumneavoastră faţă de viaţă, gestul de a vă consacra lucrării lui Dumnezeu şi dragostea dumneavoastră sinceră vă vor ridica peste medie. Citiţi cu atenţie următoarele principii, care vă vor ajuta să depăşiţi condiţia omului obişnuit.